

Giới thiệu Sủng Hôn

Thể loại: Hào môn gia thế, showbiz, cưới trước yêu sau, ngọt, sủng

Edit: Meimei

Giới thiệu:

Tư Dĩ Hàn có thể nói là một nam thần hoàn mỹ trong lòng mọi người, đáng vẻ anh tuấn, khí chất cao lãnh, cử chỉ cao quý, dường như không nữ nhân nào có thể tiếp cận anh.

Mọi người đều thầm suy đoán, một nam nhân hoàn hảo đến thế, mẫu bạn trai lý tưởng như vậy, vừa có tài vừa có mạo như anh, vừa có danh khí trong giới showbiz lại còn có gia thế, tài phú, anh sẽ thích kiểu người như thế nào??

Vậy mà Tư Dĩ Hàn đột nhiên tham gia chương trình truyền hình về luyện ái, người bạn cặp với anh chính là một biên kịch tên Du Hạ.

Tiết mục phát sóng kì thứ nhất, Tư Dĩ Hàn tặng cho bạn cặp một viên kim cương màu hồng nặng 10 cara có giá trị hơn trăm triệu.

Kì thứ hai, Tư Dĩ Hàn tặng cho bạn cặp một phi cơ tư nhân trị giá hơn ba trăm triệu.

.....

Tư Dĩ Hàn theo đuổi Du Hạ, mọi người đều biết.

Thì ra nam thần cao lãnh cấm dục theo đuổi tình yêu là như vậy — Quá khoa trương!!!

——

Kết hôn bốn năm, Tư Dĩ Hàn cuối cùng cũng có thể cùng vợ của mình ở bên ngoài làm được chuyện đầu tiên: nắm tay

Du Hạ: Chậm chậm!

Tư Dĩ Hàn: Chậm?

Sau đó Du Hạ bị sự chậm chậm này làm cho xương cốt rã rời.

Đi một vòng thế giới, gặp được vô số người, nhưng em là duy nhất. Anh yêu em

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Edit: Meimei

Du Hạ bị xóc nảy của máy bay mà bưng tỉnh, cảm giác mất trọng lượng làm cô phải ôm chặt tay ghế.

Phát thanh trên máy bay không ngừng lặp lại: “Bởi vì máy bay gặp vùng nhiễu động trời trong khiến gây ra tình trạng rung lắc, xóc nảy. Xin quý khách không nên lo lắng. Quý khách hãy ngồi yên vào vị trí của mình và thắt dây an toàn. Quý khách nào đang sử dụng phòng vệ sinh cũng hãy nắm chặt vào tay vịn bên trong phòng...”

Đang là đầu thu mà nhiệt độ trên máy bay lại thấp, Du Hạ rùng mình một cái. Cô tỉnh táo lại, đưa tay nhu nhu mi tâm. Nghĩ đến con ác mộng lúc này, trong lòng cô không khỏi sợ hãi.

”Summer lão sư, cô không sao chứ? Có muốn uống chút nước không? Xóc nảy một chút nữa sẽ hết, cô không cần sợ hãi.”

Du Hạ quay đầu lại nhìn chủ nhân của thanh âm này, là một người xa lạ, cô không biết người đó. Trước khi cô ngủ, vị trí bên cạnh cô là một đại thúc, sao bây giờ lại là người khác?

”Anh là?”

”Tôi là Hứa Hàng, là nam chính của bộ phim đang ăn khách năm nay. Lúc này nhìn thấy cô ở đây cho nên tôi tự chủ trương đổi chỗ ngồi, hy vọng không

quấy nhiễu đến cô.” Hứa Hằng tự giới thiệu bản mình.

”Tuyển chọn diễn viên tôi không làm chủ được, anh nói với tôi cũng vô dụng. Ánh mắt Du Hạ lạnh lẽo nhìn người ở phía sau Hứa Hằng đang đưa điện thoại lên chụp ảnh nhất thời sinh ra chán ghét. Công ty và tác phẩm của cô trong mấy năm gần đây đều trở thành miếng mồi ngon của mấy ngôi sao mới. Kịch bản mới của cô ngay cả dàn ý còn chưa có mà đám người kia đã bắt đầu rục rịch tranh giành rồi, cô mấy ngày nay đều bị mấy diễn viên kia quấy nhiễu.

”Tôi không có ý kia.”

”Những phương diện khác tôi càng không có ý gì.” Du Hạ mang tai nghe lên, ngăn cách tiếng nói của người bên cạnh, kéo khẩu trang lên.

Từ Thành Đô bay tới thành phố S mất 3 giờ, Du Hạ bị người đàn ông bên cạnh quấy nhiễu 2 tiếng rưỡi, mùi nước hoa trên người anh ta cứ nồng nặc xông vào mũi cô.

Máy bay hạ cánh, Du Hạ là người đầu tiên xuống máy bay, cô hít sâu mùi không khí trong lành. Lần này cô đi vì việc riêng, không nghĩ đến sẽ bị người khác nhận ra, quả thực phiền toái.

Lúc chờ nhận hành lý, Du Hạ nhận điện thoại của Tô Minh gọi đến.

“Tô tổng,”

“Hạ cánh rồi?”

“Àn.”

Bởi vì vừa mới xuống máy bay nên giọng nói miễn cưỡng không có tinh thần

“Có việc?”

Tô Minh là biên tập mà Du Hạ hợp tác sớm nhất. Sau khi tốt nghiệp đại học, Du Hạ trở về nước, sau đó cùng với Tô Minh thành lập công ty điện ảnh Hạ Minh, hiện tại trong giới giải trí, công ty cũng có một địa vị nhất định.

”Tôi đang ở sân bay, tiện thể đón cô luôn.”

Du Hạ quay đầu nhìn phía cửa ra. Bởi vì mất kính để trong va li hành lý cho nên mọi thứ cách xa ba thước cô đều không nhìn rõ, mọi thứ đều mờ mờ. Tô Minh rất ít khi đến đón người. Chẳng lẽ cô ấy đổi tính.

“Cô đến đón tôi?”

Phía đầu bên kia điện thoại bỗng nhiên truyền đến một loạt thanh âm la hét kích động lẫn át cả giọng của Tô Minh. Du Hạ đưa điện thoại ra xa một chút nếu không cô sẽ bị thùng mùng nhĩ mất. Đây là đến đón cô? Nhưng mà chưa nói xong thì điện thoại đã bị cắt.

Du Hạ gửi tin nhắn: “Cô còn muốn đón ai? Người của công ty?”

Tô Minh giống như bị bốc hơi, không thấy hơi ấm. Du Hạ nhanh chóng cắt điện thoại, bước nhanh đi lấy hành lý. Lúc chờ để nhận hành lý của mình, tiếng thét chói tai từ bên ngoài giống hệt như trong điện thoại truyền đến. Mọi người đang chờ đợi lấy hành lý cũng ngạc nhiên quay đầu nhìn. Không biết hôm nay ở sân bay xuất hiện đại nhân vật gì?

Du Hạ thu hồi tầm mắt chuyên tâm chờ hành lý. Cô đối với chuyện này không thấy có gì kỳ quái. Lấy được hành lý, Du Hạ đẩy hành lý ra cửa thì bị chặn lại. Hôm nay có đội ngũ fan đón tiếp long trọng và khoa trương cho nên bảo an phải hết sức giữ gìn trật tự, dùng hết toàn lực mới tạo ra được một lối đi nhỏ.

Nhìn phía ngoài cửa không thấy Tô Minh, Du Hạ đành phải lấy điện thoại ra gọi, không có người bắt máy. Fan chen lấn ở cửa ra vào, Du Hạ không đi ra được nên cô đành dừng lại đứng chờ.

Fan la hét hỗn tạp cho nên không thể nghe rõ được bọn họ đang gọi tên ai.

Fan chen chúc la hét tầm năm phút thì nhân vật chính mới xuất hiện ở thang cuốn. Fan bị ngăn ở bên ngoài, trong nháy mắt bọn họ liền như điên như cuồng chạy hướng về phía thang cuốn, hẳn là đi bãi đỗ xe.

Du Hạ cũng định đi về phía bãi đỗ xe, phía sau liền có người gọi: “Du tổng.”

Du Hạ quay đầu lại nhìn thấy Tô Minh đeo khẩu trang, trên mặt dán băng dán, trong tay ôm một đồng tranh và ảnh. Dưới chân không mang giày cao gót và mang một đôi giày thể thao. Cô ấy mặc một bộ đồ đen nhìn giống như mấy vệ sĩ, trong ngực ôm một tấm áp phích in hình mặt người chibi. Du Hạ hít một hơi không nhìn rõ hình ảnh đó là ai.

”Cô đến đón tôi, còn muốn làm như vậy?”

Tô Minh giúp Du Hạ kéo hành lý, gương mặt tiến sát đến trước mặt Du Hạ:

“Tur Di Hàn!”

Thanh âm của Tô Minh không khỏi kích động: “Tur Di Hàn vừa rồi mới liếc nhìn tôi một cái, tôi hiện tại chân còn run đây này! Anh ấy thật quá đẹp trai!”

“Cô nói ai?” Du Hạ quay đầu, đôi mắt lạnh lùng trong trẻo hiện lên một chút độ ấm: “Người vừa mới đi khỏi đó là ai?”

“Tur Di Hàn! Hàn thần! Hàn thần của chúng ta ở cái địa phương quý quái Châu Phi kia bế quan hai năm rồi cuộc đã trở lại!”

Tô Minh kích động đưa điện thoại có chụp ảnh của Tur Di Hàn lên cho Du Hạ xem: “Thấy không? Gương mặt tuyệt thế vô song này, dáng người đẹp, chân dài này. Ôi, tôi muốn ngắt quái!”

Ảnh chụp rất nhiều, đều là hình của một người khoác áo đậm màu, đầu đội mũ, mang khẩu trang, chỉ có thể nhìn thấy rõ một đôi chân dài kia. Thân cao 1m8, chân vừa thẳng lại vừa dài.

“Châu Phi? Sao lại xuất hiện ở sân bay quốc nội?”

“Ồ Trùng Khánh hơ khô thể tre*. Hôm qua anh ấy mới hơ khô thể tre xong đã đưa lên hot search. Cô a, cũng coi như là người trong giới giải trí rồi, như thế nào mà cập nhật tin tức mới chậm như vậy?”

*Hơ khô thể tre: chỉ việc hoàn thành một tác phẩm

“Anh ấy đi một mình?”

“Còn có quý.” Nói đến quý, gương mặt Tô Minh liền kéo xuống, dùng sức lực kéo hành lý của Du Hạ đi đến thang cuốn, giọng điệu cũng lạnh nhạt đi rất nhiều, lộ ra vẻ ghét bỏ: “Đồng sự.”

“Đồng sự?”

“Người cùng diễn với anh ấy, nữ chính của Đông Phương, chắc là gặp nhau trên máy bay nên xuống cùng.” Tô Minh một tay kéo hành lý, một tay cầm điện thoại lướt weibo: “Hy vọng fan của cô ta tự biết lấy mình, không cần phải làm mấy cái suy đoán lung tung.”

Tur Di Hàn xuất đạo mười năm, chỉ có duy nhất một tin đồn có bạn gái đó chính là Lâm Họa. Lần đầu tiên bọn họ hợp tác là lúc Tur Di Hàn xuất đạo quay mv. Bộ phim mới nhất của Tur Di Hàn <Đông Phương> Lâm Họa cũng đảm nhiệm nữ chính. Tur Di Hàn cao lãnh, không tiếp xúc với nữ diễn viên nào. Lâm Họa là người duy nhất.

Khi các cô đến bãi đỗ xe, xe của Tur Di Hàn đã rời đi. Từng tốp fan tùm năm tùm ba cầm di động sôi nổi thảo luận Tur Di Hàn. Tur Di Hàn vì quay <Đông Phương> mà bế quan hai năm. Hai năm không lộ diện đã khiến fan sớm ghen khuấy rồi. Hôm nay cuối cùng cũng có được cơ hội phát tiết.

Du Hạ bỏ hành lý vào cốp xe, sau đó mở cửa xe phía phó lái ngồi vào, tháo khẩu trang xuống đặt qua một bên. Tô Minh lấy ra hai chai nước, đưa cho Du Hạ một chai, ánh mắt nhìn Du Hạ: “Chị em à, cô sao đến địa phương như Tây Tạng một tháng mà không đen chút nào?”

Du Hạ đâu chỉ không đen mà còn trắng đến quá đáng. Ngũ quan của cô tinh xảo, gương mặt trái xoan, mắt to trong suốt rất linh động, da trắng nõn nà. Đèn trong xe chiếu sáng gương mặt của cô, làn da trắng mịn nõn nà như được phủ thêm một tầng băng lãnh. Khi cô uống nước, lông mi rũ xuống, không trang điểm nhưng đẹp vô cùng.

“Chị em à, mỗi lần nhìn cô, tôi đều muốn nói tạo hóa thật bất công, chúng ta đều là con người hết mà.”

Du Hạ nâng mắt lên nhìn Tô Minh, nói cái gì mà văn thơ vậy?

Tô Minh: “Mỹ nhân, thiếu đi một chữ chính là một trời một vực.”

Tô Minh hát xong mấy câu du hí thì nói: “Tôi nay cùng nhau ăn bữa cơm không? Đón gió tẩy trần cho cô.”

Ngón tay trắng nõn tinh tế của Du Hạ cầm bình nước đặt nó về xuống, nhu nhu trán: “Hôm nay trên máy bay gặp được một nam diễn viên, cái mùi nước hoa của anh ta nồng muốn chết. Đầu đầu, tôi muốn về nhà ngủ, hẹn bữa khác vậy.”

“Ai a?”

“Tên là gì Hứa Hàng ấy.”

“Tôi biết hần. Công ty của họ, từ ông chủ cho đến mấy người phía dưới đều cực low nha, cực kỳ ồn ào. Cô hôm nay có thể sẽ bị lên hot search đấy.”

Tô Minh khởi động xe, lái xe ra khỏi bãi đỗ xe: “Xem ra đêm nay phải tăng ca.”

Bởi vì kẹt xe cho nên ba giờ sau xe mới đến trước cửa khu biệt thự của Du Hạ. Tô Minh không cùng xuống với Du Hạ. Miệng của Tô Minh thật sự quạ đen. Du Hạ đã bị lên hot search cùng với Hứa Hàng.

Chiếc xe việt dã nhanh chóng rời khỏi, Du Hạ nâng hành lý bước lên từng bậc thang.

Bốn phía đều tối đen, chỉ có ánh sáng yếu ớt của đèn đường chiếu xuống. Du Hạ lấy chìa khóa ra mở cửa, vừa muốn đưa tay bật đèn thì phát hiện đèn trong phòng đã được bật sáng. Trong lòng Du Hạ cả kinh, lấy di động ra ấn sẵn 110. đồng thời đẩy cửa ra.

Phòng khách vang lên một tiếng, Du Hạ cầm lấy cây gậy đánh golf dựng ở cửa, ngẩng đầu nhìn thấy một nam nhân đang đứng ở bên cạnh cửa sổ sát đất.

Tư Di Hàn mặc đồ ngủ ở nhà màu trắng, cổ áo hơi rộng lộ ra đường cong mê người của xương quai xanh. Dưới thân mang quần dài ôm trọn đôi chân thẳng tắp. Trên tay cầm ly thủy tinh. Ánh đèn chiếu xuống ánh lên hàn quang trên gương mặt anh. Anh ngẩng đầu, đôi mắt sâu thẳm nhìn qua, giọng nói băng lãnh trầm âm: “Đã trở về?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Edit: Meimei

Mùi hương trầm trong không gian yên tĩnh mát lạnh trong căn phòng lan tỏa tựa như mùi hương trên người Tư Di Hàn. Sau cơn mưa, không khí trong lành mát mẻ.

“Anh —” Du Hạ cảm thấy cổ họng mình có chút khàn khàn, cô điều chỉnh hô hấp: “Tại sao anh lại ở chỗ này?”

Bọn họ đã bao lâu rồi chưa gặp nhau? Hẳn là hai năm. Lần trước gặp nhau là hai năm trước, lúc đó cả cô và anh đều ở sân bay Hồng Kông. Du Hạ thì bay chuyến bay nội địa, còn Tư Di Hàn thì bay đi Đông Phi, mười phút gặp nhau nhưng cũng chỉ nói được hai câu xin chào và tạm biệt, giống như bạn bè nhưng không thân quen.

Tư Di Hàn đặt ly nước lên bàn, ly thủy tinh chạm vào mặt bàn cầm thanh tạo nên một tiếng vang thanh tú. Giọng nói của anh chứa một chút thâm ý: “Tôi không thể về nhà?”

Trong lòng bàn tay của Du Hạ chảy mồ hôi, vừa thu tay thì mới phát hiện trên tay của mình còn đang cầm cây gậy đánh golf. Cô vội vàng thả cây gậy đánh golf xuống, nhìn Tư Di Hàn. Đèn trong phòng khách chiếu xuống da thịt của Tư Di Hàn ánh lên khí chất lạnh lùng. Cái cảm cứng rắn của Tư Di Hàn, cùng với độ cong của yết hầu, rồi xương quai xanh, quyến rũ gợi cảm.

Tư Di Hàn tại sao lại về đây? Ở thành phố S Tư Di Hàn hẳn là có chỗ ở khác.

“Tôi thiếu chút nữa là báo cảnh sát.” Du Hạ nhanh chóng khôi phục bình tĩnh của mình, cầm điện thoại xóa 110 đã ấn uống sẵn.

“<Đông Phương> đã quay xong, phải ở thành phố S một thời gian.”

Tư Di Hàn đi đến trước mặt Du Hạ, thân hình cao lớn của anh có cảm giác rất áp bách. Không khí trong nháy mắt mỏng manh lại. Du Hạ nghe được tiếng tim của mình đập “thịch” một cái, hô hấp khó khăn.

Tư Di Hàn quay về thành phố S, tất nhiên là phải về nhà, nghe rất hợp lý.

Tư Di Hàn hơi xoay người, đi đến gần Du Hạ. Cả người Du Hạ cứng đờ, ngừng thở. Tư Di Hàn lướt qua cô, đi đến tủ giày phía sau lưng cô, mở ra lấy đôi dép đi trong nhà. Tiếng nói nặng nề của anh vang lên ở đỉnh đầu.

“Đôi giày.”

Du Hạ đặt balo ở trên tủ giày, xoay người lại, cơ thể không tự chủ đi đến phía cửa ra vào.

“Tôi đột nhiên nhớ ra còn có việc, còn phải thảo luận công chuyện với Tô Minh.”

Tư Di Hàn kéo hành lý của Du Hạ vào cửa, tiện tay đóng cửa lại, trực tiếp giam Du Hạ lại giữa anh và cánh cửa.

“Tô Minh của ảnh nghiệp Hạ Minh?”

“Anh biết ảnh nghiệp Hạ Minh?” Du Hạ và Tư Di Hàn đã bốn năm rồi chưa nói chuyện với nhau. Tư Di Hàn không quan tâm cô học gì, làm nghề nghiệp gì. Anh chỉ hỏi tiền bạc, cần bao nhiêu tiền? Mấy ngàn vạn? Chỉ cần Du Hạ không làm chuyện phạm pháp, hẳn đều tùy tiện đưa.

“Chúng tôi là đối tác.”

“Summer là em

“Là bút danh của tôi.”

Căn phòng to như vậy giờ phút này cô bị vây hãm trong một giới hạn nhỏ bé, tất cả đều là hơi thở của Tư Dĩ Hàn. Khẩu trang trên mặt của Du Hạ lúc ở trên xe đã bị rơi xuống. Giờ cô ngẩng đầu lên, hất cằm, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên mang theo chút khiêu khích.

Tư Dĩ Hàn khoanh hai tay trước ngực, có chút ý vị thâm trường nói: “Là tôi thiếu hiểu biết về emSummer lão sư.”

“Ăn cơm xong rồi hãy đi.”

Tư Dĩ Hàn nhìn Du Hạ, sau đó nhấc chân đi vào phòng bếp, mạnh mẽ đưa ra quyết định thay cho Du Hạ: “Hiện tại bên ngoài đang kẹt xe.”

Du Hạ nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Tư Dĩ Hàn, sau đó tầm mắt hướng xuống đôi chân thon dài của anh.

Tư Dĩ Hàn nấu cơm? Du Hạ tạm thời không muốn đi nữa. Đã rất lâu rồi cô không được ăn cơm Tô Dĩ Hàm làm. Cô thay dép đi trong nhà, cầm điện thoại lên chơi game, muốn dời đi lực chú ý.

“Anh mấy giờ là về đến nhà?”

Du Hạ kết hôn với Tư Dĩ Hàn bốn năm nhưng quan hệ hôn nhân này chỉ ngang mức tờ giấy hôn thú mà thôi.

Bốn năm trước mẹ của cô mắc bệnh nặng, Du Hạ vì muốn mẹ an tâm cho nên đi tìm người kết hôn. Cuối cùng người cùng cô kết hôn chính là Tư Dĩ Hàn. Hôn lễ còn chưa kịp tổ chức thì mẹ của cô đã mất. Lo xong tang lễ cho mẹ, vốn hai người muốn ly hôn nhưng Tư Dĩ Hàn phải vội vàng trở về tổ quốc, còn cô thì sang Anh du học. Không biết cố ý hay vô ý mà thời gian hai người gặp mặt nhau trong bốn năm này ít đến đáng thương, cho dù có gặp mặt cũng không đủ để bàn chuyện ly hôn.

Vì vậy mặc dù giữa bọn họ không có tình yêu nhưng trước mắt bọn họ vẫn là vợ chồng.

Du Hạ cầm điện thoại lướt weibo, bước chân đi đến cửa phòng bếp thì dừng lại, chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại, vậy mà có hơn một ngàn tin nhắn chưa đọc.

“Năm giờ.” Tiếng nói trong trẻo mà lạnh lùng vang lên, giống như khối băng đặt vào ly thủy tinh, leng keng một tiếng: “Em từ đâu trở về?”

“Tây Tạng.”

Một khối vật thể lạnh lẽo đưa qua, cơ hồ là đụng vào môi, lập tức một mùi cam xông vào mũi, Du Hạ ngạc nhiên ngẩng đầu.

Ngón tay thon dài của Tư Dĩ Hàn đang bóc quả cam. Quả cam được bóc rất sạch sẽ, ngay cả những xơ cam màu trắng cũng được bóc sạch sẽ. Quả cam mọng nước, mùi thơm ngọt ngào lan tỏa quanh quần bên mũi, bốn mắt nhìn nhau. Tư Dĩ Hàn thân nhiên thu hồi tầm mắt, giọng nói trầm liệt: “Cầm.”

Giọng nói trầm thấp thông qua yết hầu của Tư Dĩ Hàn phát ra cuối cùng rơi vào tai của Du Hạ. Du Hạ cầm quả cam, cúi thấp đầu, bỏ một mũi vào miệng. Khoang miệng lập tức tràn đầy mùi vị quả cam, ngọt ngào động lòng người. Cả người Du Hạ nóng lên giống như đang ở trong biển lửa, ngọn lửa như muốn sưởi ấm linh hồn cô. Cô giấy giữa xuất ra một tia lý trí làm cho bản thân mình tỉnh táo lại.

“Cảm ơn.”

“Rửa tay.”

Lúc Du Hạ rửa tay, cô liếc nhìn Tư Dĩ Hàn đang cắt đôi quả cam ra. Ông tay áo được xắn lên, để lộ cổ tay tinh tế, một tay còn đeo đồng hồ màu đen, dưới ánh đèn phản chiếu sự lạnh lẽo. Du Hạ đứng ngay nơi Tư Dĩ Hàn không nhìn thấy cô, cô không kiêu ngạo gì nhìn chằm chằm Tư Dĩ Hàn.

Nước cam được đựng trong ly thủy tinh trong suốt, có thể nhìn thấy một vài bọt khí trong đó. Tư Dĩ Hàn cầm ly nước cam đi đến đưa cho Du Hạ.

“Uống xong rồi ăn cơm.”

Du Hạ rũ mắt xuống, cô ghét nhất là uống cái này. Xa cách mấy năm, Tư Dĩ Hàn vẫn như cũ đã kích vị giác của cô. Du Hạ cầm ly nước cam, nhiệt độ nước vừa đủ. Cô ngừng thở một nhịp uống cho xong ly nước ép cam này. Du gia có một bí phương độc nhất vô nhị, say mấy bay là phải uống nước cam.

“Đi Tây Tạng làm gì?”

“Tùy tiện đi một chút.”

“Tùy tiện đi hai tháng? A di nói hai tháng nay em không về nhà.” Ngữ khí của Tư Dĩ Hàn bình đạm, nghe giống như câu trần thuật chứ không phải câu hỏi.

“Nói đó tương đối an tĩnh nên ở lâu một chút.”

Tư Dĩ Hàn xới com. Du Hạ ngửi thấy mùi thơm, cô nhìn thấy chén com trên tay Tư Dĩ Hàn, Tư Dĩ Hàn nấu com? Cô đã lâu rồi chưa được ăn com Tư Dĩ Hàn nấu. Nhìn chén com trên tay Tư Dĩ Hàn, Du Hạ nghĩ không biết về sau còn được ăn com anh nấu hay không.

“Lần này anh trở về là vì công việc?”

“Tạm thời không đóng phim, nghỉ ngơi.”

Tư Dĩ Hàn dọn com xong nói: “Ăn com.”

Du Hạ đi theo sau lưng Tư Dĩ Hàn, nhìn chằm chằm tấm lưng đơn bạc của anh. Tư Dĩ Hàn rất thích mặc áo sơ mi màu trắng, phảng phất có chút mê hoặc.

“Ngồi.”

Tư Dĩ Hàn kéo ghế ra, ý nói Du Hạ đi đến ngồi vào. Du Hạ đi qua mới thấy tư thế của anh giống như đang ôm cô vậy. Tư Dĩ Hàn cao lớn, cánh tay đặt ngang sau ghế, toàn bộ không khí xung quanh đều có mùi vị của Tư Dĩ Hàn.

Tư Dĩ Hàn rất nhanh đứng thẳng người tạo ra một khoảng cách, đi đến phòng bếp bưng canh gà ra. Du Hạ là người được nuông chiều từ bé mà lớn lên, Tư Dĩ Hàn rất có tính giác ngộ chăm sóc người. Tư Dĩ Hàn rời đi, Du Hạ liền đưa tay lên áp lên má mình. Hiện tại cô giống hệt Tô Minh, cả linh hồn ẩn sâu trong thân thể đang điên cuồng la hét.

Tư Dĩ Hàn càng ngày càng anh tuấn, cô thật sự muốn ngất.

Canh gà với thêm một đĩa rau xào, đích thực là một bữa tối thanh đạm. Không biết có phải là do tác dụng của ly nước cam hay là canh gà mà Du Hạ cảm thấy dạ dày thật thoải mái. Uống xong canh gà, Du Hạ cảm thấy thoải mái hơn, lúc này chỉ số thông minh của cô mới trở về. Mùi vị của canh gà này giống như được làm từ đầu bếp nổi tiếng làm vậy.

“Com là anh làm?”

“Chuyến bay của tôi so với em thì đến sớm hơn mười phút.”

Tư Dĩ Hàn đưa tay đến trước mặt Du Hạ, lúc giống như tay chạm phải tay thì dừng lại, sau đó nhẹ nhàng như không có gì lướt qua cảm lấy ly nước bên cạnh Du Hạ.

“Không kịp canh gà.”

Thì ra com không phải là anh nấu.

“Anh ở sân bay thấy tôi?”

“Em lên hot search.”

“Anh thấy rồi? Tôi đã nói Tô tổng giải quyết, có lẽ cô ấy còn chưa giải quyết kịp.”

Tìm Du Hạ đập nhanh một nhịp, cảm thấy lời nói của Tư Dĩ Hàn có ý gì đấy. Cô lấy điện thoại mở weibo, Hứa Hằng đứng hot search thứ tư.

Hot search đứng vị trí đầu tiên là tin của cô và Hứa Hằng với tiêu đề: Người qua đường ở trên máy bay chụp được ảnh Hứa Hằng cùng Summer hành động thân mật. Tiểu thư tươi Thương Nhuệ lần trước được Summer sủng ái diễn xuất trong tác phẩm của cô, trở thành một bước lên mây. Nam chính của tác phẩm tiếp theo nói về tình yêu có phải là Hứa Hằng?

Ảnh chụp đều chọn góc độ mà chụp, có thể thấy rõ mặt của Hứa Hằng. Hứa Hằng cười vui nói chuyện với Du Hạ, Du Hạ đeo khẩu trang an tĩnh nhìn Hứa Hằng. Nhìn một cái liền biết có người cố ý biên soạn.

Chụp được như vậy sao không đi làm nhiếp ảnh gia luôn đi?

“Tiểu minh tinh này vì muốn được nổi tiếng mà không từ thủ đoạn.”

Du Hạ tức giận lên weibo phát một tin nhắn: Chụp tá vị thôi mà có thể viết được như vậy? Anh là ai? Nếu trí tưởng tượng tốt như vậy sao không đi làm tác giả văn học luôn?

Du Hạ là người sẽ cho người khác mặt mũi sao? Tuyệt không có. Du Hạ không sợ trời không sợ đất, còn có biệt danh là Du Oán Hận. Khi mới bắt đầu viết kịch bản, cô dám đề cho đám người ai oán kia rơi xuống vực thăm hưởng chi bây giờ cô là người đã có địa vị.

“Không phải bạn trai?” Ngực khí của Tư Dĩ Hàn thản nhiên giống như chỉ là thuận miệng hỏi. Anh ăn rất ít, lại nhai nuốt cẩn thận chậm rãi.

“Làm sao có thể? Ánh mắt của tôi không có kém như vậy.”

Du Hạ chống lại ánh mắt của Tư Dĩ Hàn. Mặc kệ quen biết bao lâu thì ánh mắt lạnh nhạt của Tư Dĩ Hàn cũng có thể làm cho tim cô đập bang bang. Tư Dĩ Hàn một chút cũng không ăn giấm chua? Lạnh nhạt như vậy.

“Không quen biết, tá vị thôi mà sao lại ồn ào như vậy chứ.”

Tính toán của Hứa Hằng tốt lắm. Anh ta không biết Du Hạ là người như nào. Du Hạ chính là một khối thép cứng rắn.

Một bước lên mây, trong nháy mắt cũng có thể rơi xuống gãy xương.

Fan của Hứa Hằng vào bình luận trong bài viết của cô: Hứa Hằng của chúng tôi cũng là người bị hại, cô tức giận lên anh ấy không phải rất không công bằng sao? Chúng tôi tôn trọng mới gọi cô một tiếng lão sư, thỉnh cô hãy cư xử cho đúng một con người.

Fan của Du Hạ: Vị này không muốn mặt mũi nữa hay sao, thấy Du Hạ nhà chúng tôi đang hot, muốn dựa hơi cô ấy mà nổi tiếng theo. Bị Du Hạ vạch trần, fan của anh liền đến mắng Du Hạ của chúng tôi. Du Hạ thật đáng thương.

Du Hạ bình luận đáp trả lại: Trước mời ông chủ của người đứng sau chuyện này làm việc của con người nên làm đi đã, bớt hồ ngôn loạn ngữ đi, bớt chút thời gian làm việc tích đức đi.

Du Hạ đánh chữ rất nhanh, ngón tay tinh tế trắng nõn lướt trên màn hình điện thoại. Lông mày thanh tú hơi nhíu, môi mím chặt, chứng tỏ cô đang rất tức giận. Mái tóc dài buông thả phía sau, gương mặt tinh xảo dưới ánh đèn mờ đặc biệt xinh đẹp. Đã lâu không gặp, cô càng ngày càng xinh đẹp.

Tư Dĩ Hàn cầm di động mở weibo, nhìn thấy nội dung weibo Du Hạ mới phát liền nhanh chóng nhấn tin cho người đại diện Châu Đĩnh.

“Nhanh chóng gỡ hot search của Hứa Hằng xuống, tiện thể làm cho hắn ta biến mất vĩnh viễn trong vòng giải trí.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Edit: Meimei

Châu Đĩnh cùng Tư Dĩ Hàn quen biết nhau mười năm. Trước kia anh ta là trợ lý của Tư Dĩ Hàn. Sau khi Tư Dĩ Hàn mở công ty thì đưa Châu Đĩnh lên làm vị trí người đại diện nhưng mà đây cũng là lần đầu tiên anh ta nghe thấy Tư Dĩ Hàn dùng hai từ vĩnh viễn này.

Hứa Hằng là ai? Chu Đĩnh tra xét tư liệu một chút mới biết đến người này. Tiểu nhân vật trong vòng giải trí này, có bản đại bác cũng không tới sao lại có thể đắc tội với Tư Dĩ Hàn?

Vì thế Châu Đĩnh cầm điện thoại gọi cho Tư Dĩ Hàn: “Hàn ca, tôi có thể hỏi tại sao không?”

“Không thể.” Tư Dĩ Hàn lời ít mà ý nhiều nói. Anh nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Nội trong vòng năm phút nữa tôi không muốn nhìn thấy kết quả tìm kiếm nào về chuyện này, sẽ cho anh tiền thưởng một năm.”

“Tốt như vậy?” Châu Đĩnh kinh ngạc, làm không được còn có thể có tiền thưởng không?

“Cho cậu về nhà.” Tư Dĩ Hàn chậm rãi nói, lời nói không chút dư thừa. Anh ngã người lui sau dựa vào lưng ghế, ánh mắt nhìn Du Hạ. Du Hạ không biết gì vẫn còn đang hăng say gửi tin nhắn.

“Tạm biệt.” Quả nhiên, muốn nghe tiếng người từ miệng của ông chủ là không có khả năng, đời này cũng không thể a.

Chu Đĩnh rất nhanh lần đi xa.

Tư Dĩ Hàn để điện thoại xuống, gương mặt chống lại ánh mắt của Du Hạ, bốn mắt nhìn nhau.

Du Hạ tự móc cho mình một chén canh gà, đôi mắt xinh đẹp không nhìn được rũ xuống. Hôm nay đây là lần đầu tiên Tư Dĩ Hàn thấy cô cười. Anh có chút khản trương, giả vờ đưa tay sửa sang lại áo, nói: “Cười cái gì?”

“Không có gì.”

“Tác phẩm lần này em tham dự tuyển chọn diễn viên?”

Trước đây Tư Dĩ Hàn quả thực không biết Du Hạ là Summer. Tuy rằng đều thuộc ngành điện ảnh nhưng không có lẫn lộn với nhau, không nằm trong

một vòng tròn. Tác phẩm của Summer quá trẻ tuổi, thuộc loại yêu thích của người trẻ tuổi, kịch bản mà anh tiếp xúc toàn thuộc loại chín chắn trưởng thành.

Trên đường đi đến khách sạn, Châu Đình nhìn tin tức mới thấy cái mũ mà Summer đang đội giống hệt cái Du Hạ. Tư Dĩ Hạ cầm điện thoại nhìn ảnh chụp, đầu phải chỉ giống nhau, đây chính là Du Hạ. Cái mũ này chính là lúc anh đi Paris đặt làm, độc nhất vô nhị.

“Ừm.”

“Nam chính cần có tiêu chuẩn gì?”

Tư Dĩ Hàn đặt điện thoại xuống bàn, hai mắt rũ xuống.

“Giá trị nhan sắc a.”

Tư Dĩ Hàn: “...”

Du Hạ: “...”

Du Hạ thực sự nói thật, không cần diễn xuất hay dở, chỉ cần đẹp trai là được. Có điều cô nói xong liền cảm thấy hối hận. Đây không phải thừa nhận mấy tin tức hão huyền của mình là đúng sao, Du Hạ là người có thể mở được cả một hậu cung.

“Thật ra cũng cần phải có kỹ năng diễn xuất nữa.”

Du Hạ bổ sung, kỳ thật kỹ năng diễn xuất cũng không cần cao lắm.

“Hiện tại là thời đại lưu lượng, đa số người hâm mộ các tác phẩm của tôi đều là các cô gái trẻ, vì vậy phải yêu cầu giá trị nhan sắc cao một chút.”

Tư Dĩ Hàn như có điều suy nghĩ, uống một ngụm nước. Một giọt nước trượt xuống dọc theo yết hầu của anh, hầu kết chuyển động lên xuống, nhìn cực kỳ gợi cảm.

Du Hạ cố gắng ổn định lại tinh thần. Ánh mắt của Tư Dĩ Hàn nhìn qua, đáy mắt hiện lên chút sắc bén cùng thâm trầm. Anh đặt ly nước xuống mặt bàn, nói: “Em ngược lại là một người tông nhất nhĩ chung*, không thay đổi.”

“Tông nhất nhĩ chung*?”

*Tông nhất nhĩ chung: câu thành ngữ nói một người phụ nữ phải biết tam tông tứ đức, chỉ thờ một chồng.

“Trước sau vẫn hão huyền.”

Du Hạ: “...”

Du Hạ vui đầu xuống uống canh gà. Cô vẫn không đủ đức kháng cự đối với nhan sắc của Tư Dĩ Hàn, lời này có thể nói ra không? Cơm nước xong, Du Hạ đặt thìa xuống, nói: “Tôi đi đây.”

Tư Dĩ Hàn ngược mắt nhìn, Du Hạ nói: “Tôi đi tìm Tô Minh.”

Biệt thự này là nhà cũ của Du gia. Lúc Du gia phá sản thì đã bán đi. Sau khi Tư Dĩ Hàn thành danh thì mua lại. Mấy năm nay Tư Dĩ Hàn rất ít khi trở về đây, Du Hạ đã có thói quen sống một mình. Hiện giờ Tư Dĩ Hàn trở về, cô cảm thấy tiếp tục sống ở đây rất không thích hợp, dù sao hôn nhân của bọn họ cũng chỉ là hư danh.

Du Hạ cầm chìa khóa xe và balo, vẻ ngoài nhìn như rất bình tĩnh nhưng thực tế bên trong cô đang rất hoảng sợ. Ra cửa, lên xe của mình, nắm chặt tay lái mới giúp cô ổn định tâm tình lại.

Du Hạ lái xe ra khỏi tiểu khu mới lấy điện thoại gọi cho Tô Minh. Điện thoại reo thật lâu thì bên kia mới bắt máy. Du Hạ dùng xe bên lề đường: “Tôi có thể đến nhà cô ở tạm hai ngày không?”

“Cô đến công ty đi, có việc gấp.” Tô Minh không hỏi nguyên nhân vì sao Du Hạ muốn qua nhà mình ở. Tô Minh nói: “Vưu Mỹ và Liễu Dương quan hệ với nhau rồi, hiện tại giấy không gói được lửa, bị vạch trần. Chúng ta phải mở cuộc họp thương lượng quyết định bỏ mặc hay bảo vệ.”

Vưu Mỹ là tiểu hoa đán của ảnh nghiệp Hạ Minh, hai năm nay trở thành nữ diễn viên có triển vọng nhất mà công ty muốn nâng đỡ. Liễu Dương là diễn viên phim truyền hình chính kịch, trọng điểm là một người đã có vợ, một người đã có bạn trai. Liễu Dương còn có một đứa con nữa.

Du Hạ ngạc nhiên mở to miệng, nửa ngày mới hỏi được một câu: “Hai người kia làm sao lại có thể lên giường với nhau? Bọn họ cũng chưa từng hợp tác với nhau mà?”

“Sao lại không? Chương trình diễn viên phái diễn xuất (Real Actor) năm ngoái, bọn họ đã hợp tác với nhau. Liễu Dương là người hướng dẫn.”

Tốc độ lên giường lần này có chút nhanh. Trong mắt có tình cảm chính là chỉ cần một chút xúc tác, một tia lửa điện là lăn lên giường rồi. Mấy kỳ tiết mục,

thầy giáo hướng dẫn và học viên ở cùng một chỗ. Nếu hai người đều độc thân thì có thể viết thành giai thoại, nhưng nếu có gia đình thì đây chính là tội đáng phỉ nhổ.

“Tại sao lại bị phát hiện?”

“Phóng viên chụp được ảnh hai người họ cùng thuê phòng khách sạn.” Tô Minh tức giận, lời nói có chút nóng nảy mắng: “Những đối tác với chúng ta đều liên tục gọi điện đến. Bây giờ trong đầu tôi đều toàn là nước.”

Mấy năm trước, bởi vì nghệ sĩ có scandal không tốt sẽ ảnh hưởng đến danh dự của các công ty làm đại diện cho nên trong hợp đồng sẽ có thêm một khoản quy định nếu nghệ sĩ nào có hành vi cá nhân không tốt, làm ảnh hưởng đến danh dự của công ty thì phải bồi thường cho họ. Vu Ru Mỹ là nghệ sĩ mà ảnh nghiệp Hạ Minh muốn nâng đỡ, đại bộ phận tài nguyên đều cho cô ta. Giờ gặp phải chuyện này, tiền bồi thường cho mấy công ty đối tác kia sẽ giết chết bọn họ mất.

“Vậy đề tôi đến chỗ cô.”

Du Hạ có qua cũng không giải quyết được chuyện gì nhưng bây giờ cô không có chỗ để đi nên cứ vậy thôi. Về nhà đối mặt với Tư Dĩ Hàn? Cô sợ mình không nhận được nhào vào người Tư Dĩ Hàn, đến lúc đó anh em gì cũng không ngăn cản được.

Lúc Du Hạ đến công ty, công ty đã loạn thành một đoạn. Một mình Tô Minh hai tay cầm hai cái điện thoại di động, miệng thì mắng chửi người. Du Hạ ăn mặc tùy ý, đụng phải mấy nhân viên, bọn họ thấy Du Hạ không mang khẩu trang thì sùng sốt mấy giây, hô: “Hạ tỷ.”

Gương mặt của Du Hạ phấn nộn, bọn họ thực sự gọi không nổi cái từ chị này nhưng nếu gọi Hạ tổng lại không đúng, trực tiếp gọi Summer, hình như cũng không đủ tư cách.

Du Hạ gật đầu, đi đến kéo ghế ra ngồi xuống, lấy máy tính xách tay qua nhìn vào khung chat. Phóng viên này một công sư tử ngoại, muốn giá vô cùng cao, hơn nữa còn là mua về cũng không nhất định giữ được. Du Hạ đặt máy tính về lại vị trí cũ, lấy điện thoại di động ra xem hot search. Hiện giờ tin tức của Vu Ru Mỹ còn chưa lên hot search, chỉ có một blogger đang hô hào trong tay có tài nguyên lớn.

Chiếm ba vị đầu vẫn như cũ là Tư Dĩ Hàn. Tư Dĩ Hàn quá mạnh mẽ, luôn luôn chiếm ở vị trí số một.

Hot search về Hứa Hàng đã biến mất, gõ từ Hứa Hàng cũng không tìm thấy bất kỳ thông tin gì. Du Hạ nghĩ chuyện này có liên quan đến cuộc gọi điện thoại của Tư Dĩ Hàn lúc nãy. Du Hạ và Tư Dĩ Hàn cùng nhau lớn lên, cô có thể hiểu rõ một chút tính tình của anh. Người này rất thích bao che khuyết điểm.

Sau khi Du Hạ phát weibo, fan của cô và antifan của Hứa Hàng đã đánh cho anh ta toi bời. Du Hạ thật muốn thấp hương cho anh ta. Hứa Hàng GG* rồi.

*GG: Đầu hàng.

Tô Minh vừa mới cúp điện thoại thì lại có điện thoại của công ty khác gọi đến, giọng điệu trong nháy mắt liền trở thành tỷ tỷ tri kỷ ấm áp gió xuân, cô xoay người ngồi xuống ghế, sau đó đẩy một phần văn kiện qua cho Du Hạ.

Du Hạ cầm lấy, thấy đây là danh sách các hạng mục mà Vu Ru Mỹ đang nhận. Hai cái phát ngôn loại B, một bộ phim truyền hình, một chương trình tạp kỹ. Những hạng mục này đều là hợp đồng tức thì, các điều khoản hiệp ước trong đó không nghiêm khắc như các hợp đồng khác, có thể cứu vãn được.

Tô Minh cúp điện thoại, một hơi uống sạch ly cà phê đã nguội lạnh trên bàn làm việc. Có tiếng gõ cửa, cô lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại: “Tiến vào.”

Một mùi nước hoa nồng nặc từ ngoài cửa bay vào. Du Hạ đang đọc văn kiện cũng phải quay đầu lại nhìn. Một người phụ nữ mang kính mắt màu đen đang tiến vào. Du Hạ giương mắt. Vu Ru Mỹ gặp phải chuyện lớn như vậy mà còn có thể đoan chính đi như vậy, tâm tình còn rất tốt nữa. Vu Ru Mỹ liếc nhìn Du Hạ, sau đó quay đầu đối mặt với Tô Minh: “Tô Minh, hiện tại hot search đang nằm ở vị trí ba mươi, còn đang tiếp tục tăng lên, cô nhanh xử lý đi.”

“Tôi như thế nào xử lý?”

Tô Minh cười lạnh, ném hợp đồng lên bàn, đôi mắt sắc bén, nói:

“Lúc cô cùng người ta vui vẻ với nhau sao không suy nghĩ sẽ có kết cục như thế nào? Ngủ với người già như vậy có cảm giác gì? Phòng vẫn một chút, đại minh tinh.”

Du Hạ cảm ly nước thủy tinh trên bàn uống một ngụm, bộ dạng xem kịch vui.

“Cô đừng nói lời khó nghe như vậy. Anh ấy với vợ đã sớm dọn ra ở riêng, không còn tình cảm gì, chỉ vì con cái mới kéo dài đến tận bây giờ. Anh ấy sẽ ly hôn, chỉ cần qua đoạn này, anh ấy sẽ ly hôn sau đó công khai tin tức ly hôn. Tôi và bạn trai đã sớm chia tay.”

Ngay thơ, Du Hạ nghĩ.

“Tốt lắm, tám trăm vạn, cô thu xếp đi.”

Tô Minh không thèm để ý lời nói của Vu Mỹ:

“Cho cô toàn quyền xử lý, được không?”

“Nhiều như vậy?”

“Đồng ý thì cô tự xuất tiền, không muốn thì chúng tôi sẽ bồi thường hợp đồng. Những hợp đồng nào cô đã ký, chúng tôi sẽ đền bù. Trước mắt có năm cái hợp đồng trong đó ba cái chưa đến kỳ nên có thể sẽ phải ra tòa giải quyết.”

“Tôi phải xuất toàn bộ tiền?”

“Không phải sao?”

“Lúc tôi kiếm tiền cho công ty, chúng ta là một bản thể, gặp chuyện không may thì liền đẩy tôi ra ngoài. Tô Minh, cách làm việc của cô cũng quá tuyệt đi!”

Mấy năm nay Vu Mỹ rất nổi tiếng cho nên cô ta vênh vào hát hàm sai khiến Tô Minh giống như Tô Minh là người hầu của cô ta vậy.

“Tôi vẫn câu nói kia, chuyện này cô xử lý đi, làm tốt thì mỗi người chúng ta đều có lợi.”

“Để tôi nói một câu.”

Du Hạ mở miệng nói, giọng của cô mềm mại ngọt ngào phảng phất như kẹo đường. Vu Mỹ không để trong mắt Du Hạ. Ảnh nghiệp Hạ Minh chủ yếu là do Tô Minh ra mặt, một năm thì đến nửa năm là không thấy Du Hạ cho nên ở công ty Du Hạ chỉ mang cái danh mà thôi.

Vu Mỹ nhìn Du Hạ, Du Hạ nói: “Những hợp đồng hiện tại cô đã ký, chúng tôi sẽ tìm người thay thế cô, không có vấn đề gì lớn, còn những hợp đồng trước Vu Mỹ là người chịu trách nhiệm chính, ảnh nghiệp Hạ Minh có thể sẽ đưa bằng chứng cho bên thứ ba phối hợp với pháp luật. Chúng tôi cũng có thể phá bỏ hợp đồng với cô. Tồn hại danh dự công ty cũng là một tổn thất lớn đối với chúng tôi.”

Vu Mỹ tròn to mắt, hoài nghi mình đã nghe lầm, người này đang nói cái gì vậy?

Du Hạ đứng lên, đem hợp đồng đặt lên bàn, mỉm cười: “Trong vòng giải trí, thứ không thiếu nhất chính là lưu lượng tân binh. Mà tôi, thứ không thiếu nhất chính là năng lực tạo thời cơ cho bọn họ phát triển. Cô là cái thứ gì? Dám như tổ tông mà hô to gọi nhỏ với chúng tôi? Ai cho cô lá gan đó?”

Vu Mỹ tung hoành nhiều năm như vậy, lần đầu tiên bị người khác chỉ mũi máng liền cảm thấy choáng váng.

“Tôi ghét nhất chính là loại người không tự biết mình.”

Du Hạ cầm chìa khóa xe của mình lên, hát chiếc cằm xinh đẹp của mình lên, nói: “Nói cho cô một tin, cô bị vứt bỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Edit: Meimei

“Ô tổng, cô không tan ca sao?”

Du Hạ đi lướt qua người Vu Mỹ, sau đó đi ra khỏi văn phòng, nói với mấy nhân viên đang bận rộn ở bên ngoài: “Mọi người tan ca đi, vất vả rồi.”

Công ty xảy ra chuyện lớn như vậy, toàn bộ nhân viên đều phải làm suốt đêm để làm tốt công việc chuẩn bị, Du Hạ cứ như vậy bảo bọn họ tan tâm, vậy công việc phải làm sao bây giờ?

Tô Minh nhìn Du Hạ. Gương mặt xinh đẹp tinh xảo của Du Hạ mang theo sự lạnh nhạt. Tô Minh bỗng nhiên nhẹ vai hẳn, thờ dài một tiếng nói: “Tất cả đều tan ca hết đi, không có việc gì nữa rồi.”

“Ô Minh?”

Vu Mỹ há hốc miệng, một câu nói kia của Du Hạ giống như một dao chém xuống chấm dứt sự nghiệp của cô.

“Summer? Cô nói vậy là có ý gì?”

“Cô cần quay về tiểu học học lại môn ngữ văn sao? Ý trên mặt chữ, nghe không rõ?” Ánh mắt Du Hạ khẽ chuyển, nghiêm nghị nhìn Vu Mỹ: “Cô Vu.”

Tô Minh đến chắn trước mặt Du Hạ, không chút khách khí làm động tác: “Mời đi.”

Du Hạ mang theo ba lô bước nhanh ra khỏi cửa. Tô Minh đưa mắt nhìn Vu Mỹ: “Tự giải quyết cho tốt.”

Hai người cùng bước vào thang máy, Tô Minh liếc nhìn Du Hạ: “Tình không tốt? Sao lại tức giận như vậy?”

“Đạo đức bại hoại, nói chuyện với cô ta thêm lãng phí thời gian. Hủy hợp đồng với cô ta đi.” Du Hạ ném chìa khóa xe cho Tô Minh, nói: “Cô lái xe tôi nhé. Tôi mệt mỏi muốn ngủ một chút. Chỗ ngồi phó lái của xe cô không thoải mái chút nào.”

“Cô muốn ngủ sao không về nhà mà ngủ? Chẳng lẽ ngủ trên xe thoải mái hơn?”

Tô Minh cầm chìa khóa xe của Du Hạ: “Sao vậy?”

“Tôi ... cái kia ... người chồng hợp đồng của tôi đã trở về.”

Du Hạ vuốt vuốt tóc. Cô không đội mũ, mái tóc dài rũ trên vai thoát nhìn rất mềm mại xinh đẹp: “Tôi cần chút thời gian bình tĩnh lại.”

“Áy? Còn chưa ly hôn?”

Du Hạ tựa lưng vào buồng thang máy, mắt rũ xuống. Làn da của Du Hạ vô cùng tốt, trắng đến phát sáng: “Anh ấy không nói.”

“Vậy cô cũng không nói sao?”

Du Hạ ngược mắt nhìn Tô Minh chăm chú. Tô Minh vỗ ót nói: “Quên, cô thăm mền anh ta, không muốn ly hôn.”

Du Hạ muốn giết người diệt khẩu.

Tô Minh biết hôn nhân của Du Hạ là hôn nhân giả. Nguyên mẫu chính là bản thân Du Hạ, người mà cô ấy thăm mền chỉ xem cô ấy như em gái thôi. Thang máy xuống đến tầng hầm bãi đỗ xe, Tô Minh đi ra trước: “Cô không nên chạy đến đây. Cô phải ở nhà, hoặc là không làm gì, hoặc là phải làm đến cùng, dù đồ anh ta lên giường. Cô xinh đẹp như vậy, nếu mặc nội y gọi cảm vào, nhất định cả tính thân và thể xác của anh ta đều thuộc về cô.”

“Hay là tôi đi khách sạn ngủ nhé.”

Du Hạ lấy lại chìa khóa xe trong tay Tô Minh. Mặc nội y gọi cảm quyền rũ Tư Dĩ Hàn? Đề nghị này có thể so sánh với việc ở trường chạy một vòng quanh Bắc cực a. Gương mặt lạnh như băng của Tư Dĩ Hàn nhất định sẽ tràn ngập sự trào phúng, sau đó lưu loát đạp cô xuống giường.

Tô Minh lập tức cướp lại chìa khóa, cô muốn khai thông đại ca kia của Du Hạ: “Cô chưa thử qua làm sao biết sẽ không được?”

Du Hạ ghen nửa ngày, ngừng động tác vuốt tóc: “... Đã thử qua.”

“A?”

“Anh ấy đem chăn cuốn tôi lại, để cho tôi ngủ trên ghế sofa suốt một đêm.”

Du Hạ mở cửa xe bên phía phó lái ra, ngồi vào: “Cô không biết anh ta biến thái ra sao đâu. Vì không để tôi nửa đêm thừa cơ tập kích, mà anh ấy dùng dây cột tôi lại cùng với cái chăn, sau đó tôi cứ như vậy bị ném lên ghế sofa nằm một đêm.”

Tô Minh cười lớn, cười chảy cả nước mắt: “Vị kia nhà cô có phải GAY không? Hành động cũng thật tao! Người bình thường không làm được như vậy đâu, đây là trong lòng có quý a.”

Trong lòng Du Hạ âm thầm nói vị kia nhà tôi chính là thần tượng của cô, đây, người mà mỗi ngày cô đều ngồi liếm hình của anh ấy.

“Vậy hiện tại cô tính sao?”

“Kéo dài thời gian.”

Di động của Du Hạ đột nhiên vang lên một tiếng, cô cầm lên nhìn, là tin nhắn của Tư Dĩ Hàn: “Mai là ngày giỗ của chú.”

Đầu năm nay cũng chỉ có mỗi Tư Dĩ Hàn là gửi tin nhắn.

Du Hạ muốn trả lời, nhìn màn hình điện thoại một hồi lại không biết phải nhắn trả lời cái gì.

“Cô muốn kéo dài đến bao lâu? Không bằng cô nói rõ ràng với anh ta cô thích anh ta, hỏi anh ta suy nghĩ như nào.”

“Không thể nói.”

Du Hạ ấn tin nhắn trả lời: “Chín giờ tôi sẽ đến.” sau đó ấn gửi tin nhắn đi.

“Vì sao?”

“Nếu tôi nói như vậy, anh ấy nhất định sẽ không bao giờ ly hôn, cho dù không thích tôi cũng sẽ thực hiện nghĩa vụ vợ chồng.”

Du Hạ nắm chặt điện thoại trong lòng bàn tay, nhìn ngọn đèn trong bãi đỗ xe: “Nhưng dạng tình cảm tôi sẽ muốn sao? Đối với tôi nó có ý nghĩa gì?”

“Đây chỉ là suy đoán của cô mà thôi, người trong gia đình không nhất thiết phải có tình cảm nam nữ.”

Tô Minh mở cửa xe ra nói tiếp: “Nếu thật sự không có cảm tình, anh ta có thể lấy thân phận anh trai ở bên cạnh cô, vì cái gì phải kết hôn với cô?”

“Quan hệ người thân trên mặt pháp luật ngoài là tài sản là của chung, toàn bộ đều do tôi phụ trách.”

“Người này thật có ý tứ.”

“Anh ấy không có tình cảm với tôi. Cô có biết tối nay lúc chúng tôi gặp mặt, anh ấy nói chuyện với tôi là vì cái gì không?”

“Vì chuyện gì?”

“Anh ấy thấy hot search của tôi và Hứa Hàng gì kia, tưởng hán ta là bạn trai của tôi. Biểu tình của anh ấy giống như một người bố đang hỏi con gái, tôi thiếu chút nữa nhìn không được gọi anh ấy là ba.”

Tô Minh cười không ngừng được, lau nước mắt. Bình thường Du Hạ cao lãnh muốn chết, không ngờ lần này nói nhiều như vậy.

“Vậy cô hết hy vọng đi, Dù sao cũng có nhiều tiểu thục tươi muốn lên giường cô như vậy, chọn một người thuận mắt nói chuyện yêu đương. Chờ đến lúc cô yêu người khác thì ly hôn với anh ta. Sau khi ly hôn nếu anh ta nguyện ý là cha nuôi của cô thì đồng ý, dù sao vẫn là quan hệ thân thuộc.”

Tư Di Hàn không gửi thêm tin nhắn nào nữa. Du Hạ không nhìn điện thoại nữa, cô ngẩng đầu nhìn ánh đèn hai bên đường. Ánh đèn sáng chói, thế gian này chỉ có một Tư Di Hàn.

“Ai da, dù sao cô cũng đã kéo dài bốn năm rồi, cũng không nên để ý một hai ngày này. Nói chính sự đi. Ý của cô là muốn chúng ta đá Vu Mỹ đi?”

“Còn muốn giữ cô ta lại ăn mừng năm mới?”

“Vậy hợp đồng thì sao?”

“Tài nguyên thì cấp cho Ngụy Vũ, nâng Ngụy Vũ lên. Kỹ năng diễn xuất và gương mặt của Ngụy Vũ đều có thể nổi tiếng được. Phía bên hợp tác thì nhường bọn họ một bước, đồng ý hợp tác với họ hạng mục mới.”

Ngụy Vũ là nghệ sĩ mà công ty họ đã ký kết nhiều năm nay, diện mạo hay diễn xuất đều được, chỉ là tính cách quá mức thành thật, không biết cách lấy lòng người, lại còn có xích mích với Vu Mỹ cho nên mới bị mọi người so sánh.

“Ngụy Vũ sao?”

“Uhm, Chính là có thể nâng cô ấy lên.” Du Hạ tiếp tục nói: “Chúng ta có thể nâng một Vu Mỹ thì cũng có thể nâng được một Vu Mỹ thứ hai.”

Nhà của Tô Minh ở có diện tích một trăm năm mươi mét vuông, lúc trang hoàng, Du Hạ có để lại một ít đồ dùng cá nhân của cô ở đây cho nên ở đây có quần áo của cô.

Ngày hôm sau, Du Hạ từ trong tiếng mưa rơi mà tỉnh lại, người có chút hoảng hốt. Tiếng mưa ngoài cửa sổ rơi tí tách tí tách. Tô Minh ở bên ngoài hô to một tiếng: “Tôi lái xe của cô đi làm đó nha.”

Kèm theo đó là tiếng đóng cửa, trong phòng khôi phục lại sự yên lặng.

Du Hạ nhắm mắt lại muốn ngủ tiếp. Năm phút sau cô đột nhiên thanh tỉnh. Tô Minh lái xe của cô đi rồi vậy cô lấy cái gì mà đi đây? Ngày hôm qua bị Tư Di Hàn kích thích đến điên rồi, chỉ số thông minh đều bị mất tiêu.

Có hay không có xe thì Du Hạ cũng phải ra ngoài. Cô thay một cái váy dài màu đen, soi gương, thoa son môi, rồi mới xoay người đoan trang ra cửa. Đi đến cửa chính, Du Hạ giống như bước vào mùa đông, gió mưa hỗn loạn gào thét bên ngoài, nhiệt độ hạ thấp không kịp đề phòng.

Cô ở trong gió rét ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám. Ngày này tám năm trước cũng mưa như vậy. Ngày đó mưa đặc biệt to. Một chiếc xe ô tô màu đen lái đến, là xe chuyên dùng của cô. Cô đi qua, mở cửa xe ngồi vào.

Chín giờ hai mươi phút Du Hạ đến khu mộ Bắc Sơn. Mưa vẫn không ngừng rơi. Con đường đá trong cơn mưa như muốn ngập lụt, một mảnh trơn trượt. Du Hạ cầm cây dù trong suốt đi trên bậc thang. Mộ của bố ở phía trên cao nhất cho nên cô phải đi bộ lên. Du Hạ nhìn hoa hướng dương và hoa cẩm chướng trong lòng, hai màu sắc khác biệt nhưng đặt chung một chỗ lại ngoài ý muốn đặc biệt hài hòa.

Giày cao gót dẫm trên mặt đất phát ra tiếng vang nhỏ. Du Hạ theo bậc thang đi lên. Cô đặt hoa hướng dương trước bia mộ của bố. Ảnh của bố trên bia mộ là tấm ảnh được chụp lúc ông còn rất trẻ. Phía sau có tiếng bước chân, Du Hạ quay đầu lại chạm phải ánh mắt của Tư Dĩ Hàn. Cô nhìn một lát rồi vội vàng thu hồi tầm mắt. Cô đem bó hoa cắm chướng đặt trước mộ mẹ. Tay nắm chặt chiếc dù, môi mím lại, sau đó mới có dũng khí ngẩng đầu lên.

Tư Dĩ Hàn mặc áo sơ mi màu đen, cổ áo anh không gài mà để mở như vậy, nếu cẩn thận nhìn thì sẽ thấy màu của cúc áo cùng màu với quần tây anh đang mang. Đi trên bậc thang, thẳng đứng mà nghiêm nghị. Anh cầm cây dù màu đen, đi đến đặt hoa bách hợp trong tay xuống trước bia mộ của bố cô.

Tư Dĩ Hàn rất cao, rất có cảm giác tồn tại. Toàn bộ lực chú ý của cô đều ở trên người anh.

Mỗi năm Tư Dĩ Hàn đều đến đây nhưng bốn năm nay đây là lần đầu tiên hai người bọn họ cùng đi. Tư Dĩ Hàn lấy một chiếc khăn tay sẫm màu ra cẩn thận lau bia mộ. Mưa rơi xuống ngón tay trắng thuần của anh, đầu ngón tay dính nước, một mảnh lạnh như băng. Tư Dĩ Hàn lau một hồi lâu, hai bia mộ một sạch sẽ anh mới lùi về sau nhìn hai bia mộ cúi đầu.

“Anh tới trễ.”

Lời vừa mới ra khỏi miệng, Du Hạ liền cảm thấy hối hận, cô sờ sờ vành tai. Tư Dĩ Hàn đến muộn thì sao, có quan hệ gì với cô đâu? Tư Dĩ Hàn cũng không nói mấy giờ anh ấy sẽ đến.

Lúc mà Du Hạ nghĩ Tư Dĩ Hàn không muốn nói chủ đề này thì anh mở miệng nói, giọng nói vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng bình thản: “Bị bao vây, phải đổi một chiếc xe khác.”

Du Hạ nhìn Tư Dĩ Hàn: “Bát Quái phóng viên?”

“Fan.”

Tư Dĩ Hàn hàng năm đều bị bao vây như vậy, Du Hạ cũng đã quen anh nói fan như vậy rồi.

Hai người đứng song song trước bia mộ, mưa rơi xuống chiếc dù biến thành những bọt nước, tạo nên sự yên tĩnh không nói nên lời. Du Hạ xê dịch cách Tư Dĩ Hàn một chút. Thân thể bỗng nhiên chao đảo một chút sắp ngã, sau đó Du Hạ bắt được một cánh tay rắn chắc, cả người ngã vào lòng Tư Dĩ Hàn, cách lớp vải mỏng manh, cô cảm nhận được độ ấm của da thịt, trên đỉnh đầu là hơi thở của người đàn ông, gần trong gang tấc. Du Hạ bối rối ngẩng đầu.

Gió cuốn cây dù trong suốt của Du Hạ đi, nó lún lổn lổn trong gió. Du Hạ cầm cánh tay của Tư Dĩ Hàn, chân không nhúc nhích được.

Hồ hấp nóng cháy, Du Hạ không biết nên làm sao, cuối cùng cô chuyển ánh mắt nhìn hâu kết của Tư Dĩ Hàn, nói: “Giày bị mắc kẹt rồi.”

Trên mặt đất đường mộ đều là phiến đá, mưa làm cho bùn đất giữa khe hở các viên đá mềm nhũn cho nên gót giày dễ bị mắc kẹt.

“Cầm dù.”

Giọng nói trầm thấp rơi vào màng nhĩ, mặt của Du Hạ như muốn bị thêu cháy, thật là mất mặt. Cúi thấp đầu cầm lấy cây dù trong tay Tư Dĩ Hàn: “Tôi không thấy khe hở trên mặt đất.”

Ai nói có đôi mắt to là có thể thấy rõ mọi vật hơn?

Tư Dĩ Hàn cúi xuống nắm lấy cổ chân của Du Hạ. Da thịt non mềm bóng loáng, chạm vào có cảm giác mềm mại như tơ lụa. Du Hạ gầy, mắt cá chân nhìn yếu ớt đơn bạc. Du Hạ lão đảo thân mình, tay kia loạng quạng ấn xuống đỉnh đầu của Tư Dĩ Hàn để ổn định trọng tâm không bị ngã, sau đó cô liền buông tay. Tư Dĩ Hàn ngược mắt, nhúm mày nói: “Vịn vào vai của tôi, thành thật một chút.”

Du Hạ đặt tay lên vai của Tư Dĩ Hàn. Lúc này cơ thể đứng không vững cho nên có vài giọt nước mưa rơi xuống trán của Tư Dĩ Hàn, hiện tại đang chậm rãi chảy xuống mi tâm. Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tư Dĩ Hàn, còn có những giọt nước kia chọc cho trong lòng Du Hạ ngứa ngáy.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5

Edit: Meimei

Tư Dĩ Hàn lấy được chiếc giày cao gót bị mắc kẹt đặt lên trên một tảng đá. Lúc anh đứng dậy, Du Hạ đứng không vững liền nắm chặt cổ tay của anh. Cô vừa mang giày vừa giải thích: “Tôi đứng không vững, cho tôi vịn một chút.”

Da thịt đụng chạm vào nhau, ẩm ướt nhưng ấm áp.

Tư Dĩ Hàn nhủ mi đứng thẳng người cầm lấy cây dù, lúc muốn nghiêng cây dù gần về phía mình một chút thì thấy thân thể Du Hạ bị nước mưa làm ướt một mảng, anh liền dịch chuyển nó về vị trí cũ, mặc dù như vậy nhưng nó lại hoàn toàn che cả người Du Hạ, tránh cho cô khỏi bị ướt.

Du Hạ mang giày xong, nhìn cây dù của mình đã biến mất không thấy tăm hơi: “Dù bay đi mất rồi.”

Tư Dĩ Hàn xích lại gần cô, cây dù che trên đỉnh đầu của Du Hạ, tiếng nói trầm ấm của anh nghe có mấy phần lương bạc: “Trời mưa còn mang giày cao gót, em thật có sáng ý.”

Du Hạ muốn phản bác, cô ngược mắt lên, ánh mắt cô chạm đến hàm dưới của Tư Dĩ Hàn thì không biết phải nói gì nữa, chỉ yếu ớt nói một câu giải thích: “Tôi cho rằng mưa sẽ tạnh.”

Anh cao hơn cô 22cm, nếu không mang giày cao gót thì cô sẽ giống như tiểu băng hữu ở trước mặt anh vậy. Du Hạ làm sao cam tâm làm tiểu băng hữu?

Mưa thu triển miên, lộ ra một cổ âm hàn, đường núi cực kỳ khó đi. Đi bốn bước bật thang mà Du Hạ bị trượt chân những ba lần. Cuối cùng Tư Dĩ Hàn đứng lại, xoay người nhét cây dù vào trong tay Du Hạ, sau đó xoay người lại, ngồi xuống đưa lưng về phía Du Hạ, giọng nói trầm thấp: “Lên đây.”

Đây không phải là lần đầu tiên Du Hạ được Tư Dĩ Hàn cõng. Lúc cô mười tuổi bị thủy đậu, nửa đêm sốt cao, bởi vì ba mẹ cô phải về quê chăm sóc ông nội đang bị bệnh, bảo mẫu thì ngủ gọi không dậy cho nên ba giờ sáng, Tư Dĩ Hàn phải cõng cô chạy đến bệnh viện. Bả vai của thiếu niên đơn bạc, Du Hạ ôm chặt cổ của Tư Dĩ Hàn, mồ hôi của cô quện với mồ hôi của anh.

Bây giờ Tư Dĩ Hàn đã trưởng thành, sống lưng anh thẳng tắp, Du Hạ giương miệng nói: “Tôi mặc váy.”

Cô mặc váy, để anh cõng trên lưng nhìn rất khó coi.

Tư Dĩ Hàn nhủ mày, nước mưa rơi xuống chảy dọc xuống lồng mày. Đôi mắt thâm thúy của anh nhìn Du Hạ trong chốc lát, sau đó anh liền khom lưng bế Du Hạ lên, bước chân nhanh chóng đi xuống núi.

Du Hạ đột nhiên bị bế theo kiểu công chúa, tim đập nhanh, lực chú ý đều rơi trên hầu kết của anh, không được nhìn gương mặt của anh, nếu không sẽ rất dễ mất khống chế: “Tư Dĩ Hàn.”

Tư Dĩ Hàn mắt nhìn phía trước, mặt không chút biểu cảm nói: “Ngay cả từ anh trai cũng không gọi?”

Khí nóng của Du Hạ nhất thời tiêu tán đi, giây hôn thú đều đã lịnh rồi còn nói cô gọi anh? Áo tưởng.

Chân của Du Hạ đặt trên cánh tay của Tư Dĩ Hàn, vai của cô dính sát vào lồng ngực của anh. Y phục của anh bị dính ướt một ít, da thịt ấm áp hòa với khí ẩm ướt trên y phục tạo thành một cỗ nhiệt khí mập mờ. Du Hạ nỗ lực kéo ra khoảng cách với ngực của Tư Dĩ Hàn, cô vừa dịch chuyển thì liếc mắt nhìn thấy bả vai của anh bị mưa làm ướt liền ngoan ngoãn lại nhưng thân thể vẫn còn cứng ngắc: “Anh thả tôi xuống, tôi có thể đi.”

Mặc dù được ôm theo kiểu công chúa nhưng mà cô thực sự có cảm giác không an toàn.

Du Hạ không nhìn thấy dưới chân có gì, chỉ nhìn thấy bậc thang thẳng đứng, nếu mà bị ngã xuống thì ngày mai nhất định sẽ được lên trang đầu.

“Thả em để xem té xuống?” Tư Dĩ Hàn mím môi nói, tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng đậm đặc: “Chú và di đang ở phía sau nhìn đấy.”

“Bọn họ ___”

Lời đến bên môi, Du Hạ nhìn thấy ánh mắt của anh liền chuyển: “Anh cẩn thận nhìn kĩ dưới chân, đừng để tôi bị ngã.”

Tư Dĩ Hàn có tình cảm rất sâu với bố mẹ của Du Hạ, nhiều năm như vậy tên của họ một chữ anh cũng không gọi chính là một loại trân trọng.

Một tay của Du Hạ cầm dù có chút mỏi nên cô dịch chuyển cơ thể muốn đổi qua tay khác cầm dù. Ngón tay hữu lực của Tư Dĩ Hàn chế trụ vai của Du Hạ, anh nhủ mày nói: “Đừng lộn xộn.”

Tiếng nói trong cổ họng từ đôi môi mỏng xinh đẹp của Tư Dĩ Hàn phát ra. Du Hạ có thể cảm nhận được âm thanh ù ù từ trong lồng ngực anh, giống như tiếng vọng chậm rãi đi vào lòng cô. Du Hạ rũ mắt xuống, một tay vô tình rũ xuống nắm lấy phần áo sơ mi quanh hông Tư Dĩ Hàn. Cước bộ của Tư Dĩ Hàn dừng lại, môi mỏng mím lại, mắt không chớp nhìn thẳng đường đi xuống núi.

Đi qua bậc thang cuối cùng, Tư Dĩ Hàn thả Du Hạ xuống. Du Hạ bởi vì mang giày cao gót bị trơn cho nên đưa tay túm lại một góc áo của Tư Dĩ Hàn. Tư Dĩ Hàn quay đầu lại nhìn, ánh mắt rơi xuống tay của cô. Du Hạ buông lỏng tay ra nhưng vẫn bám lấy góc áo, hùng hồn lý lẽ nói: “Tôi không có chạm vào người anh.”

Tư Dĩ Hàn thả chậm cước bộ, một tay cầm dù nghiêng về phía Du Hạ, một tay kéo cả người Du Hạ sát về phía mình.

Trái tim Du Hạ nhất thời đập bang bang, khoe miệng giương lên một nụ cười xinh đẹp: “Đây là anh chủ động kéo tôi.”

Tư Dĩ Hàn lạnh lùng nhìn cô, Du Hạ bị nhìn đến chột dạ, không dám mở miệng khiêu khích nữa.

Ra khỏi khu mộ, mấy nhân viên quản lý đang tụ tập với nhau thảo luận chuyện gì đó, thấy hai người đi đến đều đồng thời nhìn lại, hình như là đang thảo luận nam mình tỉnh nào đó. Du Hạ thoải mái nhìn lại bọn họ, bọn họ đều ngượng ngùng dời ánh mắt đi chỗ khác.

Tư Dĩ Hàn đi xuống bậc thang, đi về phía chiếc xe việt dã đang đậu bên đường.

Chiếc xe khiêm tốn lại thập phần rẻ tiền bị mưa gió làm cho bản không nhìn ra hình dạng. Nếu như không phải Tư Dĩ Hàn đi đến đó, Du Hạ cũng sẽ không liếc mắt nhìn nó. Tư Dĩ Hàn mở cửa phốp lá ra để Du Hạ ngồi vào, rồi anh mới vòng qua bên kia, thu cây dù lại rồi ngồi vào vị trí lái, sau đó anh xoay người, lấy một cái áo khoác len màu đen từ ghế sau đưa cho Du Hạ: “Mặc vào.”

Áo khoác của nam, là áo của Tư Dĩ Hàn?

Du Hạ cảm lấy áo khoác len mới biết bản thân mình bị đông lạnh như thế nào, cả người như bị đóng thành băng. Một hồi mưa thu một hồi lạnh giá, thật là không uống công vui thích. Du Hạ mặc áo khoác vào, Tư Dĩ Hàn thì sau khi mang khẩu trang xong thì lấy khăn giấy ra chùi bàn tay bị dính nước mưa.

Ngón tay của Tư Dĩ Hàn đặc biệt dễ nhìn, các đốt ngón cao gầy lộ ra tính lạnh nhạt. Nếu như đám fan hâm mộ của anh nhìn thấy hành động này của anh nhất định sẽ oanh động một hồi lớn, hành động lau tay của anh cũng đủ để làm cho người nhìn miệng khô lưỡi đắng.

Fan của Tư Dĩ Hàn gọi là đội tin tức hành tẩu alpha quả thực là chuẩn xác.

“Đây là xe của anh?”

“Tôi nghèo như vậy sao?” Loại người như Tư Dĩ Hàn, Du Hạ nhất thời được mở rộng tầm mắt, hừ, cho anh cô độc suốt đời đi!

Tư Dĩ Hàn đưa cho Du Hạ một cái khẩu trang: “Hử?”

“Làm gì?” Du Hạ thấy anh đưa khẩu trang nói: “Tôi không lộ mặt ra bên ngoài, rất ít người biết tôi là Summer. Với lại công việc như chúng tôi không có fan, tôi rất là khiêm tốn, không cần phải mang khẩu trang.”

“Em khiêm tốn?” Tư Dĩ Hàn thu lại khẩu trang, ngón tay thon dài đặt trên tay lái: “Em có hiểu từ khiêm tốn nghĩa là gì không?”

Khiêm tốn đến muốn khóc.

“Vậy anh có biết từ phách lối có nghĩa là gì không?” Du Hạ một bên rút khăn giấy lau nước mưa dính trên người, một bên lưu loát đẩy chủ đề về lại cho anh: “Còn có người phách lối hơn anh sao?”

“Một năm mà có scandal với mười hai tiểu thít tươi khác nhau, phách lối, tôi chấp tay xin nhường.” Khẩu trang che cả gương mặt anh chỉ lộ ra đôi mắt, sống mũi thẳng tắp ẩn dưới lớp khẩu trang tạo nên một đường cong xinh đẹp.

Nhiệt độ bên trong xe nhất thời lên cao, Du Hạ ngẩng mặt cố gắng bảo trì tâm tình bình thản: “Không có nhiều như vậy chứ?”

Một tay Tư Dĩ Hàn đặt trên tay lái, một tay lấy điện thoại ra, vào weibo tìm kiếm, âm thanh lạnh lùng tựa như mang theo thuốc độc vang lên rõ ràng: “Tiểu thít tươi của summer ____”

Du Hạ đặt khăn tay xuống nhào qua muốn cướp lấy điện thoại từ trong tay Tư Dĩ Hàn. Tư Dĩ Hàn đưa điện thoại lên cao, tiếp tục dùng âm thanh lạnh lẽo đông chết người nhả ra khỏi độc: “Thủy Bình Nam, Âu Thần, ...”

Tư Dĩ Hàn lúc nào lại nhàm chán như vậy chứ?

Du Hạ nhào thẳng qua, Tư Dĩ Hàn duỗi cánh tay của mình chặn trên đỉnh đầu của cô, ý vào tay dài mà chặn lại không cho cô đến gần. Động tác quen thuộc, trong phút chốc thanh âm của Tư Dĩ Hàn dừng lại, Du Hạ mới hết nháo loạn.

Du Hạ mười tuổi đã biết Tư Dĩ Hàn, khi đó anh chính là một người lúc nào cũng mang bộ mặt quan tài, Du Hạ thì lại như con khi nhảy nhót vui đùa khắp nơi, suốt ngày ầm ĩ. Mỗi lần Tư Dĩ Hàn bị cô nháo phiền thì lấy tay dè đỉnh đầu cô lại. Tư Dĩ Hàn vốc người cao lớn, tay chân lại dài nên mỗi lần làm như vậy, Du Hạ không náo với anh được mà tức giận đến phát khóc.

Điện thoại reo rất đúng lúc, là Tô Minh gọi đến. Du Hạ khôi phục lại bộ dáng ban đầu, nhận cuộc gọi: “Tô tổng.”

“Tình huống của Vu Mỹ quả thật không xong rồi. Vợ của Liêu Dương xuất hiện đánh cô ta. Du Hạ, tôi phát hiện cô có thể làm thầy bói, phán đoán mọi việc quả thật rất chính xác. Con đường diễn viên của Vu Mỹ kết thúc rồi, không cứu được.”

Bầu không khí xấu hổ trong xe ngày càng tăng, Du Hạ hô hấp có chút trắc trở nhưng cô cố gắng không biểu hiện ra bên ngoài, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Như đã đoán trước.”

Tư Dĩ Hàn khởi động xe lái xe đi, điều hòa nhiệt độ trong xe ngày càng tăng, tăng thêm vẻ buồn bức. Nước mưa rơi xuống cửa kính, nghe từng tiếng lộp bộp.

“Sáng sớm hôm nay đã hợp tác với Phương Đàm, bây giờ vẫn đang còn bàn bạc, phải vất vả bốn ba khắp nơi. Kịch bản và đại ngôn thì không có vấn đề gì, hiện chỉ có một chương trình tạp kỹ, Ngụy Vũ không tiếp nhận được.”

“Vi sao?”

“Bọn họ sợ danh khí của Ngụy Vũ còn quá nhỏ, không cân rating được. Hôm nay họ rất tức giận gọi điện thoại đến, sợ là không giữ được.”

Chương trình tạp kỹ này là chương trình trọng điểm của Nhị Đài, Du Hạ và Tô Minh phải bỏ ra rất nhiều công sức mới lấy được. Đạo diễn và nhà sản xuất đều là người nổi tiếng. Đặc tội với bọn họ là một tổn thất lớn.

“Công ty của chúng ta không có ai có thể thay thế được hay sao? Đòi người khác xem sao?”

“Tôi có câu này, biết là cô không muốn nghe, nhưng mà tôi cũng vẫn phải nói. Ý của đạo diễn là nếu như cô tham gia, bọn họ sẽ cho chúng ta một con đường tắt.”

“Để tôi tham gia loại chương trình giả vờ yêu đương này sao? Bọn họ không phải bị điên rồi chứ? Hay là tại tôi có vấn đề? Tôi bị ảo giác?”

Xe đột nhiên thắng gấp, Du Hạ phải vịn vào phần trước chỗ ngồi mới ổn định lại cơ thể. Cô đột nhiên quay đầu, chống lại ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Tư Dĩ Hàn, bốn mắt nhìn nhau.

Về mặt Du Hạ ngây ra, cô nhìn phía trước, thấy là một ngã tư không người trong góc có một cột đèn giao thông đang bật đèn đỏ. Du Hạ ổn định lại chỗ ngồi, kéo lại dây an toàn, trong tai vẫn là giọng nói của Tô Minh: “Cô trước đừng tức giận. Trưa nay tôi cùng nhà sản xuất Lưu ăn cơm sẽ thăm dò ý đồ của bọn họ.”

Du Hạ cúp máy sau đó bỏ điện thoại vào balo của mình. Tư Dĩ Hàn đang lái xe, gương mặt anh bởi vì mang khẩu trang nên cô không nhìn ra được manh mối gì.

Trong xe hoàn toàn yên tĩnh. Du Hạ đưa tay lên ấn đường sau đó lại thả tay xuống, trời mưa, không biết có bị trôi lớp trang điểm hay không. Cô tìm trong balo của mình, lấy ra một cái gương nhỏ, hoàn hảo, lớp trang điểm vẫn còn rất tốt, tự nhiên, tinh xảo, xinh đẹp độc nhất vô nhị.

“Cái gì chân nhân tứ?” Tư Dĩ Hàn bỗng nhiên mở miệng nói.

“Là một chương trình tạp kỹ giả vờ hẹn hò do các người nổi tiếng đóng.”

Bởi vì cuộc điện thoại kia cho nên bầu không khí xấu hổ trong xe đã phai nhạt đi rất nhiều.

“Của đài nào?”

“Nhị Đài.”

“Cụ thể?”

“Dựa theo kịch bản để hẹn hò. Nguyên bản Hàn Quốc gọi là chúng ta yêu nhau đi. Nhị Đài mua bản quyền, làm phiên bản tình yêu Trung Quốc.”

Du Hạ cất gương nhỏ, liếc mắt nhìn Tư Dĩ Hàn, tại sao Tư Dĩ Hàn đột nhiên cảm thấy hứng thú với loại chương trình tạp kỹ này? Từ lúc Tư Dĩ Hàn xuất đạo đến giờ, anh chỉ tham gia qua một chương trình tìm kiếm tài năng, sau đó thì chưa từng tham gia một chương trình nào nữa, cho dù tuyên truyền phim cũng không tham gia.

Tư Dĩ Hàn chậm rãi cời nút tay áo sơ mi ra, như có điều suy nghĩ: “Tại sao lại tìm em? Em không phải là nghệ sĩ mà.”

“Chương trình này vốn là tìm người có công việc khác nhau để hẹn hò.” Du Hạ vẫn nhìn chăm chăm Tư Dĩ Hàn, anh ấy không phải để bụng việc cô hẹn hò với người khác trên truyền hình chứ? Hỏi cặn kẽ như vậy!

“Tuy tôi không phải biên kịch nổi tiếng nhất, nhưng tôi chính là nữ biên kịch trẻ tuổi có độ nhan sắc cao nhất trong các nữ biên kịch trong nước hiện nay, tôi cũng có thể được xem là đại diện tiêu biểu của làng biên kịch.”

Ánh mắt Tư Dĩ Hàn dừng lại trên gương mặt của Du Hạ, tóc cô xòa dài, gương mặt nhỏ nhắn lớn chừng một lòng bàn tay, đôi mắt to tròn sáng ngời, hàng lông mi tựa như chiếc quạt lông mềm mại khẽ động, quay đầu nhìn lại, xinh đẹp động lòng người.

Giá trị nhan sắc này quả thực không tệ.

Tư Dĩ Hàn thu hồi ánh mắt, đưa tay lên mở ra một nút áo sơ mi trên cùng: “Tại sao không tham gia thử xem?”

“Anh muốn tôi thử ____” Du Hạ phát hiện lời mình nói ra có chút chua xót, tăng hắng một tiếng mới nói tiếp: “Cũng không phải không muốn thử, hiện tại khách mời nam còn chưa định là ai, sợ là một người xấu xí không muốn nhìn.”

Du Hạ cứng rần ra về nói đùa.

“Anh đưa tôi đến khu Hi Viên, hôm nay tôi còn có việc phải làm.”

“Không về nhà?”

“Gần đây công ty gặp chút rắc rối, công việc tương đối nhiều, nhà Tô Minh gần công ty, rất thuận tiện, tôi đến nhà cô ấy ở mấy hôm.”

Ánh mắt Tư Dĩ Hàn trầm xuống.

Một giờ sau, xe đi đến khu Hi viên thì dừng lại, mưa cũng đã ngừng. Du Hạ xuống xe, liếc nhìn Tư Dĩ Hàn ngồi trong xe: “Cám ơn, tạm biệt.”

Du Hạ mang theo balo, đạp giày cao gót, trên người mang áo khoác của Tư Dĩ Hàn đi vào tiểu khu. Hai tay Tư Dĩ Hàn đặt trên vô lăng, lẳng lặng nhìn bóng lưng của Du Hạ. Một lát sau, anh cầm điện thoại di động lên, gọi cho Châu Đỉnh

“Hàn ca.” Châu Đỉnh rất nhanh nghe điện thoại: “Anh xong việc rồi sao? Có cần đi đón anh không?”

“Không cần.” Tư Dĩ Hàn lời ít ý nhiều: “Tra cho tôi một chương trình tạp kỹ, gọi là , quy trình và danh sách người tham gia, hiện tại tôi cần.”

Châu Đỉnh trầm mặc vài giây, khó khăn mở miệng: “Hàn ca, em có thể hỏi tại sao không? Em muốn khi chết được nhắm mắt xuôi tay.”

“Tôi dự định tham gia.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Edit: Meimei

“Hẹn hò với phụ nữ trong chương trình tạp kỹ! Hàn ca! Anh tỉnh lại đi a.”

Châu Đỉnh tay cầm điện thoại, không chút hình tượng chạy nhanh đi tìm tư liệu.

“Loại chương trình này, cho dù bọn họ có bắt mười cái thang cũng không với đến được chân của anh.”

“Sau đó?”

“Anh không thể có hứng thú với loại tiết mục này chứ. Anh cũng sẽ không nhận loại tiết mục này. Em tin tưởng phẩm vị của anh.”

“Trước ăn trưa, sau đó đưa tài liệu cho tôi.”

Cuộc gọi liên kết thúc.

Châu Đỉnh nghe tiếng tí tí trong điện thoại, hoài nghi Tư Dĩ Hàn uống lộn thuốc.

Hôm qua thì lệnh làm cho một tiểu minh tinh tuyến 18 biến mất, hôm nay thì lại có hứng thú với một chương trình tuyến 18. Tiết mục này quá bình thường, không hề đặc sắc chút nào.

Nhưng mà lão đại yêu cầu, Châu Đỉnh không dám không làm. Anh gọi điện đến Cao Tầng của Nhị Đài, muốn nội dung của tiết mục còn có các nghệ sĩ sẽ tham gia tiết mục này.

Cao Tầng kinh hồn khi nghe Châu Đỉnh gọi đến. Tiết mục này rốt cuộc là có sức hấp gì đáng để người của Tư Dĩ Hàn kinh động? Chần chờ trong chốc lát, Cao Tầng thử thăm dò:

“SW ký người mới? Ai vậy?”

Đến chương trình như này khẳng định là người mới. SW là công ty của Tư Dĩ Hàn. Công ty của bọn họ, từ ông chủ cho đến nhân viên, ai cũng cao lãnh, mấy chương trình tạp kỹ chưa bao giờ để vào mắt.

Mặt Châu Đỉnh căng cứng, ổn định giọng nói:

“Còn chưa xác định, trước tìm hiểu kỹ cái đã.”

“Vậy tôi liền đưa thông tin cho anh.”

“Làm phiền rồi.”

“Không sao.”

Rất nhanh Châu Đình liền nhận được người phụ trách chương trình gửi đến thông tin chi tiết của chương trình và danh sách các nghệ sĩ tham gia. Đã có năm người ký hợp đồng, trong đó có Vu Mỹ đang trên hot search, giờ thân bại danh liệt. Bốn người khác, một người là xe vương – Lưu Hằng, là phú nhị đại, một người là Vu Tinh – ngôi sao mới của làng thể thao. Gần đây Lưu Hằng đang theo đuổi Vu Tinh nên chắc hai người họ là một đôi. Hai người còn lại, người nữ tên là Bạch Nhụy, lý lịch trống rỗng, tướng mạo bình thường. Tư Dĩ Hàn mắt cao hơn đầu, chần chẫn không nhìn trúng loại người này. Cuối cùng là người nam mới nổi lên từ chương trình tìm kiếm tài năng của Nhị Đài, có thể nhảy, hát và đọc rap.

Đầu Châu Đình như muốn to ra, nhìn bốn người này không có gì đáng để Tư Dĩ Hàn xem trọng.

Châu Đình lén gan suy đoán, có thể người gọi đến cho anh là Tư Dĩ Hàn giả mạo.

Du Hạ vào nhà, cởi giày, thay một đôi dép mềm mại, sau đó ngã mình xuống ghế salon mới nhìn đến áo khoác trên người mình. Nhất thời ngửa mặt ra sau hét thảm một tiếng trong lòng, tại sao mình lại mặc áo của Tư Dĩ Hàn về nhà chứ?

Nằm ba giây, Du Hạ lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Tô Minh: “Chương trình kia, tôi nhận, nhanh chóng lấy về cho tôi, tôi hiện tại cần phải lập tức lập tức tham gia.”

Tô Minh liền gọi điện thoại đến. Du Hạ sai chân nằm trên ghế salon, rử mi:

“Tô tổng, tôi sau khi mắc mưa bị làm ướt đầu, đầu óc liền tỉnh táo lại. Chương trình kia cũng không tệ lắm. Thù lao bao nhiêu? Khi nào bắt đầu quay?”

Tô Minh: “...”

“Tôi gần đây không có linh cảm viết kịch gì, cực kỳ thiếu tình cảm mãnh liệt. Tiết mục này rất thích hợp.”

Du Hạ giờ ngón chân lên, là chỗ lúc này Tư Dĩ Hàn chạm vào, xúc cảm tựa hồ vẫn còn đang lưu lại ở đó, lòng bàn tay của anh khô ráo ấm áp, đụng vào da thịt của Du Hạ.

“Thực sự?”

“Thiên chân vạn xác.”

Du Hạ gác chân này lên chân kia. Tư Dĩ Hàn cho cô tham gia chương trình hẹn hò. Du Hạ hát cảm kiều ngạo, cho thi tham gia: “Có điều tôi có một điều kiện.”

“Nói đi, tôi sẽ tận lực đàm phán với tổ tiết mục.”

“Khách mời nam phải có giá trị nhan sắc.”

“Người xấu dưới tay Thương Duệ không nhiều, có thể nói Âu Thần tham gia, Âu Thần cũng được đúng không?”

Du Hạ chợt nhớ đến cái tên Âu Thần mà Tư Dĩ Hàn nhắc đến, giọng điệu lạnh lạnh tràn đầy sự trào phúng.

“Tướng mạo Âu Thần xấu, tôi chướng mắt.”

“Việc chọn người có thể thương lượng, không phải là vấn đề lớn gì, đến lúc đó sẽ đưa danh sách cho cô lựa chọn. Nếu cô đã quyết định tham gia chương trình, thưa nay tôi sẽ cùng người bên đó đàm phán, đến lúc đó cô không được đổi ý.”

“Tôi biết rồi.”

“Tôi có điện thoại gọi đến, đi làm việc đã, tắt máy nhé.”

Du Hạ ném điện thoại lên ghế salon, tay vát lên trán, Tư Dĩ Hàn thật sự làm cho người ta chán ghét.

Vì máy vi tính ở nhà nên Du Hạ không có cách nào làm việc được. Cô mở tivi ra xem một bộ phim cũ. Chưa xem xong phim thì điện thoại reo. Du Hạ cầm điện thoại lên, thấy người gọi đến là Thương Duệ. Cô điều chỉnh âm thanh tivi nhỏ lại sau đó mới ấn nút nghe.

“Có việc?”

“Thấy Vu Mỹ xảy ra chuyện bất ngờ trên hot search nên quan tâm đến cậu. Thế nào? Tâm tình bị ảnh hưởng?”

Thanh âm của Thương Duệ hàm chứa tiểu ý, nghe thế nào cũng thấy như anh ta đang chế giễu cô.

“Chỉ là một diễn viên nhỏ mà thôi, sao có thể ảnh hưởng đến tớ?”

Du Hạ nâng mí mắt, tay cầm lấy một bì ô mai ở trên bàn mở ra. Ô mai vào trong miệng có vị chua chua ngọt ngọt, nhưng mà rất nhanh sau đó vị chua chiếm ưu thế làm cô nhú mồm lại.

“Không ảnh hưởng thì tốt, vậy buổi trưa cùng nhau ăn cơm?”

“Ăn cơm với đại minh tinh các người rất phiền phức, bị chụp thì dàn hậu cung của tớ lại nhiều thêm một người, fan của cậu sẽ ăn tươi nuốt sống tớ mất.”

“Mời cậu ăn ở UV, đảm bảo không bị chụp được.”

UV là nhà hàng cao cấp nhất của thành phố. Du Hạ thích nhất là món sườn cừu áp chảo ở nhà hàng này. Nghe vậy cô liền thu lại vẻ chán chường, lắc lắc cổ chân:

“Cậu đến chỗ Tô Minh đón tớ.”

Thương Duệ là bạn nối khố của Du Hạ. Hồi nhỏ đi nhà trẻ, do Thương Duệ bị bệnh nên cơ thể đặc biệt nhỏ gầy, bình thường hay bị bạn bè khi dễ. Du Hạ là một hồn thể ma vương, vung tay đem Thương Duệ thu về dưới trướng làm tiểu đệ.

Quan hệ bá vương và tiểu đệ quy trì cho đến lúc tốt nghiệp trung học, Du Hạ đi Anh học đại học, Thương Duệ thi đậu Bắc Điện. Gia cảnh Thương Duệ tốt hơn nữa hình tượng cũng không tệ, rất nhanh liền ở trong vòng giải trí tạo ra một khoảng trời riêng.

Hai người đều rất bận, dần dần cắt đứt liên lạc. Sau khi Du Hạ tốt nghiệp về nước tìm hợp tác cho bộ thì mới gặp lại Thương Duệ. Thương Duệ xuất tiền đầu tư một bộ truyền hình. Còn bộ điện ảnh thì Thương Duệ đưa nam diễn viên nổi tiếng đóng. Đối với một tiểu đệ nghĩa khí như vậy, Du Hạ đại rất hài lòng.

Du Hạ trang điểm đơn giản, chọn một bộ váy mới của nhà thiết kế M, đạp giày cao gót xuất môn. Thương Duệ và Du Hạ thường xuyên đến chỗ của Tô Minh tụ tập. Thương Duệ quen đường, chạy thẳng đến hầm đậu xe. Thương Duệ tương đối thích khoe khoang, hẳn là một chiếc Bugatti màu đen. Du Hạ mở cửa ngồi vào ghế phó lái. Thương Duệ mang khẩu trang màu đen, kính râm, tóc nhuộm màu nâu, mặc một bộ áo liền quần màu xanh quân đội, tai mang khuyên kim cương phát sáng rực rỡ.

“Trà sữa ít đường.”

Thương Duệ cầm một ly trà sữa đưa qua. Tay mang một chiếc vòng tay liền nhẫn, trên chiếc nhẫn gắn một con đại bàng màu đen.

“Thương thiếu, cậu gần đây đổi sang phong cách chôn vùi tình yêu*?” Du Hạ nhận ly trà sữa, cảm ổng hút hút, đây là loại trà sữa mà cô hay uống.

*Phong cách chôn vùi tình yêu: bản gốc 葬爱风格. Minh tìm mãi cũng không biết dùng từ gì để dịch cho nó. Đại khái là phong cách này có những kiểu tóc màu mè được vuốt keo thẳng đứng. Mọi người có thể tra GG hoặc tìm hình ảnh nhóm nhạc HKT hồi xưa để hình dung cho rõ nhé.

Thương Duệ tháo kính râm xuống, cặp mắt đào hoa nhìn Du Hạ chăm chú, hạ thấp tông giọng, dùng giọng nói nam thần hỏi:

“Đẹp mắt không?”

Trà sữa trong miệng Du Hạ thiếu chút phun ra ngoài. Cô dựa lưng vào ghế, quan sát Thương Duệ từ trên xuống dưới, hỏi:

“Trước khi ra cửa cậu không soi gương?”

Thương Duệ đặt kính râm sang một bên, lái xe ra khỏi hầm đậu xe dưới đất:

“Fan rất thích phong cách mới của tớ, vừa cổ vừa hiện đại, cuồng vọng không chịu được.”

Du Hạ thời cao trung đã uống trà sữa, hiện giờ sớm không nghiện nó nữa. Cô đặt ly trà sữa xuống:

“Fan của cậu là những người không có mắt thẩm mỹ nhất trong vòng giải trí này, là nhóm fan thuộc tầng lớp thấp nhất trong vòng này.”

“Những người khác là đồ kị nhân khí của tớ.”

Fan của Thương Duệ toàn là những thiếu niên nhỏ tuổi, rất cuồng nhiệt, luôn luôn bị truyền thông Chủ Lưu phê phán. Phi Chủ Lưu, fan XXJ. (Mei: Đoạn này không hiểu tác giả nói gì luôn ấy.)

“Tại sao người ta không đồ kị Tư Dĩ Hàn? Nhân khí của cậu có điểm nào đáng để đồ kị?”

Thương Duệ liếc mắt nhìn Du Hạ, một lát sau, tháo chiếc nhẫn trên ngón tay xuống:

“Hàn ca đã trở về?”

“Ừ.”

Du Hạ nói Tư Dĩ Hàn cũng không phải là muốn đề cập đến chuyện của anh ấy.

“Hàn ca là tiền bối.”

Thương Duệ chủ động nói sang chuyện khác. Tư Dĩ Hàn lớn hơn anh ba tuổi. Mười năm trước anh là cái đuôi của Du Hạ, mười năm sau Du Hạ là tùy tùng của Tư Dĩ Hàn, toàn tâm toàn ý theo đuổi Tư Dĩ Hàn. Thương Duệ đuổi theo không kịp:

“Chuyện của Vu Mỹ các cậu tính làm như thế nào?”

“Bỏ rơi cô ta. Cô ta tự làm tự chịu.”

Du Hạ lướt weibo, hot search trước mặt đều là Vu Mỹ, đứng vị trí thứ là tin Tư Dĩ Hàn bị fan bao vây. Du Hạ nghĩ là chắc là vụ khi sáng, muốn lướt qua tin này, không ngờ ngón tay không cẩn thận ấn vào hình ảnh, tin tức liền hiện ra.

Chỉ có một mình anh, không mang theo trợ lý và vệ sĩ.

Du Hạ ngồi thẳng người lại, tính lấy điện thoại gọi cho Tư Dĩ Hàn, lại thấy không quá thích hợp, ngược lại tìm số điện thoại của Châu Đình, gửi tin nhắn cho anh ta: “Hàn ca bị chặn trên đường, anh đọc được tin tức chưa?”

Tin nhắn vừa mới gửi đi thì Du Hạ mới nhìn thấy thời gian bài đăng weibo là nửa giờ trước. Đã qua ba mươi phút, chắc Tư Dĩ Hàn đã thoát thân. Tin nhắn gửi đi không thể thu hồi lại, Du Hạ nhất thời muốn đập đầu vào ô tô mà chết quá.

“Vậy chương trình mà Vu Mỹ tham gia giờ thay ai?”

“Tớ.”

Du Hạ tắt màn hình điện thoại, hy vọng Châu Đình không nhìn thấy tin nhắn ngu xuẩn kia.

“Cái gì?”

Phía trước là đèn đỏ, Thương Duệ phanh xe lại, quay đầu nhìn Du Hạ:

“Cậu? Không phải là đang nói đùa chứ?”

“Vốn muốn để Ngụy Vũ nhận nhưng chế tác Lưu chương mất Ngụy Vũ. Tớ gần đây không có việc gì, rất nhàn rỗi.”

Du Hạ không yên lòng, lại mở màn hình điện thoại lên: “Nên nhận.”

“Cậu có biết đây là chương trình gì không? Cậu liền nhận?”

Thương Duệ nhún mày. Cao ngạo như Du Hạ mà lại nhận chương trình này.

“Chương trình này là thân cận với người khác, cậu phải giả vờ yêu đương với người khác trên tivi.”

“Cậu nghĩ tớ không thể thân cận với người khác hay không thể giả vờ yêu đương với người khác?”

Chuông điện thoại reo lên, hai chữ Châu Đình xuất hiện trên màn hình điện thoại. Du Hạ nhận điện thoại, cố gắng hạ thấp âm thanh chột dạ:

“Châu Đình, em là Du Hạ.”

“Hàn ca không có việc gì, hiện đang trên đường về nhà.”

Giọng nói Châu Đình hòa ái, rất giống một lão tiền bối:

“Em yên tâm, có anh ở đây, Hàn ca tuyệt đối sẽ không gặp chuyện không may.”

Tư Dĩ Hàn quét mắt nhìn Châu Đình. Châu Đình nhất thời căng thẳng, kiên trì nói:

“Em có muốn nói chuyện với Hàn ca không?”

“Không có, em bên này còn có việc, có gì liên lạc với anh sau.”

Điện thoại bị ngắt, Châu Đình cắt điện thoại, nhìn về phía vị Diêm Vương đang ngồi bên cạnh:

“Có lẽ Hạ Hạ nhìn thấy hot search, sợ anh gặp chuyện không may.”

“Vì sao không gọi cho tôi?”

Tư Dĩ Hàn băng lãnh nói, gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng như băng tuyết nghìn năm, trên tay là tập tài liệu về chương trình bị vò nát.

Da đầu Châu Đình có chút rét lạnh, ở cùng Tư Dĩ Hàn mấy năm nữa, chắc đầu anh sẽ sớm trọc lóc mất thôi.

“Hàn ca, không bằng anh gọi điện cho Hạ Hạ hỏi thăm một chút?”

Vì sao không gọi cho anh? Anh không có số của người ta chắc?

Tư Dĩ Hàn ném tập tài liệu chương trình thực tế về phía Châu Đình, ngón tay thon dài nhu nhu ấn đường, nét mặt không giấu vẻ trào phúng, môi mỏng nhả ra kịch độc:

“Chỉ có người không có não mới nói ra được câu ngu ngốc đó.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Edit: Meimei

(Mei: Từ chương này, mình sẽ đổi xưng hô giữa Du Hạ – Tư Dĩ Hàn thành anh – em, Tô Minh – Du Hạ thành cậu – tớ nhé.)

“Cậu và Hàn ca khi nào mới hòa thuận lại?”

Tư Dĩ Hàn đã gần bốn năm nay không đến thành phố S làm việc, cũng rất ít khi trở về. Bọn họ ở trong vòng luẩn quẩn này liền nhận định Tư Dĩ Hàn và Du Hạ cãi nhau.

“Hòa thuận?”

Du Dạ nâng mắt nhìn Thương Duệ:

“Tớ và Tư Dĩ Hàn từ khi nào lại không hòa thuận? Tại sao tớ lại không biết?”

Đèn đỏ ở phía trước, Thương Duệ phanh xe lại, quay đầu chăm chú nhìn Du Hạ một lát, bông tai lóe sáng:

“Không có?”

“Cậu tung tin đồn.” Du Hạ giương môi, nở nụ cười sắc bén: “Tôi làm sao biết?”

“Cũng không phải là tin đồn bịa đặt, trong vòng luẩn quẩn này đều lan truyền như vậy.”

“Chính là vòng luẩn quẩn của nhà cậu đi?”

Du Hạ không chút lưu tình chọc thủng da mặt Thương Duệ.

Thương Duệ sờ mũi:

“Cậu có thành kiến với nhà tớ, nhà tớ cũng có tố chất, không dễ dàng tin lời đồn nhảm.”

“Hình như cậu không biết hai chữ tố chất này nghĩa là gì.”

Nhà của Thương Duệ thành lập một công ty báo chí lớn. Hầu như tất cả các tin đồn lớn trong giải trí đều từ nhà cậu ta mà ra, cực kỳ không có tố chất.

“Cậu quan tâm Tư Dĩ Hàn làm gì?”

“Bây giờ Hàn ca là vận may của các phòng bán vé, là người đàn ông luôn chiếm lĩnh vị trí đầu bảng phòng bán vé quốc nội. Bể quan hai năm cuối cùng cũng từ đoàn phim <Đông Phương> xuất hiện, tất cả mọi người đều trông ngóng tin tức mới nhất của anh ấy.”

Thương Duệ nhìn biểu tình của Du Hạ, ngón tay chậm rãi xoa xoa tay lái: “Tớ cũng muốn cọ nhiệt.”

“Nhiệt kia cậu có muốn cọ cũng không thấu.”

Du Hạ nói tiếp:

“Bọn tớ ở nhà không nói chuyện công việc.”

“Hai người còn ở cùng một chỗ?” Thương Duệ xoa xoa ngón tay có chút căng thẳng, nhìn Du Hạ.

“Đúng vậy.”

Du Hạ quay đầu nhìn phố phường bên ngoài cửa sổ, đường phố bị một lớp sương mù che phủ, tâm tình và thời tiết đều buồn phiền giống nhau.

“Nghe nói Hứa Hằng kia bị một đại nhân vật phong sát. Hân ca làm?”

“Tớ không thể làm sao?”

Du Hạ nhếch miệng: “Ai đó còn chưa phải là đại nhân vật?”

“Cậu là đại nhân vật.”

Thương Duệ cười ra tiếng. Mặc dù Du Hạ có địa vị nhưng cách ba chữ đại nhân vật còn rất xa. Chuyện của Hứa Hằng được xử lý rất sạch sẽ, ngoại trừ Tư Dĩ Hân xuất thủ, Thương Duệ không nghĩ ra được người khác.

Hai người đến nhà hàng. Lúc Thương Duệ xuống xe liền quay đầu lại nhìn phía sau.

“Nhìn cái gì vậy?”

“Không có gì.”

Đây là một nhà hàng bí mật, xác suất bị chụp được rất nhỏ nhưng cũng không phải hoàn toàn không có khả năng bị chụp.

Ăn xong một bữa cơm, Du Hạ liền mang tiểu thịt tươi của mình lên hot search.

“Tớ một năm bốn mùa đều hện hò.”

Du Hạ ngồi trước gương tô son, bên cạnh là Tô Minh đang chọn quần áo, bộ này đến bộ khác.

“Thực tế tớ là một câu độc thân.”

“Lúc nào mới đăng tin tức thật? Nhìn góc chụp này đi, nếu như không phải Thương Duệ nổi tiếng hơn cậu, tớ cũng sẽ hoài nghi Thương Duệ có phải cố ý hay không. Đoàn đội của Thương Duệ không có dự định dè xuống hay sao?”

Tô Minh cuối cùng cũng chọn được cái áo khoác, mang dây chuyền, không xem Thương Duệ ra gì. Chuyện xấu của Thương Duệ và Du Hạ đều bị xào nấu từ nhiều năm nay, một điểm bọt nước cũng không có.

“Nhị Đài gửi hợp đồng đến rồi, cậu đến công ty với tớ luôn.”

“Khi nào thì hiệu suất làm việc của Nhị Đài cao như vậy? Hôm qua mới xác định, hôm nay đã có hợp đồng?”

Du Hạ giương mắt lên, có chút nghi hoặc:

“Tuy rằng tớ là người nổi tiếng nhất vũ trụ, nhưng mà nhanh như vậy giống như ký khế ước bán thân vậy. Người hợp tác là ai? Đã định rồi sao?”

“Còn chưa quyết định, có điều sản xuất Lưu đảm bảo nhất định sẽ là người dễ nhìn.”

Du Hạ suy tư trong chốc lát, đặt son môi lên bàn, tiếp tục lướt hot search:

“Đoàn đội của Thương Duệ muốn làm gì?”

“Muốn vai nam chính Thành Hạ. Tuy rằng Thương Duệ cũng hot nhưng kịch bản tốt nhất mà mấy năm gần đây hợp tác chỉ có mỗi của cậu.”

Du Hạ vừa mới loading trang lại thì hot search đã không thấy đâu. Thương Duệ gửi tin nhắn weixin: “Xin lỗi, nước lấy phiền phức cho cậu. Tớ đã cảnh cáo mấy người chụp ảnh đó rồi. Không có việc gì rồi, hôm khác lại mời cậu ăn cơm.”

Du Hạ suy nghĩ, sau này vẫn không nên cùng Thương Duệ ăn cơm. Lời giải thích này của hắn làm cho người khác hoài nghi chỉ số thông minh của họ, Thương Duệ là ai? Nếu như hắn muốn ngăn tin tức thì làm sao có khả năng bị lan truyền đi như vậy được? Du Hạ suy nghĩ về dụng ý của Thương Duệ, mặt không đổi sắc cầm điện thoại đưa cho Tô Minh:

“Chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Đó là chúng ta đánh giá thấp ranh giới của đoàn đội Thương Duệ.” Tô Minh cười, cầm chìa khóa xe, nói: “Chị em tốt, cùng đi không?”

Du Hạ đứng dậy, cầm túi xách da cá sấu của mình, mái tóc dài đen mượt nhu nhuận xả ở sau vai, trên mặc một cái áo croptop, lộ rõ dáng người mê hoặc: “Ký xong hợp đồng thì đến spa Sơn Hải nhé, tớ bao.”

Hôm nay Du Hạ trang điểm phi thường mình điểm, không còn bộ dạng tiểu tiên nữ ôn nhu như ngày thường. Tô Minh cầm áo khoác đưa cho Du Hạ:

“Tớ còn phải đi xử lý mọi việc cho hoàn mỹ, có thể ghi vào sổ nhớ được không, chờ tớ giải quyết xong mọi chuyện lại mời?”

“Cậu nằm mơ sao?” Du Hạ cầm lấy chìa khóa xe: “Đi.”

Hai người ra cửa, lúc đứng chờ thang máy, Tô Minh suy xét kĩ lần nữa mới nhìn Du Hạ hỏi: “Có phải Thương Duệ theo đuổi cậu hay không?”

Có Du Hạ xinh đẹp đứng bên cạnh, tất cả cảnh vật xung quanh đều bị lu mờ.

“Làm sao có thể?” Du Hạ cười thành tiếng, khoe mắt giương lên kinh điểm lòng người: “Tớ không thích hắc kỵ sĩ.”

“Vậy vị kia của cậu là gì?” Tô Minh đi vào thang máy, cười nói: “Kim mao* sao?” (*Kim mao: ý là nhân dân tệ.)

Du Hạ mặc áo khoác vào, đạp giày cao gót, khí chất lồi lạc bước vào thang máy, liếc mắt nhìn Tô Minh: “Anh ấy là thiên thần, là người đàn ông tớ sùng bái nhất.”

A, đã thông suốt!

Trang viên Sơn Hải là một hội sở nghỉ dưỡng theo phong cách Nhật Bản, bên trong có cả suối nước nóng, khu vui chơi và khu làm đẹp. Hạn chế số lượng hội viên, phải là người có bối cảnh mới được làm hội viên. Du Hạ ký xong hợp đồng liền chạy thẳng đến Sơn Hải. Lúc đắp mặt nạ dưỡng da thì cô thiu thiu ngủ. Điện thoại chợt vang lên, cô không xem ai gọi đến mà trực tiếp bắt điện thoại.

“Đang ở đâu?”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như trà bạc hà được ướp lạnh giữa ngày hè nóng bức. Du Hạ nhìn màn hình điện thoại mới biết người gọi đến là ai, Tư Dĩ Hàn.

“Công ty.”

Cánh tay trắng nõn của Du Hạ cầm điện thoại, Tư Dĩ Hàn gọi đến làm gì? Gần đây anh ấy rảnh rỗi đến mức quan tâm đến cuộc hàng ngày của cô?

“Từ khi nào công ty của em dời đến trang viên Sơn Hải?”

Du Hạ giật mình ngồi dậy: “Cái gì?”

Tại sao Tư Dĩ Hàn biết cô đang ở trang viên Sơn Hải? Cái này thật không khoa học.

“Đến nhà hàng.” Giọng nói lạnh nhạt tựa như khối băng, Du Hạ không khỏi rùng mình một cái.

Anh là cái gì mà bắt cô đi? Dựa vào cái gì mà cô phải nghe lời anh?

“Em thực sự ở công ty.”

“Cua hoàng đế vừa mới được dọn lên, em không đến tôi cũng không ép.” Tư Dĩ Hàn thản nhiên nói.

“Tại sao anh lại ở Sơn Hải?”

Du Hạ đưa tay lên ý bảo nhân viên rửa sạch mặt cho cô, giọng điệu vẫn duy trì như cũ, không chút hoảng loạn.

“Bàn chuyện.”

“Hai mươi phút sau em qua.”

Du Hạ đứng dậy, tắm rửa sạch sẽ. Mặt vừa mới đắp mặt nạ xong nên trắng mềm như lòng trắng trứng, tóc giống như tảo biển mềm mại. Du Hạ soi gương, trang điểm đơn giản rồi đi đến nhà hàng.

Bây giờ không phải là lúc ăn cơm trưa nên nhà hàng rất yên tĩnh. Tư Dĩ Hàn làm sao biết cô ở chỗ này? Thấy xe? Cũng không phải, Sơn Hải sẽ không để cho khách đi đến nơi đậu xe.

Giày cao gót dẫm lên bậc thang bằng gỗ vang lên những âm thanh rất nhỏ, phục vụ liền đi đến, thấp giọng nói: “Du tiểu thư, mời đi bên này.”

Còn biết thông tri cho phục vụ, từ khi nào thì Tư Dĩ Hàn tri kỉ như vậy?

Để đảm bảo riêng tư cho khách nhân, toàn bộ nhà hàng đều là phòng riêng có vách ngăn, cách âm tốt, người đứng bên ngoài sẽ không nghe thấy được gì từ bên trong. Phục vụ mang guốc gỗ đi trên sàn nhà tạo ra tiếng vang. Du Hạ sống lưng thẳng tắp, bờ vai trắng lộ ra dưới ánh đèn. Ở đây có máy sưởi, nhiệt độ ấm nên cô không mặc áo khoác.

Cửa mở ra, Du Hạ liếc mắt nhìn thấy Tư Dĩ Hàn. Anh mặc một bộ đồ màu trắng thoải mái, mái tóc cắt ngắn, mặt thanh lãnh, làm nổi bật bài trí bằng gỗ trong phòng, kính điểm như tuyết trắng trên núi cao. Tim Du Hạ lại bắt đầu đập bang bang. Tư Dĩ Hàn giương mắt lên nhìn, đôi mắt mang theo âm hàn, mày nhíu lại, rõ ràng là có chút không vui.

Du Hạ quay đầu nhìn xung quanh, thấy đại đạo diễn Vinh Phong, còn có ông chủ Đồng Mai của Sơn Hải, người đại diện Châu Đĩnh của Tư Dĩ Hàn. Du Hạ sớm gọi Vinh Phong một tiếng chú. Tư Dĩ Hàn từ khi nào quen biết Đồng Mai? Du Hạ gật đầu: “Vinh thúc, Đồng tổng.”

Người có quan hệ tốt với Tư Dĩ Hàn đều biết anh có một em gái sùng lên tận trời. Vinh Phong quen biết Tư Dĩ Hàn đã tám năm, hợp tác qua ba bộ phim, cũng cùng Du Hạ ăn cơm không biết bao nhiêu lần.

“Đã lâu không gặp, tiểu Hạ Hạ.” Vinh Phong hí mắt cười: “Lúc này Đồng Mai nói cháu ở đây, anh trai Tư Dĩ Hàn của cháu liền ngồi không yên.”

Tư Dĩ Hàn liếc mắt nhìn Vinh Phong, Vinh Phong trừng mắt nhìn anh: “Cậu nhìn tôi làm gì?”

Bên cạnh Tư Dĩ Hàn có chỗ trống nên Du Hạ ngồi vào đó. Tư Dĩ Hàn không ngồi yên? Chắc là Tư Dĩ Hàn không thích cùng ăn cơm với mấy người này nên tìm cô. Du Hạ quan sát gò má như hàn ngọc của Tư Dĩ Hàn, cười nói: “Đúng không? Hàn ca?”

Tư Dĩ Hàn không trả lời câu hỏi này.

Du Hạ cầm lấy ly rượu sạch trên bàn thì cổ tay liền bị nắm lại. Du Hạ đột nhiên ngừng đầu. Tư Dĩ Hàn làm như không có chuyện gì, buông tay Du Hạ ra nói: “Ly rượu của anh.”

Du Hạ vội vã đặt ly rượu vào vị trí cũ, lỗ tai phấp hờn: “Em chỉ sờ một chút, không phải là muốn uống.”

“Uống chung ly của cậu ta thì sao?” Vinh Phong ngồi đối diện cười nói: “Đối với trình độ cứng chịu cháu của anh trai cháu, cháu muốn lên trời hay xuống đất đều được, huống chi là một ly rượu.”

Tư Dĩ Hàn không tiếp lời, bàn tay trắng nõn đưa một cái ly nước trái cây qua cho Du Hạ.

Người nào đó hộ thực* thật lợi hại.

*Hộ thực: nghĩa là bảo vệ đồ ăn của mình a.

“Tốt nghiệp chưa?” Hiện tại Du Hạ nẩy nở càng thêm xinh đẹp. Cô ngồi dưới ánh đèn càng phát sáng minh diễm lóa mắt: “Hiện tại đang làm công việc gì?”

“Biên kịch.” Du Hạ ăn một lát thịt bò nướng, trả lời: “Làm việc cũng đã ba năm rồi.”

“Ồ, vậy chúng ta là đồng nghiệp rồi. Viết về phương diện nào? Có tác phẩm hoàn thiện không?”

“Biên kịch Summer.” Ngón tay Tư Dĩ Hàn cầm ly rượu, cổ tay di chuyển, nâng cốc uống một hơi cạn sạch. Đôi mắt càng thêm trong trẻo: “Tên nghệ danh của em ấy, thành tích cũng thường, có hai bộ phim điện ảnh vượt qua một tỷ tại phòng bán vé, bộ phim điện ảnh đứng thứ nhất tại các phòng bán vé thuộc thể loại thanh xuân.”

Châu Đĩnh ngồi bên cạnh đang uống một ngụm canh vôi vàng che miệng hung hăng ho sặc, ho đến choáng váng cả đầu, nét mặt ngốc lăng nhìn Du Hạ: “Em là summer?”

Hai bộ phim điện ảnh vượt qua mức một tỷ tại các phòng bán vé, nói chính xác là phòng bán vé của bộ là 9 trăm triệu, nửa năm trước đứng xếp hạng thứ nhất, cả năm xếp hạng thứ 10.

Hiện tượng cấp siêu bạo.

“Summer là một tiểu cô nương?” Vinh Phong cũng kinh ngạc, liền quay sang nhìn Tư Dĩ Hàn: “Còn là em gái của Tư Dĩ Hàn. Dĩ Hàn, tại sao từ trước đến nay cậu chưa từng đề cập qua?”

“Em ấy khiêm tốn.” Tư Dĩ Hàn trợn mắt nói mò: “Không thích mượn danh tiếng của tôi.”

Du Hạ đặt ly nước trái cây xuống bàn, khiêm tốn nói: “Chỉ là viết chơi, không nghĩ tới lại tiến vào vòng này.”

Chơi mà có thể đạt được 20 tỷ phòng bán vé, cái này là chơi ở cấp bậc nào vậy?

“Đến, đến, đến, uống một chén, chúc mừng Du Hạ của chúng ta gia nhập vào đội ngũ đồng nghiệp với chúng ta.”

Du Hạ cầm ly rượu muốn rót cho mình một ly. Tư Dĩ Hàn nhanh hơn cô một bước, đoạt lấy bình rượu đặt về phía Châu Đĩnh. Du Hạ đụng phải bàn tay

của Tư Dĩ Hàn.

“Em không thể uống rượu, lát nữa còn phải lái xe.” Tư Dĩ Hàn như bàn công sự, đưa toàn bộ rượu cho Châu Đình: “Anh và Châu Đình đều uống nhiều rồi.”

Châu Đình một giọt rượu cũng không dính: “...”

“Đề Hạ Hạ lái xe sao?” Châu Đình hoài nghi nhìn Tư Dĩ Hàn: “Kỳ thật em có thể __”

“Cậu không thể.” Tư Dĩ Hàn lúc nói mỗi chữ mỗi câu đều dùng ánh mắt áp bách, âm cuối nặng nề: “Cậu uống nhiều rồi.”

Châu Đình, người không dính một giọt rượu trở thành người say không biết trời trăng mây đất gì. Châu Đình yên lặng cảm ly rượu lên: “Anh uống nhiều rồi. Hạ Hạ chút nữa đưa Hàn ca về giúp anh nhé.”

Du Hạ uống nước trái cây cũng cùng bọn họ cạn ly. Tư Dĩ Hàn thật giống như cha mình vậy, quân cũng thật là rộng.

“Mấy năm nay thị trường điện ảnh xảy ra biến đổi rất lớn, khán giả bây giờ so với thời kỳ trước đây của chúng ta không giống nhau, không còn là thời đại của phim thương mại.” Vinh Phong uống không ít rượu, mặt hơi đỏ, nói tiếp: “Bây giờ phim phải có nội dung hàm xúc ý nghĩa mới nhiều người xem.”

Du Hạ không thích ăn com với đại đạo diễn, nói nhiều muốn chết, ở đâu cũng trở thành hội trường diễn thuyết của họ. Vốn là có người phục vụ ngồi bóc cua cho khách nhưng vì bọn họ tụ tập tương đối bí mật nên không có, Du Hạ phải tự mình bóc, chặt vật tháo chân cua. Ngón tay bị gai trên thân của đâm vào, Du Hạ bị đau kêu lên một tiếng.

Cua bị lấy đi. Du Hạ ngẩng đầu lên, thấy bàn tay xinh đẹp như một tác phẩm nghệ thuật của Tư Dĩ Hàn đang thành thạo bóc cua, gương mặt lạnh lùng không chút thay đổi.

“Hạ Hạ, sau này có cơ hội, chúng ta hợp tác một bộ phim, để cho anh trai cháu diễn nam chính __” Vinh Phong liếc mắt nhìn thấy Tư Dĩ Hàn bóc cua, Tư Dĩ Hàn không ngại được mùi cua lại đang bóc cua?

Vinh Phong đang nói nửa chừng nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì giống như bị mắc nghẹn, ho khan mấy tiếng.

Tư Dĩ Hàn không thèm đếm xỉa tới nói: “Không khỏe thì uống ít lại.”

“Khẩu vị của cậu thay đổi rất nhanh __”

Vinh Phong chưa nói hết câu thì thấy Tư Dĩ Hàn đưa thịt cua đã được lấy ra hết đến trước mặt Du Hạ. Trình tự ăn cua khá phức tạp, Tư Dĩ Hàn không ngại phiền phức, cực kỳ cẩn thận bóc thịt cua. Vinh Phong liền cảm thấy hứng thú. Tư Dĩ Hàn không phải thay đổi khẩu vị mà là bảo bối của hắn muốn ăn:

“Hạ Hạ, sau này cháu tìm chồng sẽ có chút phiền phức, có một anh trai cưng chiều như vậy, ai mới có thể lọt vào mắt xanh của cháu chứ?”

_____****_____

Suy nghĩ của tác giả:

Tư Dĩ Hàn: Tôi sủng người của tôi, tôi cưới.

Tác giả: Truyện này chính thức đổi tên thành “Tôi thích anh ấy, anh ấy cũng thích tôi.”

Mei: Kệ bà, tôi không đổi tên Sủng hôn đâu nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Edit: Meimei

“Vinh đạo.”

Tư Dĩ Hàn giương mắt nhìn:

“Có phải ông có một người họ hàng họ Bạch?”

Vinh Phong: “Tôi cầu cậu, muốn mắng người thì cứ mắng đi, đừng nói mấy lời tôi không hiểu.”

“Chim chuông trắng*, âm lượng tiếng kêu 125 decibel.”

Tư Dĩ Hàn rút khăn giấy ra, chậm rãi lau từng ngón tay, đôi mắt sắc bén nhìn Vinh Quang:

“Sẽ tạo thành tổn thương cho thính lực của con người, ồn ào, giống ông.”

*Chim chuông trắng: thuộc họ Cotingidae, có bộ lông trắng muốt từ đầu đến chân và có một chiếc “chuông” kì lạ mọc trên đầu, buông dài lủng lẳng ngay mép mỏ. Chúng lại có thể phát ra âm thanh to và ồn ào như tiếng còi xe cứu thương. Đoạn này Tư Dĩ Hàn nói về người họ hàng họ Bạch vì chữ Bạch trong tiếng trung có nghĩa là trắng, và tên con chim chuông trắng này trong tiếng trung là 白钟伞鸟, nghĩa hán việt là Bạch Chung Sơn Điểu.

Đồng tổng và Châu Đình ngồi đối diện cười rớt nước mắt. Vinh Phong há hốc miệng, quay đầu nhìn Du Hạ nói:

“Anh trai cháu từ nhỏ đã như vậy sao? Uống Hạc Đình Hồng* mà lớn lên sao?”

*Hạc đình hồng: thực chất chính là hồng tì thạch, một loại đá có chứa chất kịch độc. Về sau, do nguồn gốc của loại đá này hay được tìm thấy ở khu vực Tín Châu (nay thuộc tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc) nên được sách “Khai Bảo bản thảo” gọi lại thành tín thạch (thạch tín).

“Vẫn luôn độc miệng như vậy.”

Du Hạ đang ăn cua thuận miệng nói.

“Không biết tương lai chị dâu của cháu như thế nào, ai có thể chịu được anh ta? Mặc niệm cho chị dâu tương lai của cháu một phút đồng hồ.”

Du Hạ ngẩng đầu nhìn Vinh Phong, trong lòng không ngừng hò hét, tôi chính là lão bà của anh ấy! Ông câm miệng ngay cho tôi!

“Đã yêu ai chưa? Có bạn trai chưa? Có muốn giới thiệu cho một người không?” Vinh Phong lười cùng Tư Dĩ Hàn so đo, quay đầu qua hỏi Du Hạ.

Tư Dĩ Hàn cầm ly rượu trước mặt lên uống một ngụm, sau đó đặt lại lên trên bàn nói: “Người độc thân bốn mươi năm còn muốn làm mai mối cho người khác?”

“Thế nào? Cậu nóng nảy? Có muốn tôi giới thiệu một người cho cậu? Tôi gọi điện kêu Lâm Hoa qua nhé?”

Du Hạ nhất thời liền cảm thấy com có chút khó nuốt, muốn giết người.

“Ông không có việc gì làm sao?”

Tư Dĩ Hàn nhú mi, rút một tờ khăn giấy ra lau tay, hiểu thị rõ ràng là anh đang rất không vui:

“Nói nhảm nhiều như vậy còn chưa muốn nói chính sự sao? Không nói thì tôi về nhà ngủ.”

“Ày, nói, nói, bây giờ nói.”

Vinh Phong thu lại vẻ mặt đùa giỡn, bắt đầu nói mục đích hợp tác mới.

Bọn họ dự định đầu tư một tác phẩm điện ảnh ở S thị, muốn mời Tư Dĩ Hàn tham gia.

Du Hạ không hứng thú với công việc của Tư Dĩ Hàn, càng không có hứng thú gia nhập vào phạm vi hoạt động của Tư Dĩ Hàn. Cô chỉ muốn ở trong vòng nhỏ của mình phong sinh thủy khởi, vui vẻ mà sống qua ngày thôi.

Cô ghét Lâm Họa, nhắc đến tên cô ta làm cô liền cảm thấy bữa cơm này ăn không còn mùi vị gì. Cô uống một ngụm nước rồi quay qua thấp giọng nói với Tư Dĩ Hàn:

“Vậy em đi trước đây.”

Vừa muốn đứng lên, Tư Dĩ Hàn liền nắm lấy cánh tay của cô, anh nhú mày nhìn cô:

“Ngồi đó, chờ anh.”

Lòng bàn tay của Tư Dĩ Hàn khô ráo ấm áp, chạm vào da thịt Du Hạ

“Sao vậy?” Vinh Phong ngồi đối diện hỏi: “Hạ Hạ có việc?”

Sau khi Du Hạ đứng lên thì đầu óc thanh tỉnh lại, bây giờ mà đi quả thực không hay, liền ngồi lại vị trí của mình:

“Không có việc gì.”

Tư Dĩ Hàn uống nhiều rượu, môi có chút đỏ lên, ướt át xinh đẹp. Anh càng uống nhiều thì sắc mặt càng trắng, đôi mắt đen láy trầm tĩnh. Lại ngồi nói chuyện thêm nửa tiếng, Du Hạ ngồi bên cạnh mở điện thoại di động ra vào weibo. Thương Duệ nhắn tin weixin hỏi cô đang làm gì, Du Hạ nhắn tin trả lời: “Bồi Diêm vương gia ăn cơm.”

Thương Duệ: “???”

Du Hạ: “???”

Thương Duệ: “Đi uống rượu không?”

Lại tìm người tạo scandal? Du Hạ không biết Thương Duệ gần đây thiếu scandal đến như vậy.

“Không được, phải làm tài xế cho Diêm Vương gia rồi.”

Thương Duệ: “Rốt cuộc Diêm Vương gia là ai mà dám để cậu làm xế?”

“Tư Dĩ Hàn.”

Đầu điện thoại bên kia liền hoàn toàn yên tĩnh lại. Bỗng nhiên hai tay trước mặt đều biến thành khoảng không, Du Hạ quay đầu nhìn sang, Tư Dĩ Hàn cầm điện thoại của cô bỏ vào trong túi quần của anh ấy.

Du Hạ sợ ngây người, trước mặt mọi người như vậy mà anh ngang nhiên cướp điện thoại của cô?

“Cứ như vậy đi, bàn bạc lại kế hoạch rồi gọi điện thoại cho tôi.”

Tư Dĩ Hàn đứng dậy, cầm áo khoác, khoác tay lên vai Du Hạ, thản nhiên nhìn người khác: “Đi.”

“Thời gian còn sớm, sao không ở lại trò chuyện thêm chút nữa.”

Vinh Phong cũng đứng lên.

“Ở đây có người tăng động, không ngồi yên được.”

Tư Dĩ Hàn lạnh nhạt nhìn Du Hạ, đưa áo khoác cho cô:

“Mặc vào, không lạnh à?”

“Em có áo.”

Du Hạ gọi phục vụ lấy áo khoác cho cô, tránh thoát khỏi bàn tay của Tư Dĩ Hàn. Ai tăng động? Người đàn ông chó má này đang nói cái gì vậy?

“Hạ Hạ cũng lưu lại phương thức liên lạc đi.” Vinh Phong nhìn Du Hạ, đưa tay lên muốn khoác vai Du Hạ: “Nếu sau này có cơ hội hợp tác, sẽ chiêu cố Hạ Hạ của chúng ta.”

Tư Dĩ Hàn đưa tay lên ngăn trở bàn tay của Vinh Phong, kéo Du Hạ về phía mình: “Ông có phương thức liên lạc của tôi là đủ rồi.”

Vinh Phong: “...”

Tư Dĩ Hàn tùy ý khoác tay lên vai Du Hạ, hơi gật đầu, sải bước về phía cửa.

Du Hạ trong nháy mắt cảm thấy hô hấp như ngừng lại. Tư Dĩ Hàn dựa vào quá gần, không khí xung quanh đều là mùi hương của anh. Hai người đi ra khỏi nhà hàng, phục vụ mang áo khoác đến cho Du Hạ:

“Du tiểu thư.”

“Cám ơn.”

Tư Dĩ Hàn đã để tay xuống, buông thông dọc thân mình. Anh nhú mi hỏi:

“Mặc gì mà kỳ cục vậy?”

Mỗi lần Du Hạ cử động đều lộ ra vòng eo mảnh khảnh, nhìn rất chướng mắt.

Ánh mắt của hai người đàn ông đối diện đều dán lên người Du Hạ, anh thật sự muốn đắm chìm vào hai người đàn ông kia.

“Thiết kế mới mùa thu đông 2019.”

Lúc đi ngang qua cánh cửa, Du Hạ liếc mắt nhìn Tư Dĩ Hàn thông thoáng cửa kính. Anh đặt áo khoác trên khuỷu tay, đôi mắt đen thâm thúy giống như đang chứa tâm tình. Du Hạ bủi môi, làm như không có chuyện gì, dời ánh mắt không thèm nhìn anh nữa.

“Sau này không được mặc như vậy nữa.”

“Từ khi nào anh bắt đầu quan tâm em mặc cái gì?” Du Hạ vừa đi vừa hỏi: “Anh ngồi xe của em hay sao? Anh Châu Đình có về cùng không?”

“Em rất quan tâm Châu Đình?”

Tư Dĩ Hàn nói câu này có chút lạ lạ. Du Hạ nhìn anh, anh rũ mắt, sai một bước lớn đi ra khỏi cửa, không nhìn ra được tâm tình gì. Hai người lên xe, Du Hạ liếc mắt nhìn Tư Dĩ Hàn:

“Anh lấy áo khoác che mặt của anh đi.”

Tư Dĩ Hàn giương mắt, đôi mắt đen nháy nhìn cô, có loại cảm giác lạnh lẽo lạ thường.

Du Hạ bị nhìn đến gáy tê rần, giải thích:

“Trên xe em không có khẩu trang, vạn nhất bị truyền thông hoặc fans của anh chụp được thì ngày mai sẽ bị lên hot search.”

Tư Dĩ Hàn thắt dây an toàn, đưa tay xoa mi tâm, nhắm mắt dựa vào ghế, rũ bỏ vẻ nghiêm nghị thường ngày mà thay vào đó là vẻ chán chường. Du Hạ bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác đau lòng, hẳn là anh đang rất mệt mỏi. Nhưng mà chưa được một giây, Tư Dĩ Hàn liền mở mắt, môi khẽ động nói:

“Không đáp.”

Du Hạ: “...”

Tư Dĩ Hàn nghiêng đầu, miệng chó không mọc ra ngà voi nói:

“Sợ lên hot search thì em đắp che mặt em đi.”

“Em mà che mặt thì sẽ bị lên kênh truyền hình pháp luật, cảnh sát giao thông sẽ tự mình đưa em lên đó.”

Du Hạ lái xe đi ra khỏi Sơn Hải trang viên. Ánh mắt của Tư Dĩ Hàn như mọc thêm gai vậy. Du Hạ cảm thấy bữa cơm ngày hôm nay đặc biệt khó nuốt:

“Anh quen biết Đồng Mai từ khi nào vậy?”

“Bà ấy là bạn của dì.”

Bởi vì Tư Dĩ Hàn uống rượu cho nên giọng nói trầm thấp có chút khàn khàn.

Dì nào? Du Hạ muốn hỏi nhưng liếc mắt nhìn gò má sắc lạnh của Tư Dĩ Hàn liền lập tức phản ứng kịp. Là bạn của mẹ. Vậy Tư Dĩ Hàn quen biết họ rất lâu rồi nhỉ?

“Các anh vẫn còn liên hệ với nhau?”

“Ừ.”

Sau khi bỏ qua đồi, Tư Dĩ Hàn gánh toàn bộ Du gia. Du Hạ chưa bao giờ quan tâm đến chuyện xã giao trong nhà, tất cả đều là Tư Dĩ Hàn làm.

Du Hạ nắm tay lái, muốn hỏi chuyện Lâm Họa, nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào. Tất cả mọi người đều nói cô là em gái của Tư Dĩ Hàn. Có phải Tư Dĩ Hàn cũng suy nghĩ như vậy không?

Xe chạy trên đường, ánh đèn vút qua, Du Hạ chuyên tâm lái xe.

“Về biệt thự Cảnh Minh sao?”

“Ừ.”

Giọng nói của Tư Dĩ Hàn có chút khàn.

Cả quãng đường Tư Dĩ Hàn không nói gì. Nửa giờ sau, xe chạy đến biệt thự Cảnh Minh. Du Hạ dừng xe, quay đầu thì thấy Tư Dĩ Hàn tựa đầu vào cửa xe ngủ. Lòng mi dày rậm rủ xuống lơ mơ trong bóng tối. Du Hạ lặng lẽ nhìn, đã rất lâu rồi cô không được nhìn thấy Tư Dĩ Hàn như vậy.

Lần đầu tiên biết được tình cảm của mình đối với Tư Dĩ Hàn là tình cảm nam nữ là lúc cô mười bảy tuổi. Nghi hè năm đó chạy đi tìm anh. Bởi vì không vào phim trường được, cho nên Châu Đình đưa cô đến khách sạn. Du Hạ nằm ổ ngủ trên ghế salon, mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng nước chảy. Trong phòng tối om, chỉ có ánh đèn từ phòng tắm truyền ra, cửa kính mờ loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng thon dài của người đàn ông.

Nước trượt trên cơ thể anh, từng đường cong cơ thể hiện lên mờ ảo. Có vài giọt nước bắn lên cửa kính, càng nhìn rõ thêm vài phần. Lúc đó Du Hạ chưa bị cận, nhìn rõ mọi vật, cả cơ thể cô không tự chủ được nóng bừng, cổ họng cũng thấy khô khốc.

Tư Dĩ Hàn tắm xong, mặc áo choàng bao lấy cơ thể rắn chắc của anh. Nhìn thấy anh đi ra, Du Hạ vội vàng nhắm mắt giả bộ ngủ. Tiếng bước chân đến gần, một lát sau thì hơi thở của người kẻ sát vào.

Tư Dĩ Hàn vừa mới tắm xong nên cơ thể tỏa ra nhiệt lượng cao hơn so với bình thường. Du Hạ ngừng thở. Mùa hè trời khô nóng, Du Hạ có thể cảm thấy được mồ hôi của mình thấm qua áo quần dính vào lồng ngực của Tư Dĩ Hàn. Cô được anh bế đặt lên giường, một lát sau thì cô nghe thấy tiếng đóng cửa. Căn phòng cách âm không tốt, Du Hạ có thể nghe thấy tiếng của anh từ bên ngoài truyền vào.

“Hạ Hạ đến lúc nào?”

“Tại sao không nói với tôi một tiếng?”

Du Hạ mở mắt lần nữa, thấy ánh sáng yếu ớt lọt qua khe cửa. Khăn tắm mà Tư Dĩ Hàn đã dùng được vắt trên ghế, anh đã đi ra ngoài rồi.

Đó là cơ thể đàn ông sao?

Du Hạ nghe được tiếng tim đập của mình, đập nhanh như vậy rất không bình thường. Đêm đó cô nằm mơ, mơ thấy mình và Tư Dĩ Hàn, hai cơ thể bọn họ dây dưa, hòa quyện vào nhau. Cô giật mình tỉnh giấc, quần áo ngủ đều dính đầy mồ hôi. Du Hạ thở dốc, xương sống có chút lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, trong đầu vang tiếng từng tiếng ù ù.

Đèn xe đã tắt, trong xe mờ tối. Du Hạ hạ kính xe xuống, để gió bên ngoài có thể thổi vào bên trong, xung quanh yên tĩnh làm cô có thể nghe thấy được tiếng gió thổi. Du Hạ để tay trên vô lăng, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa, vòng tay trượt xuống cô tay mảnh khảnh của cô.

Âm thanh xào xạc vang lên. Du Hạ thu lại tâm tình, quay đầu lại. Tư Dĩ Hàn nhíu mày vẻ mặt không vui, giọng nói khàn khàn kèm theo sự mệt mỏi:

“Tại sao không gọi anh?”

“Không dám gọi, ai biết anh có độc mồm độc miệng mắng em hay không?”

Du Hạ tắt hệ thống sưởi, mở cửa xe, gió lạnh thổi vào:

“Tư tiên sinh, ngài không xuống xe sao?”

Khóe miệng Tư Dĩ Hàn cong lên, là một nụ cười ngắn ngủi. Anh mở cửa, bước xuống xe, áo khoác tùy ý vắt trên vai. Chân dài bước lên bậc cấp:

“Kiếm tốn rồi, trên đời này có chuyện gì mà em không dám làm chứ?”

“Rất nhiều a.”

Du Hạ nhìn sống lưng thẳng tắp của Tư Dĩ Hàn, ngẩng đầu nhìn cằm cổ trắng loáng của anh.

“Đúng không?”

Tư Dĩ Hàn lấy chìa khóa ra, mở cửa. Nhà của bọn họ vẫn còn giữ kiểu ổ khóa cũ của hai mươi năm trước.

Có thể là Tư Dĩ Hàn uống không ít rượu, giọng nói vừa kinh ngạc vừa khàn, sự lạnh nhạt trên người giảm đi không ít. Du Hạ dời ánh mắt đi chỗ khác, thấy trong túi quần của Tư Dĩ Hàn có một đồ vật màu bạc, dưới ánh đèn lóe sáng. Điện thoại của Du Hạ có ốp màu bạc.

“Cụ thể là việc gì? Nói anh nghe xem.”

Tư Dĩ Hàn nhắc chân bước vào cửa thì nghe tiếng sột soạt, anh liền dừng bước. Gió lạnh không biết từ đâu thổi qua. Tư Dĩ Hàn rũ mắt xuống nhìn thấy tay của Du Hạ đặt trong túi quần của anh, cầm điện thoại di động. Quần của anh bị kéo xuống một đoạn, lộ ra cả quần lót bên trong.

Bốn mắt nhìn nhau, Du Hạ trưng ra gương mặt ngốc nghếch, xấu hổ cười:

“Em lấy điện thoại, nhưng mà lắc tay của em bị vướng vào quần của anh.”

— ** —

Tư Dĩ Hàn: Vợ ới, kéo lên giường, thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Edit: Meimei

“Quần của anh chất lượng không tốt.”

Du Hạ liếc nhìn quần lót của Tư Dĩ Hàn, màu đen, muốn phun máu mũi. Bỏ bốn thành năm, vậy đây chính là Tư Dĩ Hàn đang tỏa sáng, lại trướng lên một chút, rồi lên giường.

A, bình tĩnh, bình tĩnh!

Ngón tay thon dài của Tư Dĩ Hàn gỡ lắt tay của Du Hạ ra, lắt tay treo lủng lẳng trên quần của anh. Tư Dĩ Hàn nhàu mày:

“Còn muốn sờ sao?”

“Em không có sờ.”

Du Hạ cứng cổ nói, không thể hạ thấp khí thế được:

“Em chỉ là muốn lấy điện thoại từ trong túi quần của anh thôi. Nếu như muốn truy cứu trách nhiệm, phải truy cứu cái quần chất lượng kém của anh.”

Bộ quần áo Tư Dĩ Hàn đang mặc của nhãn hiệu nào nhỉ? Sau này phải mua thêm mấy bộ cho anh nữa mới được.

“Thật không?” Tư Dĩ Hàn từ tốn nói, ánh mắt thâm thúy nhìn Du Hạ: “Trách anh?”

Du Hạ phản kích gặt đầu.

“Em còn muốn sợi dây lắt tay treo ở quần anh bao lâu nữa?”

Du Hạ vội vàng tháo lắt tay. Bởi vì lắt tay bị mắc rất khó tháo, Du Hạ tháo nửa ngày cũng không ra, cô có chút nóng nảy, giật mạnh một cái, “xoẹt” một tiếng, lắt tay đã lấy ra được nhưng quần của Tư Dĩ Hàn bị hư rồi.

“Chúng ta có cần phải đến chỗ khác để cho em xé hay không?”

Tư Dĩ Hàn lạnh nhạt, giọng nói lạnh như băng nói.

“Không cần, không cần.”

Du Hạ ngẩng đầu lên, nhìn Tư Dĩ Hàn không chớp mắt, gương mặt anh vẫn luôn tao nhã, lạnh nhạt.

“Dù sao, rất cần thiết.”

Tư Dĩ Hàn nhàu mi. Đôi môi đỏ mọng của Du Hạ dưới ánh đèn rất kiều diễm, như hoa hồng đỏ nở rộ giữa mùa hè, xinh đẹp. Tư Dĩ Hàn thản nhiên nói:

“Em xé rất vui vẻ.”

Du Hạ cười:

“Em không có rất vui vẻ.”

Hồ hấp Tư Dĩ Hàn cứng lại, dời mắt đi chỗ khác, yết hầu khẽ động, ngón tay bởi vì khắc chế tâm tình mà nắm chặt lộ rõ gân khớp. Anh dừng lại chốc lát rồi xoay người đi lên lầu.

Du Hạ chăm chú nhìn đôi chân thon dài của Tư Dĩ Hàn, đẹp muốn chết. Một màn lúc này, Du Hạ nhớ đến năm mười bảy tuổi thấy thân mình trần của anh, thất lung, cơ bụng rắn chắc của anh như ẩn như hiện trong tầng tầng hơi nước. Du Hạ sợ mình mà nghĩ tiếp nữa thì sẽ phạm trong tội mất. Cô cố gắng duy trì sự ưu nhã nói:

“Em đã đưa anh đến nhà, giờ em đi đây, ngủ ngon.”

“Đi đâu?”

Du Hạ nắm chặt cổ tay, dừng bước, quay đầu lại nói:

“Cái gì?”

Có thể lúc này cô phải dùng lực rất lớn để giật lấy tay ra khỏi quần của Tư Dĩ Hàn, cho nên sợi dây tay cọ sát vào cổ tay, hiện tại đau rất.

“Em đến nhà của Tô Minh.”

Tay đang đưa lên xoa mi tâm, lập tức buông thõng xuống đặt trên tay vịn cầu thang:

“Du Hạ!”

Lúc Tư Dĩ Hàn ngẩng đầu, đôi mắt đã trầm xuống, giọng nói có chút khàn khàn:

“Đau đầu, pha cho anh ly nước.”

Nói xong lời này, Tư Dĩ Hàn cũng không nhìn Du Hạ, đưa tay lên giả bộ xoa xoa mi tâm, giống như rất đau đầu. Tư Dĩ Hàn có bệnh nhức đầu sau khi uống rượu, Du Hạ bước nhanh vào cửa, đặt túi trên tủ giày, không thêm cời giày cao gót ra mà bước nhanh về phòng bếp:

“Uống gì? Có cần thêm mật ong không?”

“Nước ấm, không mật ong.”

Du Hạ ở trong phòng bếp rót nước.

Tư Dĩ Hàn nhử mảy nhìn quần của mình, đầu càng đau hơn. Đổi quần áo và cần Du Hạ đi, anh lựa chọn cái sau. Tư Dĩ Hàn là một người luôn chú trọng ăn mặc, cẩn thận tỉ mỉ, đây là lần đầu tiên anh chặt vật như vậy. Anh đi nhanh đến cửa ra vào, khóa cửa lại, thuận tiện cầm luôn chìa khóa xe của Du Hạ.

Du Hạ đi ra từ phòng bếp, đưa ly nước cho Tư Dĩ Hàn.

“Anh ở nhà ảnh hưởng đến em sao?”

Tư Dĩ Hàn cầm ly thủy tinh, từng bước đi đến ngăn cản lối đi của Du Hạ:

“Vậy ngày mai anh sẽ chuyển ra khách sạn.”

“Không có, tại sao anh lại nghĩ như vậy?”

Du Hạ cố gắng nở nụ cười hoàn mỹ nhất có thể.

“Có nhà không về, ngoại trừ nguyên nhân này, còn có thể là gì?”

Tư Dĩ Hàn nhìn Du Hạ, âm cuối trầm xuống:

“Hửm?”

“Em chỉ là cảm thấy không thuận tiện, ở đây cách công ty khá xa. Trước đây em cũng hay qua ở với Tô Minh mà.”

Du Hạ có thể nói là cô muốn ngủ với Tư Dĩ Hàn không? Không thể, nói ra, cô sẽ bị phơi thây ngay.

“Vậy em mua nhà gần công ty em luôn đi, thuận tiện đi làm.”

Tư Dĩ Hàn di chuyển chân dài đến trước mặt Du Hạ, uống một ngụm nước:

“Thế nào?”

“Không cần, nhà của chúng ta hiện tại rất tốt.”

Du Hạ sao lại không nhìn ra ý tốt của Tư Dĩ Hàn là mua nhà cho cô? Trọng điểm không phải vấn đề nhà mà nơi ở mới là vấn đề. Có mua nhà khác,, bọn họ không phải cũng ở với nhau sao?

“Vậy mai em dọn về nhà lại?”

“Hôm nay không thể ở đây sao?”

Tư Dĩ Hàn rũ mắt, thấy trên cổ tay trắng muốt Du Hạ có vết đỏ rất dẹt. Ánh mắt trầm xuống cầm lấy cổ tay cô:

“Tay làm sao vậy?”

“Lúc này giật lấy tay ra khỏi quần anh, không sao.”

Sắc mặt Tư Dĩ Hàn âm trầm dặt Du Hạ đến phòng khách, để cô ngồi xuống ghế salon, sau đó đặt ly nước lên bàn, rồi đi lấy hộp thuốc trong ngăn bàn,

giọng nói lạnh lạnh:

“Theo em thì tay không bị đứt, còn lại đều không quan trọng, đúng không?”

“Đâu có nghiêm trọng như vậy.”

Tư Dĩ Hàn tháo lắc tay ra, vứt vào thùng rác:

“Lần sau không nên đeo nó nữa.”

“Trên mặt lắc tay có viên kim cương màu hồng phấn nặng ba cara đấy.”

Du Hạ không nghĩ tới động tác của Tư Dĩ Hàn nhanh như vậy, nói ném liền ném. Cô nhìn sợi lắc tay ở trong thùng rác:

“Rất khó mua.”

“Khó mua như thế nào?”

Tư Dĩ Hàn dùng bông thấm i-ốt, nhẹ nhàng tỉ mỉ lau vết thương cho Du Hạ.

“Em phải đi hai nước mới mua được nó.”

Du Hạ cũng là ngẫu nhiên mà thấy được viên kim cương hồng trên một tạp chí trang sức. Sau đó đầu óc nóng lên đi tới hai nước, mất ba tháng mới mua được viên kim cương nặng 3 cara theo ý nguyện, đeo hơn một năm. Du Hạ rất thích nó:

“Anh có thể nhặt nó lên lại được không?”

“Không thể.”

Tư Dĩ Hàn nhìn vết hằn đỏ rực trên cổ tay trắng muốt của Du Hạ:

“Bao nhiêu tiền? Mới để cho nó biến mất khỏi tầm mắt anh?”

“Cũng không nhiều, hơn ba trăm vạn, có điều ____”

“Anh đưa em ba ngàn vạn, cầm miệng.”

“Phòng đầu giá ở Hồng Kông có một viên kim cương màu hồng nặng 7 cara, nếu anh mua nó tặng em, em sẽ cầm miệng.”

Động tác trên tay Tư Dĩ Hàn dừng lại, cúi người, nắm chặt cổ tay Du Hạ.

Du Hạ theo bản năng rút tay lại:

“Tư Dĩ Hàn?”

“Em ngay cả họ tên anh cũng dám gọi.”

Trên người Tư Dĩ Hàn có mùi rượu nhàn nhạt, đôi mắt híp lại nhưng vẫn trong trẻo lạnh lùng. Anh đứng dậy, cởi ra nút áo trên cùng của áo sơ mi, giọng nói khàn khàn:

“Anh a, không thích mua cho em những thứ e hào hứng muốn mua.”

Nghe xem, người đàn ông này đang nói tiếng người sao?

Du Hạ nhìn lắc tay trong giỏ rác, nhếch môi kiêu ngạo nói:

“Vậy sau này có phải là em không cần phải gọi anh là anh trai?”

“Tùy em.”

Tư Dĩ Hàn vứt bông vào giỏ rác, lấy ví tiền trong túi áo khoác ra, rút ra một tấm thẻ, đặt trên mặt bàn trước mặt Du Hạ:

“Cho em ba ngàn vạn, đêm nay ở đây, không cho phép chạy loạn.”

Mấy năm này số tiền mà Tư Dĩ Hàn gửi vào thẻ của Du Hạ đã lên đến hàng tỷ, Du Hạ có thể để vào mất ba ngàn vạn sao? Du Hạ không nhận tấm thẻ:

“Em cho anh ngàn vạn, anh nhặt lắc tay kia lên cho em.”

“Anh đã không tính thiệt hại của cái quần, em đừng có được một tác liền tiến thêm một bước.”

Tư Dĩ Hàn đi lướt qua Du Hạ.

Du Hạ ngửa người ra sau, dựa vào ghế salon, hừ, đồ ngang tàng, da mặt cũng thật dày:

“Em dự định tìm một người anh trai khác, anh không ngại chứ?”

Ánh mắt Tư Dĩ Hàn lạnh xuống, Du Hạ đối chọi với ánh mắt của anh. Một lát sau, Tư Dĩ Hàn bước nhanh về vị trí cũ, nhặt lấy tay từ trong giỏ rác lên, ánh mắt lạnh lùng, sắc bén:

“Em dám?”

Cũng không quay đầu lại, bước nhanh lên lầu.

Du Hạ không tiếng động khoa trương cười trong một phút đồng hồ, gương mặt vui vẻ, lúc nào mới có thể quang minh chính đại gọi anh là chồng? Mà không phải là anh trai.

Tư Dĩ Hàn đã về phòng. Một mình Du Hạ ngồi ở đây cũng không có ý nghĩa. Cô cũng đứng dậy đi lên lầu. Hành lý đã được chuyển vào phòng. Du Hạ vào phòng, bật đèn rồi ngã người xuống giường. Vẫn là phòng mình thoải mái nhất. Du Hạ thở ra một hơi dài. Trong nhà thoải mái, trong nhà có Tư Dĩ Hàn. Tư Dĩ Hàn và cô, có thể nói giống như cây hồng bên cửa sổ. Màu sắc mê hoặc dụ người, nhìn thì đẹp, ngửi thì thơm, nhưng nếu như cắn một miếng chính là muốn mạng.

Ở bên chỗ Tô Minh, Du Hạ không ngủ ngon được. Trờ về với không gian quen thuộc, cô ngủ một giấc đến một giờ chiều hôm sau mới tỉnh. Du Hạ bị đói mà tỉnh. Cô mò tìm mất kính trên tủ đầu giường, mơ mơ màng màng đi xuống lầu lục tủ lạnh, sau đồng rau dưa mới tìm được chút đồ ăn vặt.

“Tìm cái gì?”

Giọng nói lạnh lẽo từ sau lưng vang lên, Du Hạ quay đầu lại, không kịp đề phòng thấy Tư Dĩ Hàn. Anh ngồi trước bàn ăn, ánh nắng mặt trời từ cửa sổ chiếu vào da thịt trắng nõn của anh. Hôm nay anh mặc một chiếc áo len màu xám. Đường cong xương quai hàm gợi cảm lạnh lùng, dọc xuống hầu kết, xuống xương quai xanh, như ẩn như hiện trong lớp áo.

Du Hạ đưa tay che mặt. Hiện tại bộ dạng của cô hẳn là rất xấu xí đi?

“Không tìm gì.”

“Qua đây ăn cơm trưa.”

Du Hạ chạy lên lầu:

“Lập tức.”

Cô chưa rửa mặt, chưa thay quần áo, chỉ mang mắt kính, cứ như vậy xuất hiện trước mặt Tư Dĩ Hàn. Du Hạ mơ mơ màng màng, hình tượng tiểu thư tao nhã, tri thức, xinh đẹp đã hoàn toàn bị sụp đổ.

Du Hạ mặc váy ngủ tơ tằm màu hồng nhạt, đôi chân dài trắng nõn mảnh khảnh lộ ra ngoài, da thịt trắng như đồ sứ vậy, vừa nhìn liền biết ngay đó là đường cong vóc dáng thuộc về thân thể phụ nữ.

Tư Dĩ Hàn thu hồi ánh mắt, cầm ly nước, mở tủ lạnh lấy vài viên nước đá.

Nước đá hạ nhiệt.

Du Hạ rửa mặt, mang kính sát tròng, trang điểm. Điện thoại trên tủ đầu giường vang lên, Du Hạ đi đến cầm điện thoại, là Tô Minh gọi đến.

“Tô tổng.”

Du Hạ nhận điện thoại, vừa nghe vừa đi đến trước gương nhìn bản thân mình. Trang điểm tinh tế, phối với áo quần xinh đẹp, người lúc này tóc tai bù xù như quỷ không phải là cô, đây mới chính là Du Hạ.

“Cậu biết nam khách quý là ai không? Chắc chắn cậu sẽ không đoán ra được.”

Giọng nói kích động của Tô Minh xông thẳng vào màn nhĩ, mang theo vẻ hâm mộ:

“Du Hạ, cậu lại bao nguyên hot search tháng này.”

“Không phải là hot search bị mắng chửi chứ?”

“Đã đoán đúng. Cậu sẽ bị mắng chửi trên hot search. Hợp tác lần này của cậu là Thương Duệ. Bên phía Thương Duệ chủ động liên hệ với tổ tiết mục.

Đạo diễn rất vừa lòng Thương Duệ nhưng sản xuất Lưu thì điên rồi, cô ấy là fan của Thương Duệ. Bây giờ cô ấy đang điên cuồng hỏi đoàn đội của Thương Duệ có phải uống nhầm thuốc hay không. Tiểu thị tươi lưu lượng như Thương Duệ mà cũng tham gia chương trình hẹn hò.”

Thương Duệ chủ động liên hệ với tổ tiết mục? Thương Duệ muốn làm gì? Hot search đi ăn cơm vẫn chưa đủ sao? Còn muốn làm gì nữa?

“Thương Duệ điên rồi sao? Hay là đầu óc có vấn đề?”

Du Hạ như có điều suy nghĩ, những tin tức mà Thương Duệ muốn tạo với cô trước đây đều làm cô cảm thấy rất khó chịu, bây giờ, cô đối với Thương Duệ là gặp thì nên cách xa ba bước.

“Cậu ta lại muốn náo gì nữa đây?”

“Tớ hoài nghi anh ta thích cậu, muốn mượn cơ hội tham gia chương trình theo đuổi cậu.”

“Cậu ta thích tớ? Tình cảm cha con sao?”

Du Hạ nhin không được cười thành tiếng, nói:

“Giữa tớ với cậu ta chỉ có thể có tình cảm cha con. Cậu có biết hiệu quả mà chúng tớ tham gia chương trình hẹn hò là như thế nào không? Chính là bố ơi mình đi đâu thế.”

Tô Minh sùng sốt một chút rồi cười to. Người khác đều muốn làm nữ thần, chỉ có Du Hạ mỗi ngày đều muốn làm bố của người khác:

“Con mẹ nó, tớ cười chết mất, tỷ muội của tớ thật ưu tú.”

Sau lưng vang lên tiếng gõ cửa. Du Hạ quay đầu lại. Tư Dĩ Hàn thần dải như ngọc, lười biếng dựa vào cửa, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn cô:

“Em muốn tham gia chương trình Bố ơi mình đi đâu thế với ai?”

— ** —

Tư Dĩ Hàn: Xem ra anh phải phụ trách với em rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Edit: Meimei

Muốn lật bàn.

“Có ăn cơm hay không?”

Tư Dĩ Hàn gõ cửa, ánh mắt thâm thúy lạnh lẽo, giơ tay lên xem đồng hồ đeo tay:

“Hiện tại, theo giờ Bắc Kinh là 13h45, em dự định ăn cơm tối luôn?”

“Du Hạ, giọng nói này sao nghe quen quen? Là chồng của cậu sao?”

Tô Minh ở đầu bên kia nói thăm:

“Cậu đang xem tivi hay là đang nói chuyện với chồng?”

“Xem tivi, lát nữa nói chuyện với cậu lại nhé.”

Du Hạ cấp tốc tắt điện thoại, đưa tay lên che lỗ tai lại, dè xuống sự xấu hổ:

“Phi lễ chó nghe.”

Tư Dĩ Hàn đứng thẳng người hỏi:

“Điện thoại của ai?”

“Tô Minh.”

Du Hạ đi theo Tư Dĩ Hàn xuống lầu, Tô Minh gửi tin nhắn đến:

“Lúc này là giọng nói của chồng cậu sao?”

“Không phải.”

Nếu Tô Minh biết Tư Dĩ Hàn là chồng trên danh nghĩa của cô, cô sẽ bị phơi bày tại chỗ mất.

Tô Minh:

“Mặc kệ, nếu Thương Duệ nhận chương trình này, cậu nên chuẩn bị tốt tâm lý bị chửi. Sức chiến đấu của fan tiểu thối rất mạnh. Cậu cướp nam thần của họ, họ có thể đốt nhà của cậu đó. Nói chung, Thương Duệ là một thử phiền phức.”

“Biết đâu bọn họ dùng ánh mắt thuần khiết nhìn thấy mối quan hệ phụ tử thì sao.”

Tô Minh:

“Cậu nằm mơ đi.”

“Cậu thực sự không có suy nghĩ yêu đương với Thương Duệ sao? Thực ra hần cũng không tệ, cũng không hoa tâm.”

Du Hạ bấm gửi tin nhắn thoại:

“Tô tổng, tớ kiến nghị cậu nên đi bệnh viện khám não, trị liệu não.”

Ngẩng đầu lên thì đụng phải ánh mắt của Tư Dĩ Hàn, Du Hạ thu lại vẻ phóng túng, tay đặt sau lưng, chống lại ánh mắt của anh:

“...Học tập anh.”

Lời nói hùng hồn lý lẽ giống như Tư Dĩ Hàn đang nói oan cô. Tư Dĩ Hàn dựa người vào lan can, gương mặt lạnh lùng, đưa tay lên ngoắc cô:

“Qua đây.”

Du Hạ lùi về phía sau, cảnh giác nhìn Tư Dĩ Hàn:

“Làm gì?”

Tư Dĩ Hàn nhướn mày, tiến lên một bước. Du Hạ xoay người muốn chạy thì cổ áo đã bị túm lại. Du Hạ đột nhiên quay đầu. Cổ của cô nằm gọn trong lòng bàn tay của Tư Dĩ Hàn. Khí tức của anh bao vây lấy cô, giống như sau cơn mưa trời lại sáng, ấm áp dưới ánh mắt trời, tản ra mùi hương thơm mát.

“Học tập anh?”

Tư Dĩ Hàn liếc nhìn Du Hạ, giọng nói trầm ấm không biểu lộ tâm tình:

“Sao lại không học được cái tốt?”

Du Hạ quay đầu lại, cầm nhẹ vào tay Tư Dĩ Hàn, rất nhẹ, giống như lông chim nhẹ nhàng rơi xuống. Du Hạ dè xuống tâm tư:

“Em lại không phải là mèo, đừng có bóp cổ em.”

Tư Dĩ Hàn thu tay lại, cũng không nhìn Du Hạ nữa, lạnh lùng bước xuống cầu thang:

“Em cũng không khác con mèo lắm, nuôi nhưng không quen thân.”

Tư Dĩ Hàn đang vắng người? Du Hạ nhìn Tư Dĩ Hàn:

“Em nghe thấy có người đang mắng em.”

“Em nghe lầm rồi.”

Tư Dĩ Hàn bình tĩnh, mặt không đổi sắc nói, nhẹ nhàng nói qua chuyện khác:

“Ngày nào em cũng ngủ thẳng đến chiều?”

“Đặc tính nghề nghiệp.”

Du Hạ rất muốn sờ vào chỗ mà Tư Dĩ Hàn chạm vào, nơi đó phảng phất muốn thiêu cháy. Từ da thịt vùng cổ cho tới lồng ngực, trái tim đều bị đốt cháy.

“Đặc tính nghề nghiệp này chỉ có mỗi trên người em, đừng đổ oan cho nó.”

Du Hạ tìm đập thỉnh thoảng đi đến kéo phòng ăn, kéo ghế ra, ngồi xuống. Trên bàn bày biện đơn giản gồm một món canh và bốn món ăn. Món cá hấp trình bày không được đẹp lắm, còn lại sườn xào chua ngọt, rau luộc, đậu phụ sốt thịt cua thì tạm được. Du Hạ mở nắp đậy món canh lên, canh gà vẫn còn nóng, mùi thơm bay lên ngào ngạt. Du Hạ múc cho mình cho chén canh.

Tư Dĩ Hàn xới cơm đặt lên bàn, nhìn Du Hạ, tùy ý nói:

“Em quen Thương Duệ?”

“Ừ.”

Du Hạ đặt chén canh đến trước mặt Tư Dĩ Hàn, hơi nóng lượn lờ trước mặt Tư Dĩ Hàn:

“Cậu ấy là nam chính trong phim.”

Tư Dĩ Hàn rũ mắt:

“Tại sao lại tìm cậu ta?”

“Ngoại hình cậu ta rất hợp, cũng có thể gánh phòng vé, là một tiểu thịt tươi có thực lực.”

Du Hạ gấp cho mình cho miếng cá, ăn một miếng rồi ngẩng đầu hỏi:

“Đây là anh làm?”

Bỗng nhiên sắc mặt Tư Dĩ Hàn liền thay đổi, lạnh lùng đáp:

“Không phải.”

Đi cà* của Tư Dĩ Hàn lại đến? Làm cơm còn không chịu thừa nhận, sắc mặt còn thay đổi nhanh hơn cả ông trời.

(*Đi cà: Kinh nguyệt)

Món cá này nhất định là Tư Dĩ Hàn làm, chỉ có Tư Dĩ Hàn mới lóc hết xương cá ra. Từ nhỏ, cổ họng của Du Hạ đã nhỏ hẹp, có lần bị mắc xương cá phải đi cấp cứu, về sau đi giúp việc trong nhà không bao giờ nấu món cá nữa. Sau này được ăn cá là do Tư Dĩ Hàn học nấu ăn nấu cho cô ăn. Khi đó anh ở thành phố B thì nấu ăn đạt được hạng nhất, Du Hạ lên mua vé máy bay đến đó xem anh.

Tư Dĩ Hàn xin nghỉ một ngày để biểu diễn tài nghệ nấu ăn mà anh vừa mới học được cho Du Hạ xem. Phòng bếp ở phía Bắc có hệ thống sưởi nên rất khô ráo. Bên ngoài trời tuyết rơi, bầu trời như được bao trùm một tầng ánh sáng bạc. Cửa sổ bằng gương được bao phủ một lớp hơi nước mỏng, một mảng mờ mờ. Tư Dĩ Hàn ở trong phòng bếp làm cơm, thân hình cao gầy thoát nhìn có chút đơn bạc. Anh dùng cái nhíp tỉ mỉ rút từng cái xương cá ra, thái độ tựa như đang trân trọng một tác phẩm nghệ thuật quý báu.

Du Hạ rất thích mùa đông ở phương Bắc. Cô nhớ lại căn phòng ấm áp ở phương Bắc năm đó, bên ngoài có tuyết trắng, bên trong có Tư Dĩ Hàn ôn nhu.

Du Hạ gấp cho Tư Dĩ Hàn một miếng thịt cá, cũng không quản sắc mặt anh có khó coi hay không, dù sao thì Tư Dĩ Hàn cũng ăn thôi.

“Anh ăn rồi.”

“Ý của em là ngoại hình Thương Duệ đẹp sao?”

Giọng nói của Tư Dĩ Hàn có chút trầm, không nhìn ra được ý tứ hàm xúc nào:

“Đẹp mắt ở chỗ nào? Đẹp ra sao?”

“Phù hợp mới xu hướng thẩm mỹ bây giờ.”

Du Hạ bỗng nhiên cảm thấy có mùi gì đó không đúng, hồ nghi nhìn Tư Dĩ Hàn. Tư Dĩ Hàn đa khôi phục dáng vẻ lạnh như băng, không nhìn ra được gì.

“Nhưng cũng không phải là đúng đâu.”

“Ai đúng đâu?”

Anh đó chờ ai, cái này còn phải hỏi sao? Ánh mắt Du Hạ nhìn sống mũi cao thẳng như ngọc của Tư Dĩ Hàn:

“Anh hỏi cái này để làm gì?”

“Tiến vào giới giải trí tại sao không nói với anh?”

“Anh có hứng thú với kịch bản của em?” Du Hạ giương mắt lên, trong mắt rõ ràng có tia sáng, Tư Dĩ Hàn quan tâm đến tác phẩm của cô.

“Tất cả đều là kịch bản tình cảm, anh muốn đóng?”

Tư Dĩ Hàn chưa bao giờ quay phim tình cảm. Từ khi xuất đạo cho đến nay, ba album, bốn bộ phim điện ảnh, động tác gần gũi nhất cũng chỉ là mắt đối mắt, mặt đối mặt với nữ chính mà thôi, chứ đừng nói gì đến nụ hôn đầu tiên trên màn ảnh, cầm tay thì còn có. Đối với phim tình cảm, Tư Dĩ Hàn rất ương ngạnh.

Tư Dĩ Hàn nhìn Du Hạ chằm chằm, chừng 1 phút đồng hồ, anh mới mở miệng nói:

“Anh có thể đầu tư tiền.”

“Em không thiếu —“

Lời đã đến bên miệng, Du Hạ liền lập tức nuốt xuống, nói:

“Anh có muốn đầu tư vào bộ của em không?”

Tư Dĩ Hàn thu hồi tầm mắt, kim xuống tâm tình, ăn cá trong chén:

“Anh sẽ nói Châu Đình liên hệ với em.”

Sao hai ngày nay Tư Dĩ Hàn dễ nói chuyện vậy? Du Hạ cắn một miếng sườn xào chua cay, vị chua ngọt đến cùng một lúc, ánh mắt vẫn quan sát biểu tình trên gương mặt của Tư Dĩ Hàn. Gương mặt băng sơn không chút thay đổi, Du Hạ thử thăm dò:

“Em và Thương Duệ phải tham gia chương trình thực tế hẹn hò.”

“Hẹn hò còn có hôn nhau? Không phải là?”

Du Hạ: “...”

Lúc này nói chuyện với Tô Minh đều bị Tư Dĩ Hàn nghe được.

“Rất nhiều fans nói bọn em rất có cảm giác CP.”

“Ánh mắt của bọn họ không tốt?”

Tư Dĩ Hàn liếc mắt nhìn Du Hạ, thần nhiên nói:

“Đề nghị bọn họ nên đi lấy số khám mắt.”

Đang ăn thì điện thoại của Tư Dĩ Hàn vang lên. Du Hạ thò người sang nhìn trên màn hình di động của anh, hình như là tin nhắn. Còn muốn xem thì Tư Dĩ Hàn đã cầm điện thoại di động lên, chặn đường nhìn của Du Hạ. Tư Dĩ Hàn nhanh chóng com nước xong xuôi liền buông đũa, đứng dậy đi lên lầu.

Du Hạ chưa ăn cơm xong, nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại thì thấy Tư Dĩ Hàn, ánh mắt dừng lại. Anh mặc một cái áo khoác dài màu xám, dáng người thẳng tắp đứng trên cầu thang dưới ánh sáng giống như thiếu gia cao quý ở thời kỳ dân quốc, gương mặt lạnh lùng có cảm giác xa cách.

Chân dài đến nghịch thiên, eo gầy thon gọn, vừa lạnh lùng vừa gợi cảm. Du Hạ bất động thanh sắc sờ sờ mũi, xác định không bị chảy máu mũi mới mở miệng hỏi:

“Anh — đi đâu vậy?”

Quen biết Tư Dĩ Hàn mười lăm năm, vẫn còn bị sắc đẹp của anh làm kinh tâm động phách. Du Hạ tham luyện cơ thể anh.

“Hong Công.”

Tư Dĩ Hàn mang khẩu trang, cầm chìa khóa xe đi ra ngoài.

Tại sao lại đột nhiên đi Hong Công?

“Anh Châu Đình không đến đón anh?”

Du Hạ không thấy Châu Đình, cũng không thấy trợ lý của Tư Dĩ Hàn.

Tư Dĩ Hàn dừng bước, quay đầu, đôi mắt đen nhánh nhìn Du Hạ, chốc lát nói:

“Đừng dọn ra ngoài ở, anh phải đi Hồng Công mấy ngày, sẽ không quấy rầy đến em.”

Tư Dĩ Hàn ra cửa, lên xe, ngồi vào ghế lái xe, đốt một điếu thuốc. Ánh sáng trên điếu thuốc lập lòe, Tư Dĩ Hàn ném cái bật lửa đi. Mùi thuốc lá làm cho tâm tình của anh bình tĩnh lại, ngón tay thon dài cầm điện thoại di động lên, gửi tin nhắn cho Châu Đình:

“Khi nào mới có thể kí hợp đồng?”

Châu Đình lập tức gọi điện thoại đến. Tư Dĩ Hàn tắt điếu thuốc, đeo tai nghe lên, rồi khởi động lái xe đi. Một tay cầm tay lái, liếc nhìn màn hình di động.

“Hiệu suất công việc của cậu giống như đang ở thời kỳ đồ đá.”

“Hàn ca, em thật sự không muốn làm cái hợp đồng này. Con mẹ nó quá mất mặt. Anh là ai? Tư Dĩ Hàn sao? Tư Dĩ Hàn còn cần phải đi tham gia loại chương trình hẹn hò này để tìm đối tượng hay sao? Người cần tham gia mấy chương trình rác rưởi này phải là một đám tân binh chứ —“

“Cần.”

Giọng nói của Châu Đình hơi ngừng, khoảng chừng một phút đồng hồ sau, Châu Đình mới mở miệng nói:

“Em muốn từ chức.”

“Giao công việc lại cho Lưu Hân, bây giờ cậu đi làm thủ tục thôi việc đi.”

Tư Dĩ Hàn đánh tay lái rẽ vào làn đường.

“Tôi phê chuẩn.”

“Hàn ca!”

“Sau năm giờ, nếu tôi không nhìn thấy bản hợp đồng thì mang đầu của cậu đến SW.”

Tư Dĩ Hàn ngắt cuộc gọi.

Hai phút sau, Châu Đình gọi lại lần nữa. Tư Dĩ Hàn ấn nút nghe:

“Nói.”

“Hàn ca, anh suy nghĩ kỹ chưa, đừng tự hủy hoại tương lai.”

“Hủy rồi có thể làm lại.”

Tư Dĩ Hàn lạnh nhạt nói, ngón tay gõ vào tay lái:

“Còn có vấn đề gì nữa không?”

Châu Đình không lập tức trả lời Tư Dĩ Hàn, suy nghĩ một chút, rồi chặt vật mở miệng:

“Hàn ca, anh kiên trì chận chương trình này là bởi vì Du Hạ sao? Em đã tra qua, em ấy ký hợp đồng với Nhị Đài, làm khách mời cố định. Nhưng mà Hàn ca, em ấy là em gái của anh mà.”

Trong xe hoàn toàn yên tĩnh, đôi mắt của Tư Dĩ Hàn phảng phất chứa một tầng sương mỏng:

“Em ấy không phải. Chúng tôi hoàn toàn có thể yêu đương, hợp lý hợp pháp.”

—

Xe của Tư Dĩ Hàn ngênh ngang rời đi.

Du Hạ mới thoát ra được từ trong sắc đẹp của anh, cắn một miếng rau cải, lấy điện thoại di động ra.

Trong weixin, ngoại trừ tin nhắn oanh tạc của Tô Minh, còn có tin nhắn của Thương Duệ:

“Đi xem ca kịch không?”

“Tại sao cậu lại nhận chương trình kia? Đầu óc có vấn đề à?”

Du Hạ không muốn đi xem cái ca kịch quái quỷ kia, trong lòng âm thầm diss Thương Duệ hàng trăm lần.

“Một mình cậu tham gia chương trình đó rất nhàm chán, nên tới phải liều mình bởi quân tử.”

Thương Duệ rất nhanh gửi tin nhắn đến:

“Cảm động không?”

Du Hạ: “Cậu là đồ thiếu năng trí tuệ.”

Thoát ra, vào tin nhắn của Tô Minh. Tô Minh gửi một lần hai mươi tin nhắn, toàn bộ đều là tin fan của Thương Duệ nôn ói cô. Tin nhắn cuối cùng mà Tô Minh gửi cho cô:

“Tớ nhớ ra giọng nói của chồng cậu giống ai rồi. Thật sự giống nam thần của tớ! Hàn thần! Cực kỳ, cực kỳ giống”

Du Hạ nghĩ lúc Tô Minh còn đi học, điểm thi nghe nhất định là đạt điểm tối đa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Edit: Meimei

Điện thoại di động ting một tiếng, một cái tin tức hiện lên.

Chương trình tiến hành công bố nữ khách mời thần bí, là biên kịch, lưu lượng đang nổi Summer! Mọi người trên mạng đều sôi nổi bày tỏ: Người phụ nữ này cuối cùng cũng không kiềm chế được. Trước đây dạy học là chọc ghẹo tiểu thịt tươi. Có người nói, Summer hay mang khẩu trang là bởi vì cô ta bị hủy dung, không biết tháo lớp khẩu trang kia xuống có hù chết khán giả không nữa.

“Chồng của cậu, người có giọng nói giống nam thần, có phải tướng mạo cũng rất soái đúng không?”

Tô Minh vẫn còn bồn chồn với những gì mình nghe được.

“Tớ có lên hot search ko?”

Du Hạ đứng dậy đi lên cầu thang, nói:

“Bây giờ cậu xem xem”

Du Hạ đi vào thư phòng, mở máy vi tính lên. Tô Minh nói:

“Thật sự là lên hot search. Tổ tiết mục mới ra thông báo, tốc độ của bọn họ nhanh thật.”

“Tớ muốn kiện họ tội phi báng! Lúc nào thì gương mặt tớ bị hủy?”

Du Hạ đăng nhập vào weibo, mở hot search ra, đứng vị trí thứ 6 là Summer tham gia chương trình, chắc là tổ tiết mục mua hot search. Hơn phân nửa bình luận đều nôn ói tướng mạo của Du Hạ, Du Hạ nhú mày:

“Mấy người này đều đi viết sách hết?”

“Đoán chừng là phản hắc, cậu bình tĩnh một chút.”

Tô Minh thực sự muốn bỏ từ trong điện thoại ra kiểm chế Du Hạ lại.

“Đừng náo, bớt giận, bớt giận. Sau khi lên sóng, gương mặt kia của cậu nhất định sẽ hù chết bọn họ, đại mỹ nhân Summer.”

“Tớ có thể đăng ảnh tự sướng lên weibo. Hiện tại tớ muốn để cho bọn họ biết cái gì mới là thẩm mỹ.”

“Bên tổ tiết mục muốn dùng điểm này để lôi kéo người xem, cậu không thể lộ diện mặt mũi như vậy được.”

Tô Minh nói tiếp:

“Bây giờ tớ mời cậu uống trà sữa, cậu bớt giận đi mà.”

“Giảm cân.”

Du Hạ đẩy bàn phím ra, khoanh tay dựa vào thành ghế nhìn màn hình máu tím. Vì sao người khác lên hot search đều là mặt tốt đẹp? Chỉ có cô không phải hoa tâm thì cũng diện mạo xấu.

“Đề tở mua thủy quân đến khổng bình luận, cậu đừng xía vào.”

Cuối cùng Tô Minh cũng nghĩ đến chính sự, nói:

“A, đúng rồi. Tở tìm cậu để nói chuyện chính sự, cậu nhanh đưa dàn ý cho tở, hiện tại đã lập hạng mục kêu gọi đầu tư, có mấy công từ đang chờ nội dung.”

Du Hạ nhú mày:

“Tở đã từng nói qua chuyện này không thể gấp đúng không?”

“Chỉ là đã lập hạng mục, sau này còn có thời gian bổ sung thêm vào mà. Hạng mục này có thể giúp cho công ty nâng cao một bậc. Scandal của Vụ Mỹ làm cho công ty tổn thất không ít, bây giờ chúng ta cần phải làm mới diện mạo gia tăng sức ảnh hưởng của mình, lôi kéo lưu lượng.”

Bộ và đều dựa trên nguyên hình Tư Di Hàn, là khúc dạo đầu, nhưng và là lúc Du Hạ đã có chỗ đứng trong ngành, các chi tiết tình cảm được nắm bắt chuẩn xác, vì vậy hai bộ này sẽ rất được nghênh đón. nói về tình yêu cuồng nhiệt, nhưng cho đến bây giờ ngay cả thân thể Tư Di Hàn, Du Hạ cũng không đến gần được, không biết cái gì gọi là tình yêu cuồng nhiệt nóng bỏng. Tô Minh có chút lo lắng.

Ở nhà ba ngày nhưng một chữ cũng không viết được, còn tự cho mình một cái mụn viêm to trên mặt. Du Hạ soi gương nửa ngày nhìn cái mụn kia, đang muốn nặn nó thì lại quyết định ko nặn nữa.

Cô tháo búi tóc xuống, tảo mắt kiếng, cầm điện thoại di động lên thì đúng lúc Tô Minh gọi đến.

“Tô tổng.”

“Buổi tối có thời gian không?”

“Chuyện gì?”

“Tở tiết mục muốn mời cậu ăn cơm.”

“Mấy người?”

“Đạo diễn sản xuất, còn có nhà tài trợ lớn nhất, kim chủ Hồng Phong sản xuất ô tô.”

“cũng do Hồng Phong tài trợ?”

“Đúng vậy.”

Du Hạ như có điều suy nghĩ. Cô đã từng tiếp xúc qua với Hồng Phong. Tài trợ của cô Hồng Phong nhưng cô thực sự không thích ông chủ của Hồng Phong.

“Không muốn đi.”

“Tở đến đón cậu, được không? Thay áo quần, cho bọn họ chút mặt mũi đi.”

Tô Minh nói:

“Không đi là đắc tội với bọn họ, sau này còn muốn hợp tác ...”

Du Hạ không thích nghe Tô Minh lái nhai, ngắt lời cô:

“Đưa địa chỉ cho tở.”

“Được.”

Bây giờ tối, Du Hạ và Tô Minh gặp nhau trước cửa nhà hàng. Tô Minh nhìn thấy Du Hạ bước xuống từ trên xe việt dã, một thân nhân nhả, xinh đẹp, tóc dài xỏa xuống vai, chân mang một đôi giày thể thao phiên bản giới hạn, lộ ra mắt cá chân trắng nõn tinh xảo.

Tô Minh lấy lại tinh thần, nói:

“Quả thực không dám tưởng tượng nổi trên thế giới này có người không yêu cậu. Chồng cậu là loài động vật thần kỳ gì vậy không biết?”

Du Hạ nheo mắt nhìn Tô Minh, xoay người đi vào nhà hàng:

“Anh ấy là loài động vật quý hiếm trên thế giới, chỉ có một.”

“Chương trình tuyên bố cậu chính thức tham gia, hot search cũng lên rồi, vị kia nhà cậu nói gì không? Có đòi ly hôn không?”

“Cái gì cũng chưa nói, đi Hồng Công rồi.”

“A?”

“Có thể trở về sẽ nói.”

Du Hạ đi vào nhà hàng với Tô Minh. Tô Minh mới đi hai bước thì dừng lại:

“Con mẹ nó!”

Du Hạ quay đầu nhìn sang:

“Có thể ưu nhã một chút không?”

“Ca ca của chúng tớ làm sao có thể ở cùng với cô ta được?”

Tô Minh lướt hot search, cau mày:

“Lâm Họa này có bị bệnh hay không? Con mẹ nó muốn lợi dụng ca ca của chúng tớ để cọ nhiệt!”

Cái gì?”

Du Hạ liếc nhìn màn hình di động của Tô Minh, tâm chột trầm xuống, tay chân cảm thấy lạnh lẽo.

Có người đi Hồng Công tham gia buổi đấu giá vô tình gặp được Tư Dĩ Hàn và Lâm Họa. Món đấu giá cuối cùng của phòng đấu giá ngày hôm nay là một viên kim cương màu hồng 10 cara. Ngụ ý là tình yêu độc nhất vô nhị trên thế gian. Quần chúng buôn dưa đoán là Tư Dĩ Hàn muốn mua nó để cầu hôn Lâm Họa.

“Cầu con mẹ nó hôn! Cô ta nằm mơ à?”

Tô Minh đổi sang tài khoản phụ, điên cuồng chuyển phát:

“Người qua đường ở đâu mau ra đây? Là con chó Lâm tiểu thư nuôi dưỡng sao? Ca ca đi tham gia buổi đấu giá chính là muốn cầu hôn cô? Có phải ca ca hô hấp chung một bầu không khí với tôi thì liền cùng tôi hôn nhau?”

Tô Minh nghiêng răng nghiêng lợi mắng:

“Chưa từng thấy qua đoàn đội nào hèn hạ như vậy! Nó tỳ rùa chân cũng dám cọ nhiệt với ca ca của chúng tớ!”

Hot search đứng thứ hai #Lâm Họa#, góc độ chụp ảnh không tệ, cô ta ưu nhã ngồi trong phòng đấu giá. Cô ta mặc một bộ lễ phục màu xanh lam, nhìn rất khéo léo, ưu nhã.

Bức ảnh đứng thứ hai trên weibo là hiện trường hội đấu giá. Lâm Họa quay đầu nhìn Tư Dĩ Hàn. Ánh đèn ở hội đấu giá hơi mờ ám, từ góc chụp bức ảnh kia có thể nhìn thấy ánh mắt thâm tình của Lâm Họa. Bức ảnh tiếp theo là Tư Dĩ Hàn quay đầu lại, bốn mắt đối nhau, không khí có vẻ ấm muội.

Phối văn: “Vượt qua thời không, vượt qua mười năm, anh vì em mà đến.”

Fan CP mười năm nay thập phần viên mãn.

#Dĩ Hạ làm thơ, Hàn Thạch đính ước#

Đúng, hot search này là do fan CP đẩy lên. Toàn bộ nội dung là: Dĩ Họa làm thơ, Dĩ Hạ đính ước. Băng tan vào mùa xuân, tình yêu dừng lại giữa mùa hè. Album thứ ba của Hàn ca, mỗi một bài hát đều viết về mùa Hạ.

Đĩa đơn đầu tiên của Tư Dĩ Hàn gọi là summer, mùa hạ. Bởi vì trong mv bài hát này, Lâm Họa làm nữ chính cho nên liền nổi tiếng. Hai người làm mv này cho nên fan CP lúc nào cũng nói đây chính là tác phẩm đính ước của hai người bọn họ.

Nếu như Du Hạ không phải là vợ của Tư Dĩ Hàn, cô có lẽ cũng sẽ tán thưởng một phen.

Nhưng Du Hạ là vợ trên danh nghĩa của Tư Dĩ Hàn, bây giờ cô chính là người ăn chanh dưới cây chanh.

“Cái gì là Dĩ Hạ đính ước? Đám fan CP này bị mất não hết à? Hàn ca của chúng tớ viết bài hát này là về tình thân, được chứ! Em gái của Hàn ca tên là Hạ.”

Tô Minh mắng:

“Trước đây Hàn ca tiếp nhận phỏng vấn đã nói qua, thế nào mà bây giờ thành mùa hè của Lâm Hạ rồi?”

Du Hạ ngẩng đầu nhìn Tô Minh, thờ dãi:

“Làm trò em gái cũng không nặng như vậy.”

“Thối lắm, Hàn ca của chúng tớ là muội không, cuồng ma cưng chiều em gái, làm trò gì? Mỗi một album đều đề tên tặng cho Hạ Thiên, chính là em gái của anh ấy. Liên quan gì đến Lâm Hạ? Thật là cô ta muốn giát vàng lên mặt mình.”

Tô Minh mắng không suy nghĩ, sau đó quay đầu lại nhìn Du Hạ, bỗng nhiên thanh tĩnh lại:

“Tớ không có ý tứ mắng chửi cậu, đừng hiểu lầm nha.”

“Cậu có nghĩ Hạ Thiên này thực sự là Lâm Hạ không? Diễn viên chính của mv là cô ta mà.”

Tô Minh nói tặng cho em gái không phải là thổi phồng lên chứ.

Du Hạ cũng không dám nghĩ Hạ Thiên trong album kia là cô.

“Cậu không phải là fan của Hàn ca, sao cậu có thể hiểu được?”

Tô Minh theo đuổi mình tình không cần nói đạo lý.

“Hàn ca sẽ không thích Lâm Hạ.”

“Vậy anh ta thích ai?”

“Thích ai cũng không phải Lâm Hạ. Cái tầm nhìn này khẳng định là tự khổng nha. Cậu xem Lâm Hạ ở vị trí bên trái Hàn ca, Hàn ca quay đầu lại hợp với chỗ ngồi một góc 90 độ, chắn chắn là anh ấy đang nhìn về phía sau. Với đường nhìn này, tớ có thể làm ra mười mấy hình ảnh khác nhau. Mà nếu Hàn ca thật sự ở cùng một chỗ với cô ta thì chắc chắn anh ấy sẽ ngồi cùng với cô ta. Thế mà khoảng cách giữa hai người rộng như biển vậy, rõ ràng là cô ta cố ý cự nhiệt Hàn ca.”

Hai người đi vào nhà hàng. Tô Minh mới thu lại bộ dạng hung ác, xuất ra nụ cười thương nghiệp. Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, hai người đi vào phòng. Những người khác đã đến rồi, nhân viên cao cấp của Nhị Đài, đạo diễn của chương trình, còn có nhà sản xuất Lưu. Ngồi chính giữa là một người đàn ông tầm ba mươi tuổi, là lão tổng của ô tô Hồng Phong – Trần Hồng.”

Nhìn thấy Du Hạ, ông ta liền trực tiếp nhìn chăm chăm cô:

“Du tiểu thư.”

“Trần tổng.”

Du Hạ ôn hòa chào hỏi, rồi bắt tay với người khác, định ngồi xuống thì Trần Hồng lập tức chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh ông ta:

“Cô đến đây ngồi.”

“Vậy tôi qua đó ngồi.”

Tô Minh cười, bước nhanh qua ngồi xuống chỗ bên cạnh Trần Hồng, nói:

“Trên đường kẹt xe nên đến trễ, tôi kính Trần tổng một ly.”

Năm hai mươi tuổi Du Hạ đã viết sách. Sau khi bộ sách đầu tiên là được xuất bản liền bán cực chạy, một đường tiến vào bảng vàng tiêu thụ, làm bá chủ trên bảng vàng hai năm liền. Sau khi tốt nghiệp, trở về nước thì viết kịch bản, thu được doanh số rất cao. Sự nghiệp của cô bằng phẳng một đường lên cao. Tính cách cũng cao ngạo, mặc kệ ở đâu cũng không có ai dám làm khó cô.

Năm trước trong một buổi họp báo, Trần Hồng nhìn thấy bộ dạng summer mang khẩu trang liền bắt đầu theo đuổi cô. Tin tức cá nhân của Du Hạ được bảo mật rất cao, cô không đến công ty thì Trần Hồng cũng không tìm được cô.

Sau đó Nhị Đài muốn làm một chương trình nên tìm đến hần, muốn hần đầu tư. Trần Hồng có một yêu cầu là chỉ cần Du Hạ tham gia thì bao nhiêu tiền hần cũng có thể đầu tư vào đó.

“Đã lâu không gặp, Du tiểu thư ngày càng xinh đẹp.”

Trần Hồng nhìn Du Hạ chăm chú, tùy ý cạn ly với Tô Minh, uống một hơi cạn sạch rồi gọi người rót rượu cho Du Hạ.

“Dị ứng cồn.”

Du Hạ mặt không đổi sắc nói dối, người như Trần Hồng xứng để mời rượu cô sao?

“Mang cho Du tiểu thư một ly nước chanh.”

Trước đó vì chuyện của Tư Dĩ Hàn mà cô có chút phiền lòng, hiện tại tâm tình của Du Hạ càng không tốt. Bữa cơm này giống như Hồng Môn Yến vậy, Du Hạ uống một ngụm nước trà, không nói gì.

Rượu quá ba tuần, Trần Hồng mượn rượu mời, bung ly rượu đi đến bên cạnh Du Hạ, một tay khoác sau lưng ghế, hơi cúi người, tư thế này giống như đang ôm Du Hạ vậy:

“Tôi có thể gọi em là Du Hạ không? Hay là Summer?”

Trên người Trần Hồng có mùi thuốc lá rất nặng, mùi vị nồng nặc áp sát vào, trong lòng Du Hạ có chút chán ghét, ngừng thở nói:

“Gì cũng được.”

“Du Hạ xinh đẹp, em có tiện uống với tôi một chén không?”

“Không tiện.”

Du Hạ đẩy ghế đứng dậy. Bữa cơm hôm nay cô không thể phụng bồi. Cô lùi về phía sau một bước, tạo khoảng cách mới nói:

“Xin lỗi, tôi có việc, đi trước.”

Trần Hồng kéo vai Du Hạ lại. Hắn lớn như vậy rồi mà chưa có ai nắm lần bảy lượt không nể mặt hắn như Du Hạ:

“Du tiểu thư, con mẹ nó, cô đừng có rượu mời không uống thích uống rượu phạt! Tôi cho cô mặt mũi, cô cũng đừng hếch mũi lên trên!”

Du Hạ xoay người cầm ly nước trên bàn lên đồ lên đầu Trần Hồng, nước trà chảy xuống, có một cọng lá trà còn dính trên trán hắn.

Du Hạ ưu nhã đặt ly trà lên bàn, lạnh nhạt nói:

“Xin lỗi, rượu gì tôi cũng không uống.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Edit: Meimei

Trần Hồng có tiền, có quyền, có vốn liếng, mấy năm nay được người ta thổi phồng lên trời, rất ít khi bị chịu thua thiệt, nhất thời hắn giận tím mặt, đưa tay muốn tát Du Hạ một cái. Nhưng mà tay còn chưa kịp đụng vào mặt của Du Hạ, trên cổ liền cảm tê rần, hắn bất thành linh ngã xuống mặt đất.

Người đến can ngăn hay xem náo nhiệt đều bị làm cho mộng lung. Du Hạ chậm rãi thu lại sức điện mini, trong mắt không chút gợn sóng nhìn mọi người xung quanh:

“Báo cảnh sát đi.”

Da đầu của ba người Nhị Đài tê dại, truyền thuyết Du Hạ một điểm thua thiệt cũng không chịu ăn rất chân thật nha.

“Summer lão sư, không cần thiết phải báo cảnh sát chứ? Trần tổng uống nhiều rồi.”

Lưu sản xuất vội vàng đỡ Trần Hồng. Trần Hồng bị điện giật làm cho hoa mắt váng đầu, vuốt vuốt cổ nửa ngày mới đưa tay chỉ vào mặt Du Hạ:

“Cô —”

Lưu sản xuất cấp tốc đè tay Trần Hồng xuống:

“Ngài uống quá nhiều rồi, để tôi đưa ngài về.”

“Chuyện ngày hôm nay, chúng tôi có thể không báo cảnh sát.”

Tô Minh kéo Du Hạ ra sau lưng mình, cầm lấy túi của Du Hạ, nhìn mọi người xung quanh:

“Nhưng tôn trọng là phải có qua có lại, thái độ của chúng tôi đặt ở đây rất rõ ràng, nếu có người muốn khiêu chiến điểm mấu chốt của chúng tôi, chúng tôi cũng sẽ phụng bồi đến cùng.”

Tô Minh chưa nói xong, Du Hạ ở sau lưng đã bước đi. Tô Minh đuổi theo, đi vào thang máy ẩn xuống tầng 1:

“Xin lỗi, tớ không nghĩ đến Trần Hồng sẽ nổi điên, sớm biết như vậy tớ sẽ không để cậu đến tham gia bữa tiệc này. Xin lỗi, là lỗi của tớ. Tớ tự chịu trách nhiệm không báo cảnh sát bởi vì cho dù làm lớn chuyện này cũng không có lợi cho chúng ta. Cậu thấy sao?”

Điện thoại trong túi xách vang lên, Du Hạ cầm điện thoại, không thèm nhìn ai điện đến đã bắt máy.

“Không có ở nhà?”

Giọng nói quen thuộc truyền vào lỗ tai cô, Du Hạ mím môi, hít mũi nghẹn ngào.

“Làm sao vậy? Đang ở đâu? Xảy ra chuyện gì?”

Du Hạ không sợ Trần Hồng, ai cô cũng không sợ. Ngày hôm nay, nếu Trần Hồng dám đụng vào một ngón tay của cô, cô sẽ đánh cho hắn không nhìn ra được mặt mũi của mình luôn. Vốn dĩ cô không có tâm tình gì, nhưng một khắc nghe thấy giọng nói của Tư Dĩ Hàn, bỗng nhiên cô liền cảm thấy thật ủy khuất. Giống như năm đó, nam sinh trong lớp đặt con rắn giả trong sách của Du Hạ, cô đã đánh bốn nam sinh đó phải nhập viện. Vụ việc lúc đó kinh thiên động địa, bố mẹ của bốn nam sinh đó đến trường học, một mình Du Hạ chống lại tám người lớn, thẳng cho đến khi sau lưng vang đến giọng nói lạnh lùng trong trẻo của Tư Dĩ Hàn, cô quay đầu lại thấy Tư Dĩ Hàn liền khóc như núi lở đất mòn.

“Em đưa điện thoại cho người bên cạnh, đừng khóc, nghe lời.”

Tư Dĩ Hàn ôn nhu nói, bỗng nhiên trong khoảnh khắc đó, cảm thấy giống như lúc còn bé anh dỗ dành Du Hạ vậy: “Có anh trai ở đây, em đừng sợ.”

“Đình Phong đường Xuân Giang.”

Giọng nói của Du Hạ có chút khàn khàn.

“Tìm một nơi an toàn chờ anh, trước đừng gây xung đột với người ta, anh đến ngay đây.”

Ngắt điện thoại, Du Hạ nắm chặt điện thoại di động trong tay, không phải Tư Dĩ Hàn đàn ở Hồng Công cầu hôn Lâm Họa sao? Trở về từ khi nào vậy?

Tô Minh rất ít khi thấy Du Hạ thất thố như vậy, người gọi đến chắc chắn là người mà cô ấy rất tin nhiệm.

“Du Hạ?”

“Không có việc gì.”

Du Hạ ngẩng đầu, khôi phục vẻ lạnh tĩnh như trước. Kiểu ngạo lạnh lùng, không thèm đặt bất kỳ ai vào trong mắt.

“Xin lỗi, nếu lần sau xảy ra chuyện như lần này nữa, tớ sẽ đem đầu đến gặp cậu. Máy người Nhị Đài đồng ý hợp tác thì hợp tác, không đồng ý thì dẹp, không sợ bọn họ.”

Tô Minh thực sự có chút sợ Du Hạ. Mặc dù bên ngoài đều biết cô là người quản lý công ty nhưng một nửa công ty điện ảnh Hạ Minh cũng là của Du Hạ.

Du Hạ không giống như các cô. Các cô là ngọn cỏ từng chút từng chút bò lên cao, đã quen nhìn thấy những điều bẩn thỉu trong vòng giải trí này còn Du Hạ sinh ra đã ở trên đỉnh kim tự tháp. Lần đầu tiên Tô Minh gặp Du Hạ, cô ấy xách một cái túi LV, trong vòng một tuần Du Hạ có thể đổi bảy chiếc xe hơi hiệu khác nhau, tiện tay tặng quà cho người khác cũng đều là hàng hiệu. Du Hạ lớn lên lại xinh đẹp, không phải không có người động lòng. Lúc bộ phim được khởi quay, Du Hạ được tiếp xúc với khá nhiều diễn viên, có một vị nam diễn viên ý vào mình là người nổi tiếng mà khinh thường Du Hạ, nửa đêm đến gõ cửa phòng Du Hạ. Ngày hôm sau cô ấy liền đuổi nam diễn viên kia ra khỏi đoàn, thay Thương Duệ vào. Không lâu sau đó, vị nam diễn viên kia không hiểu vì sao bị phong sát, mai danh ẩn tích. Du Hạ là một đại tiểu thư chân chính không chịu được nửa điểm ủy khuất nào.

Du Hạ lấy cái gương nhỏ trong túi xách ra muốn sửa lại lớp trang điểm, thấy đôi mắt đỏ hồng của mình trong gương thì cắt gương vào lại trong túi xách, không sửa lớp trang điểm nữa.

“Bây giờ đi về sao?”

“Không về, chờ người.”

Tô Minh cũng không dám nói gì, trái lại đứng sau lưng Du Hạ, chờ người với cô.

Hai mươi phút sau, một chiếc Bentley màu đen chạy nhanh đến sát cửa nhà hàng. Tô Minh bị dọa làm giật cả mình, vội vàng lùi về sau một bước. Đèn xe không tắt, cửa xe liền mở ngay ra. Một người đàn ông mặc áo hoodie màu đen, đôi chân dài trắng tấp giẫm trên mặt đất, thân hình cao to mạnh mẽ dần hiện ra. Anh mang một cái khẩu trang màu đen, quay đầu nhìn qua là một đôi mắt đen sắc bén.

Chân của Tô Minh dính chặt lại một chỗ.

Người đàn ông đi thẳng đến trước mặt Du Hạ, cau mày lại hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói của nam thần thật trầm ấm. Đã từng có người nói rằng, cổ họng của Tư Dĩ Hàn nhất định được Thượng đế hôn qua, cho nên mới dễ nghe đến chết như vậy.

Tô Minh nhìn chằm chằm Tư Dĩ Hàn, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại. Tư Dĩ Hàn!!!!

“Dám giờ trò với tôi! Tôi con mẹ nó muốn là Du Hạ đẹp mặt! Hôm nay tôi không chơi chết cô ta thì tôi không mang họ Trần!”

Cửa thang máy mở ra, Trần Hồng nổi giận dùng dưng đi ở phía trước, dương nanh múa vuốt.

“Thao!”

Tư Dĩ Hàn giương mắt, dưới ánh đèn, đôi mắt đen như mực của anh phảng phất như huyền băng vạn năm dưới dưới đáy hồ sâu.

Trần Hồng đi ra khỏi thang máy liền nhìn thấy Du Hạ. Lá gan của Du Hạ này cũng thật lớn, không bỏ chạy, Trần Hồng tất nhiên không thể bỏ qua cho cô được. Trong cơn giận giữ, Trần Hồng đi thẳng đến trước mặt Du Hạ, chưa kịp làm gì thì cổ tay đã bị người nào đó nắm chặt đau điếng. Hắn men theo cánh tay nhìn sang nhìn thấy một người đàn ông mang khẩu trang lộ ra ánh mắt âm ngoan, người đàn ông lạnh lẽo nói:

“Động vào người của tôi, đã được sự đồng ý của tôi chưa?”

Trần Hồng tung hoành ngang dọc ở thành phố S, chưa từng gặp đối thủ:

“Con mẹ nó, cậu là ai?”

“Cái tay nào chạm vào Du Hạ?”

Con người đen sâu lạnh lẽo của Tư Dĩ Hàn nhìn Trần Hồng, anh tiến lên ấn mạnh Trần Hoành vào cửa, một âm thanh lớn vang lên. Nhà sản xuất Lưu đứng bên cạnh sợ ngây người. Ngón cái của Tư Dĩ Hàn chậm rãi di chuyển đến động mạch cổ của Trần Hồng, chậm rãi nói:

“Muốn ai đẹp mặt? Muốn lộng chết ai?”

“Anh là ai? Muốn làm gì?”

Lần đầu tiên Trần Hoành sinh ra cảm giác sợ hãi, hắn bị ép phải ngẩng đầu lên, muốn gỡ bàn tay trên cổ mình ra nhưng khí lực có hạn, hắn chỉ có thể dùng hết sức lực nắm lấy áo của người đàn ông kia để bản thân không bị bóp cổ chết.

“Vậy cái tay này đúng không?”

Giọng nói của Tư Dĩ Hàn rất nhạt, nghe giống như đang nói việc nhà vậy.

Trong nháy mắt Trần Hồng kêu thảm thiết, người bị ném qua một bên. Hắn ôm cánh tay, men theo tường trượt từ trên xuống, cổ tay đau đớn giống như đã bị chặt đứt. Tư Dĩ Hàn buông người ra, lấy một cái khăn tay từ trong túi ra chậm rãi lau tay, quay đầu nhìn mấy người của Nhị Đài:

“Bữa tiệc hôm nay là của ai?”

Người ở thành phố S dám đụng vào Trần Hồng có thể đếm được trên đầu ngón tay, đôi mắt quen thuộc như vậy, lãnh đạo của Nhị Đài tinh táo trước tiên:

“Tư lão sư, ngài là bạn Du tổng?”

Tư Dĩ Hàn ném khăn lau tay vào thùng rác:

“Hạ Hạ, qua đây.”

Đã lâu rồi Du Hạ không nhìn thấy Tư Dĩ Hàn động thủ, cô bất động thanh sắc buông lỏng bàn tay đang nắm chặt, hất cằm đi đến trước mặt Tư Dĩ Hàn. Tư Dĩ Hàn có ý gì vậy?

“Còn có ai?”

Tư Dĩ Hàn nhàn nhạt hỏi.

Du Hạ không nghĩ đến Tư Dĩ Hàn sẽ trực tiếp làm lớn chuyện như vậy, đơn giản nhưng thô bạo làm cho Du Hạ có chút không thích ứng được, cô lắc đầu. Đã lâu rồi không có tính ý thế hiếp người như vậy, cảm giác thật thoải mái, làm sao bây giờ?

“Đây là danh thiếp của tôi, đưa hân ta đến bệnh viện, tôi sẽ phụ trách tiền thuốc men.”

Tư Dĩ Hàn lấy một tấm danh thiếp ra đưa cho sản xuất Luru.

“Đi trước.”

Tư Dĩ Hàn mở cửa xe, kéo Du Hạ vào ghế phó lái rồi mới đi vòng qua bên ghế lái. Chiếc xe Bentley màu đen nghênh ngang rời đi, sản xuất Luru nhìn tấm danh thiếp được thiết kế vô cùng đơn giản trong tay. Cả tấm danh thiếp màu đen, phía trên chỉ in một chữ Winter kèm theo một dãy số.

Có gan đi tìm hân.

Bối cảnh của Tư Dĩ Hàn có chính chết Trần Hồng cũn dư dả.

Không khí trong xe hoàn toàn yên tĩnh. Sắc mặt của Tư Dĩ Hàn rất khó coi. Du Hạ đang suy nghĩ nên mở miệng như thế nào. Đèn đỏ ở phía trước, Tư Dĩ Hàn đạp phanh, lại rút ra một cái khăn ướt, cầm tay của Du Hạ, tỉ mỉ lau sạch từng ngón tay của cô.

Tư Dĩ Hàn lau đến tờ khăn giấy ướt thứ ba, Du Hạ không nhịn được nói:

“Hân không có chạm vào em.”

Tư Dĩ Hàn lấy một cái khăn tay màu đậm lau khô nước trên tay Du Hạ, anh ngẩng đầu lên nhìn Du Hạ:

“Làm sao lại khi dễ em?”

Đèn đã chuyển qua màu xanh, Tư Dĩ Hàn đặt một tay lên tay lái, một tay kéo khẩu trang xuống, lộ ra gương mặt lạnh lùng, sống mũi thẳng tắp. Ánh đèn mờ tối trong buồng xe làm cho ngũ quan của anh có cảm giác áp bách.

“Em đã dạy cho hân ta một bài học, một chút tiện nghi hân cũng không chiếm được.”

Du Hạ nhìn đường cong gò má của Tư Dĩ Hàn, áo hoodie màu đen lộ ra một đoạn cổ trắng nõn.

“Đi ăn tiệc gì với loại người như vậy?”

“Công việc.”

Du Hạ đặt túi xách lên ghế, sợ Tô Minh gấp bất lợi nên lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Tô Minh:

“Cậu nhanh mau về nhà đi, không nên tiếp xúc nhiều với Trần Hoành, sẽ sẽ xử lý chuyện này.”

“Thường tham gia loại tiệc như thế nào sao?”

Tư Dĩ Hàn nắm chặt tay lái, không hề ép được lệ khí trong lòng. Cô gái anh đặt trên đầu quả tim đã sớm trưởng thành, đã du nhập vào thế giới của người trưởng thành rồi.

Để bảo vệ Du Hạ không bị đám fan cuồng nhiệt của anh quấy rầy, Tư Dĩ Hàn đã phong tỏa toàn bộ tin tức của Du Hạ, ngoại trừ bạn bè thân cận với anh, ai cũng không biết tướng mạo, tuổi tác, nghề nghiệp của Du Hạ. Chuyện xảy ra ngày hôm nay, có lẽ bảo vệ quá kỹ cũng không phải là chuyện tốt. Bốn năm nay, Tư Dĩ Hàn đã tận lực che giấu toàn bộ tin tức Du Hạ, không biết cô ấu đã sớm tiến vào vòng giải trí.

“Rất ít.”

Du Hạ quan sát biểu tình của Tư Dĩ Hàn, vừa mới lên hot search cầu hôn Lâm Họa, thế nào lại trở về sớm như vậy?

“Tại sao anh lại trở về?”

“Em hy vọng anh cứ ở mãi bên Hồng Công?”

Tư Dĩ Hàn nhú mày, ngón tay dịch chuyển bên tay lái.

“Anh không trở về, có phải em gặp chuyện ừy khuất cũng không có ý định nói cho anh biết?”

Du Hạ trầm mặc không nói gì. Bốn năm nay bọn họ hầu như không liên lạc gì với nhau. Tư Dĩ Hàn vẫn định kỳ chuyển tiền cho cô. Anh không gọi điện cũng không gửi tin nhắn cô, không cho Du Hạ một chút hy vọng nào.

“Em có thể xử lý.”

Ánh mắt Tư Dĩ Hàn trầm xuống, không khí trong xe lạnh lẽo. Lúc mà Du Hạ cho rằng Tư Dĩ Hàn sẽ tức giận, thì anh chậm rãi nói:

“Ăn gì không?”

Du Hạ gật đầu.

“Muốn ăn gì?”

Du Hạ suy nghĩ một chút, nói:

“Ăn lẩu.”

Tư Dĩ Hàn liếc mắt nhìn nốt mụn ửng đỏ trên trán Du Hạ:

“Đã nổi mụn còn muốn ăn lẩu? Em có thù oán gì với gương mặt của em à?”

Đền may không có ai nói về cái mụn của Du Hạ, cô nghĩ là lớp trang điểm của mình đã che được nó, không ngờ Tư Dĩ Hàn lại trực tiếp vạch trần như vậy.

Điện thoại vang lên một tiếng, là Tô Minh gọi đến:

“Tô tổng.”

“Người kia có phải là Tư Dĩ Hàn hay không?”

Du Hạ quên mất Tô Minh là fan trung thành của Tư Dĩ Hàn:

“Đúng vậy.”

“Vị vậy.”

Tô Minh hít sâu, khó khăn nói:

“Người kết hôn với cậu là Tư Dĩ Hàn.”

“Cậu biết nội tình, tớ không giải thích nhiều. Chuyện này coi như cậu không biết gì hết nhé, chúng tớ có giao ước.”

Tư Dĩ Hàn đã sớm dặn dò Du Hạ không nên nói cho người ngoài biết quan hệ của bọn họ. Du Hạ siết chặt điện thoại di động, sợ Tư Dĩ Hàn nghe được nội dung điện thoại.

“Trở về tớ sẽ gọi điện thoại cho cậu, không cần suy nghĩ nhiều.”

Lần thứ hai xe dừng lại, Du Hạ cách cửa kính xe nhìn ngọn đèn đường phía bên ngoài. Vừa nâng mắt lên, bất ngờ không kịp đề phòng nhìn thấy ánh mắt của Tư Dĩ Hàn phản chiếu qua gương đang nhìn cô chăm chăm. Lông mi dày rậm của Tư Dĩ Hàn, đôi mắt đen láy phảng phất như có một tầng sương mỏng bao quanh, yên tĩnh lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Edit: Meimei

Trái tim của Du Hạ đập thình thịch, nhưng nét mặt không mang chút kinh sợ. Tư Dĩ Hàn thần nhiên dời tầm mắt, khởi động xe, tiếp tục đi trên đường.

“Khó có thể tin được.”

Sau một hồi, Tô Minh mới mở miệng nói tiếp:

“Nhưng lại hết sức hợp lý, rất nhiều sự việc ghép lại đều trùng hợp. Tớ vẫn còn rất khó khăn để tiêu hóa thông tin này. Tớ cần phải yên tĩnh một chút, gọi điện cho cậu sau.”

“Được.”

Du Hạ tắt điện thoại.

Nửa giờ sau, Tư Dĩ Hàn lái xe đến một nhà hàng lẩu, mang khẩu trang rồi xuống xe, đi đến mở cửa pho lái ra:

“Đi thôi.”

“Anh xác định là nhà hàng này?”

Nhà hàng này là nằm trong chuỗi nhà hàng lẩu Trùng Khánh nổi tiếng khắp cả nước, làm ăn rất phát đạt. Vấn đề lớn nhất ở đây là không có phòng bao, ăn ở chỗ này chính là tự đưa mình cho người khác chụp ảnh.

“Em không thích?”

Tư Dĩ Hàn khoát tay lên cửa xe, hơi cúi người, thân mình chui vào xe, cánh tay thon dài lướt qua người Du Hạ. Du Hạ cứng đờ người, ngẩng đầu lên.

“Là em muốn ăn lẩu, kén cá chọn canh. Em rốt cuộc có muốn ăn hay không?”

Cạch một tiếng, Du Hạ đột nhiên quay đầu, nhìn thấy ngón tay thon dài của Tư Dĩ Hàn đã mở khóa thắt dây an toàn của cô.

Không khí bỗng nhiên mỏng manh, dưới ánh đèn đôi mắt của Tư Dĩ Hàn vừa đen vừa sâu. Cách rất gần, Du Hạ có thể ngửi thấy được mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh. Tư Dĩ Hàn hút thuốc? Du Hạ siết chặt tay, Tư Dĩ Hàn thối lui, buông dây an toàn ra.

“Xuống xe.”

Du Hạ xuống xe. Tư Dĩ Hàn đã đi vào nhà hàng lẩu. Bọn họ tìm một chỗ trong góc ngồi xuống. Du Hạ để túi xách ra sau lưng, quan sát bốn phía:

“Nếu anh bị chụp được, nhất định sẽ lên hot search.”

“Thì sao?”

Tư Dĩ Hàn cầm lấy máy tính bảng chọn món.

“Em sợ lên hot search?”

“Lại không thấy mặt em, em không sợ bị chụp.”

“Thật khéo.”

Tư Dĩ Hàn thông thả nói, đầu ngón tay trắng nõn lướt bên máy tính bảng, thản nhiên nói:

“Anh cũng không sợ lên hot search.”

Du Hạ ghen hờn, anh không sợ lên hot search, bây giờ anh đang ở trên hot search đấy, hot search đứng vị trí thứ nhất chính là Tư Dĩ Hàn!

Tư Dĩ Hàn chọn món ăn xong rồi đưa máy tính bảng cho Du Hạ, thuận tiện tháo khẩu trang xuống:

“Em rất để ý hot search ____”

“Oa!!! Tư Dĩ ____”

Phục vụ lấy thực đơn, quay đầu lại thì thấy Tư Dĩ Hàn, che miệng lùi về phía sau mấy bước, tròn to mắt nhìn. Tư Dĩ Hàn giờ một ngón tay lên môi làm động tác chó lên tiếng. Một khắc kia, Du Hạ cũng nín thở nhìn theo động tác của Tư Dĩ Hàn. Ngón tay kia, môi mỏng, rất câu người.

Tư Dĩ Hàn thấp giọng nói:

“Làm như không biết tôi, cảm ơn.”

“Được!”

Người phục vụ đè nén cảm xúc muốn hét chói tai, ánh mắt điên cuồng, không ngừng nhìn Tư Dĩ Hàn. Tư Dĩ Hàn ngoài đời đẹp hơn trên màn ảnh, thân

hình cao ngát, da trắng, anh tuần làm người khác tim đập loạn nhịp, tay chân mềm nhũn.

Du Hạ háng giọng đưa máy tính bảng cho người phục vụ. Lên hot search với Tư Dĩ Hàn, cảm giác này cũng không tệ.

Dưới hoàn cảnh như vậy ngồi ăn lẩu, phảng phất giống như ngồi chơi đu quay phiêu lưu mạo hiểm. Tư Dĩ Hàn lại còn rất lớn gan, anh không mang khẩu trang mà ngồi ở đại sảnh chơi trò ném phi tiêu, chỉ thiếu mỗi tấm bảng dán trên người: Nhanh đến chụp tôi đi.

Ăn được một nửa nồi lẩu thì có người hâm mộ đi ngang qua nhận ra Tư Dĩ Hàn, nhất thời lớn tiếng hét lớn. Du Hạ đang uống nước ô mai liền bị dọa sợ, vừa muốn ngẩng đầu lên thì Tư Dĩ Hàn phía đối diện đã đội một cái mũ lên đầu cô. Khớp ngón tay thon dài đè vành nón xuống, tầm nhìn của Du Hạ bị ngăn cản, Tư Dĩ Hàn đã đứng dậy đi đến trước mặt cô.

“Hàn ca!”

Rất nhanh trên hành lang đều là người, tất cả đều điên cuồng chen lấn.

Tư Dĩ Hàn không mang khẩu trang, ánh mắt lạnh lùng không có chứa chút tâm tình. Thân hình cao lớn ngăn trở Du Hạ, hoàn toàn ôm chặt Du Hạ vào trong lòng mình. Mặt của Du Hạ dán chặt vào lồng ngực của anh, có thể nghe thấy tiếng tim đập hữu lực của anh. Đã bao lâu rồi cô chưa được Tư Dĩ Hàn ôm như vậy? Từ ngày mẹ qua đời, dưới nền bệnh viện lạnh giá, mẹ được phủ khăn trắng. Du Hạ rơi vào cái ôm ấm áp của Tư Dĩ Hàn, trời đất rộng lớn một mảnh bao la, cô chỉ có Tư Dĩ Hàn.

Tư Dĩ Hàn che chở Du Hạ, ngón tay thon dài hoàn toàn che đi gương mặt của cô. Lòng bàn tay khô ráo có mùi bạc hà nhẹ nhàng. Ngón tay của anh mềm mại, Du Hạ nhắm mắt, lông mi quét qua ngón tay của anh. Tư Dĩ Hàn muốn buông tay xuống, tay vừa hạ xuống lại đưa lên che gương mặt của Du Hạ lại, thấp giọng nói:

“Đừng nhúc nhích.”

Nữ sinh phía trước nghe thấy giọng nói dễ nghe của Tư Dĩ Hàn liền hoàn toàn đánh mất lý trí, thét lên xông về phía trước.

Tư Dĩ Hàn rũ mắt. Người đến bao quanh ngày càng nhiều. Anh lấy điện thoại di động ra gọi cho Châu Đình, đầu dây bên kia rất nhanh tiếp nhận. Tư Dĩ Hàn gửi địa chỉ qua, nói:

“Qua đây, tôi bị chặn.”

Trông cậy vào fan chủ động tránh đường là không thể nào. Du Hạ và Tư Dĩ Hàn thối lui đến phòng bếp, fans bị nhốt ở bên ngoài. Không khí tràn ngập mùi dầu mỡ, mùi chua cay, dưới mặt đất dính đầy nước. Cục diện này có chút hoang đường, Du Hạ nhếch miệng, quay đầu nhìn Tư Dĩ Hàn, Tư Dĩ Hàn cũng đang nhìn cô.

“Xin lỗi, mang đến phiền phức cho em”

Tư Dĩ Hàn nói câu này, nửa điểm xin lỗi cũng không thấy.

“Vậy làm sao bây giờ?”

Du Hạ đề xuống nội tâm muốn thét lên, nét mặt bất động thanh sắc nói.

“Chờ Châu Đình đến.”

“Cậu là Tư Dĩ Hàn?”

Một người phụ nữ mặc đồng phục nhà hàng lẩu thấp giọng nói:

“Tôi đã từng xem phim mà cậu đóng! Đại minh tinh a!”

Ánh mắt của Tư Dĩ Hàn dời khỏi người Du Hạ, anh liếc mắt nhìn người phụ nữ trung niên đứng trước mặt, chỉ nhìn lại chốc lát rồi gạt đầu, dời ánh mắt đi.

“Cậu có thể chụp với tôi một bức ảnh được không ____”

“Không tiện.”

Tư Dĩ Hàn đưa tay lên kéo mũ xuống che đi nửa gương mặt.

“Con gái của tôi rất thích cậu, hiện tại nó đang nằm viện, tôi muốn ____”

“Xin chào, xin chào!”

Cửa phòng bếp mở ra, một người đàn ông trung niên đi vào, trên mặt tràn đầy nụ cười:

“Tôi là ông chủ của nhà hàng này, tên Trần Vinh Quang.”

“Đều đi làm việc đi, chen chúc ở chỗ này làm gì?”

Ông chủ quát mọi người, nhân viên cửa hàng giải tán ngay lập tức. Ông chủ quay đầu nhìn Tư Dĩ Hàn, cười nói:

“Đại minh tinh đến sao không báo một tiếng, tôi có thể bố trí một gian phòng ở trên lầu cho anh.”

Siêu cấp siêu sao đến đây ăn là cơ hội khó có được!

“Dì à, dì muốn chụp ảnh chung đúng không ạ?”

Du Hạ nhìn đi kia hỏi.

“Dạ dạ dạ!”

Du Hạ huých tay Tư Dĩ Hàn một cái, thấp giọng nói:

“Có thể chụp với dì ấy một bức ảnh được không?”

Đôi mắt đen kịt nhìn chằm chằm tay của Du Hạ, ngón tay của cô tinh tế trắng nõn, ấm áp, mềm mại:

“Ừ.”

“Có thể chụp ảnh, dì à đến đây.”

“Cảm ơn cô gái.”

A đi cười chạy đến, dưới chân trơn trượt thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Du Hạ dẫm trên mặt đất ướt át, cũng không ngại bẩn, đỡ lấy a đi.

Du Hạ nói:

“Đưa điện thoại của dì cho con, con giúp dì chụp ảnh.”

“Cảm ơn, cảm ơn.”

A đi vội vã chạy đến bên người Tư Dĩ Hàn, nhìn thấy gương mặt lạnh lẽo của Tư Dĩ Hàn, sợ hãi không biết phải đứng ở đâu.

Tư Dĩ Hàn đưa tay kéo a đi kia lại, a đi nhất thời vui vẻ, khăn trương nắm tay siết chặt quần. Du Hạ chụp xong, trả lại điện thoại cho a đi, nói:

“Chúc con gái của dì sớm ngày bình phục.”

A đi luôn miệng nói tiếng cảm ơn.

“Tư tiên sinh, chúng ta cũng chụp một bức ảnh đi?”

Ông chủ béo bắt đầu nói.

Tiếng đập cửa truyền tới dồn dập, âm thanh Châu Đỉnh thờ hồn hển truyền vào:

“Hàn ca!”

Tư Dĩ Hàn mở cửa, chân dài bước ra. Vệ sĩ đã chặn fans hâm mộ sang hai bên. Du Hạ đội mũ, mang khẩu trang đi ở phía sau. Chiếc xe bảo mẫu màu đen ở bên ngoài. Châu Đỉnh mở cửa xe, Tư Dĩ Hàn cúi người khom lưng chui vào xe. Du Hạ lên xe thấy Tư Dĩ Hàn đặt một tay lên trán, bộ dạng lười nhác ngồi trên xe, chân dài thẳng tắp buông thõng.

Du Hạ ngồi một bên, Châu Đỉnh trước tiên chào hỏi Du Hạ, sau đó quay đầu nói với Tư Dĩ Hàn:

“Hàn ca, sao lại đến đây ăn? Nhiều người như vậy, không an toàn, một khi phát sinh ra chuyện gì thì ____”

“Xuống xe.”

Tư Dĩ Hàn ném chìa khóa xe cho Châu Đỉnh, giọng nói trầm xuống, rõ ràng đang tức giận:

“Lái xe của tôi về.”

Châu Đỉnh: “...”

Đại ca! Phách lối đến đây ăn lẩu, ngại không lên được hot search sao?

Nói hai câu liền mất hứng.

“Em xem đức hạnh của anh em kia.”

Châu Đình nhìn Du Hạ, tức giận nói:

“Không có một chút tự giác của người nổi tiếng, đây không phải là không có việc gì nên muốn đi gây chuyện sao? Đêm nay lại muốn bao nguyên cả hot search. Dừng xe, tôi muốn xuống xe.”

Xe dừng lại, Châu Đình xuống xe, Tư Dĩ Hàn dựa người lui sau, các ngón tay thon dài lồng vào nhau. Gương mặt bớt đi vài phần âm trầm nhưng vẫn nghiêm nghị, nhàn nhạt phân phó tài xế:

“Biệt thự Cảnh Minh.”

Tài xế liếc nhìn Du Hạ thông qua kính chiếu hậu, hẩn làm tài xế cho Tư Dĩ Hàn gần 4 năm nay, lần đầu tiên thấy Tư Dĩ Hàn mang phụ nữ lên xe của mình, cô gái này cũng thật xinh đẹp. Nhưng không phải là mình tinh. Nếu là mình tinh, với bộ dạng sinh đẹp như thế này nhất định sẽ rất nổi tiếng, không thể không có tiếng tăm gì.

Phút chốc, vách ngăn của xe được kéo lên, chặn tầm nhìn của tài xế.

—

Châu Đình tức giận tự mình giải tỏa, hẩn giậm chân hai bước, lấy một điều thuốc ra châm hút một hơi, xoay người nhìn xe vệ sĩ:

“Lái một vòng rồi về.”

“Châu ca, không cần đi theo Hàn ca?”

“Không cần.”

Châu Đình cầm điện thoại di động lên gửi tin nhắn cho tài xế:

“Đưa người về đúng nơi, cái gì cũng đừng hỏi, hôm nay xem như chưa thấy cái gì.”

Nửa giờ sau, trên hot search đều là tin tức Tư Dĩ Hàn. Tư Dĩ Hàn đi Hồng Công bị đoàn đội của Lâm Họa bắt được chế tạo thành một câu chuyện tình yêu cuồng nhiệt.

Diễn kỹ của Lâm Họa tạm được nhưng nhan sắc lại không được công nhận, thường phụ thuộc vào trang điểm. Mấy năm gần đây cố gắng muốn nổi tiếng, nhưng mãi vẫn không được. Dựa vào quan hệ hậu trường vững chắc mới được nhét vào tổ phim <Đông Phương>, lần lộn mới được làm nữ chính. <Đông Phương> là bộ phim điện ảnh lấy nam là chính, cũng muốn trước khi phim được công chiếu bám vào hút máu Tư Dĩ Hàn một ít, bởi vì sau khi chiếu phim muốn làm trò cũng hơi khó.

Đoàn đội của Lâm Họa tất nhiên biết điều này, cho nên trong thời gian này thủ đoạn nào cũng dùng để có thể cọ nhiệt. Rang xào CP. Chuyện này, Tư Dĩ Hàn sớm đã cảnh cáo Lâm Họa, không chịu nổi bộ mặt dày của cô ta. Nhưng vì hiện tại không muốn xé rách da mặt với Vinh Phong cho nên mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng hôm nay không thể mắt nhắm được. Lâm Họa đã đi quá giới hạn. Mấy công ty hợp tác đều gọi điện thoại đến hỏi đã xảy ra chuyện gì. Châu Đình thật sự muốn ném bom vào công ty của Lâm Họa.

Hiện giờ làm rõ mọi chuyện thì chỉ có Tư Dĩ Hàn bị chịu thiệt. Châu Đình mắng suốt dọc đường. Hot search chưa được giải quyết thì Tư Dĩ Hàn gọi điện đến, nói anh bị bao vây ở quán lẩu.

Haha! Hot search bên Lâm Họa không cần xóa bỏ. Muốn loại bỏ tin xào rang CP kia không bằng đưa lên hot search khác chân thật hơn hay sao.

Tám giờ tối #Tư Dĩ Hàn tình cảm lưu luyến# trực tiếp xông thẳng lên vị trí thứ nhất trên hot search, lúc này không cần suy đoán của mấy người trên mạng nữa. Tư Dĩ Hàn che chở một cô gái, đưa tay che mặt của cô ấy lại.

Tư thái bảo vệ mười phần, thực sự ôm.

Từ khi xuất đạo đến nay, đây là lần đầu tiên Tư Dĩ Hàn tiếp xúc thân mật với người khác phái như vậy.

Tám ảnh thứ hai là gò má của Tư Dĩ Hàn, ánh đèn chiếu sáng gương mặt anh tuần của anh, sống mũi thẳng tắp, anh rũ mắt nhìn người trong ngực, lông mi đen dày của anh bị ánh đèn nhuộm thành màu vàng, anh mạnh mẽ căn cứ đám người, dùng hết sức lực che chở cô gái trong lòng, tư thái bá đạo lại ôn nhu.

Fans đã từng nhìn thấy Tư Dĩ Hàn như vậy bao giờ chưa? Chưa, đây là lần đầu tiên, hù chết bọn họ rồi!

Trong lòng Châu Đình run sợ, gửi tin nhắn cho Tư Dĩ Hàn:

“Muốn xóa hot search không? Hiện tại hot search đang đứng thứ 1.”

Bên kia vẫn không trả lời, hot search ngày càng nóng, người trên mạng bắt đầu suy đoán thân phận của cô gái này. Châu Đỉnh hút một điều thuốc, hút xong, dập tắt lửa, lấy điện thoại ra gọi cho Tư Di Hàn:

“Hàn ca, thật ra hot search này cũng dễ xử lý, không chụp được mặt của Du Hạ ____”

Tư Di Hàn lạnh nhạt nói:

“Sao hot search của Lâm Họa không thấy cậu nhiệt tình như vậy? Tôi và Du Hạ lên hot search cậu gấp cái gì? Cậu dám xóa thử xem?”

Châu Đỉnh: “...”

“Lại mua mấy hot search liên quan, điều tiên quyết là không được động đến đời tư của Hạ Hạ, còn lại, đẩy chuyện này lên cao nhất cho tôi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tư Di Hàn: Muốn xóa hot search của tôi và Du Hạ? Châu Đỉnh muốn đi Châu Phi gặp sư tử?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Edit: Meimei

Tư Di Hàn đứng trước cửa sổ sát đất, bóng hình của anh chiếu trên mặt gương thủy tinh. Anh híp mắt, nắm chặt tay:

“Phán đoán chính bên phía Lâm Họa nên đi bệnh viện.” (Mei thật sự không hiểu câu này lắm, bản gốc 林徊那个臆想症该去医院)

“Hàn ca, anh nghiêm túc sao?”

Tư Di Hàn đưa tay lên chỉnh cổ áo, chân dài trắng tấp thoáng mở rộng, ánh mắt nhìn vào hình ảnh phản chiếu chính mình trong gương:

“Tôi nghiêm túc cảnh cáo, nếu chuyện về Lâm Họa còn phát sinh lên người tôi một lần nữa, tôi sẽ đổi người khác.”

Hot search Lâm Họa đã ở trên đó mấy tiếng đồng hồ rồi mà Châu Đỉnh vẫn không xử lý.

“Hàn ca, anh và Lâm Họa cùng xuất hiện ở Hồng Công, em không liên lạc được với anh, không có cách nào hỏi ý tứ của anh. Hiện tại em đã hiểu rõ, nhưng chúng ta để Hạ Hạ áp hot search của Lâm Họa thích hợp sao?”

“Dùng Hạ Hạ để áp hot search của Lâm Họa? Lâm Họa xứng sao?”

Tư Di Hàn cầm lấy điều khiển từ xa kéo rèm cửa sổ lại, cười lạnh một tiếng. Từ trên tủ đầu giường lấy ra một bao thuốc lá, ngón tay lấy một điều thuốc mà trắng:

“Tiêu đề hot search hiện tại là gì?”

Châu Đỉnh chết lặng nói:

“Tình cảm lưu luyến của Tư Di Hàn.”

“Mở từ điển ra, tra xem tình cảm lưu luyến có nghĩa là gì.”

Tư Di Hàn nói.

Anh muốn đánh rắm!!!

Châu Đỉnh nghiêng răng nghiêng lợi, rất nhanh sau đó tỉnh táo lại:

“Hàn ca, Hạ Hạ biết cô ấy bị đàm luận chuyện yêu đương không?”

“Không quan trọng.”

Tư Dĩ Hàn rũ mắt xuống, giọng điệu lạnh nhạt vài phần:

“Tôi không vừa mắt mấy lời bình luận fan Cp Hàn Lâm, đổi lại thành fan Cp Hàn Hạ cho tôi.”

Bốn năm này Tư Dĩ Hàn nín nhịn đến điên rồi sao? Giờ làm nhiều chuyện khiến người ta muốn điên:

“Bây giờ không có ai biết người lên hot search với anh chính là Hạ Hạ, anh xác định là muốn xào CP Hàn Hạ? Tận lực xào? Hạ Hạ nói thế nào? Anh xem Hạ Hạ như em gái, cô cũng không phải xem anh như anh trai sao? Cô ấy nguyện ý phối hợp xào CP với anh?”

“Trước tiên xóa sạch những gì liên quan đến CP Hàn Lâm.”

“Hàn ca, nghe em, trước khi chuyện này còn chưa lên men thì buông tha chương trình tình yêu kia đi, Hạ Hạ vĩnh viễn sẽ không biết.”

Tư Dĩ Hàn ngậm điều thuốc, bàn tay cầm bật lửa khẽ chuyển, một ngọn lửa màu xanh chiếu sáng gương mặt anh tuấn lạnh lẽo của Tư Dĩ Hàn, ngọn lửa đốt cháy điều thuốc, làn khói màu trắng quấn lấy đầu ngón tay anh. Tư Dĩ Hàn đặt bật lửa xuống, giọng nói âm trầm:

“Tôi dùng bốn năm ép mình buông tha.”

“Thật không may, tôi thất bại.”

Tư Dĩ Hàn kiềm chế không hút điều thuốc, lặng lẽ suy nghĩ về Du Hạ. Bởi vì dùng lực mà cổ tay vô hình hiện lên gân xanh, dừng lại một lúc lâu, anh mở miệng:

“Không gặp cô ấy, là lý trí cuối cùng của tôi.”

Du Hạ tắm rửa xong, đi ra thì thấy điện thoại di động đã bị đánh bể. Thương Duệ 19 cuộc gọi nhờ, tiếp đó là Tô Minh 30 cuộc. Trò gì đây? Du Hạ xoa xoa mái tóc còn ướt, ngồi trên giường mở danh bạ ra, đôi chân trắng nõn đặt bên mép giường, bàn chân nhỏ rung rung.

Tô Minh lại gọi điện đến, Du Hạ bắt máy.

“Tô tổng.”

Đầu bên kia trầm mặc chừng một phút đồng hồ, Tô Minh nói:

“Tớ có thể là fan thất bại duy nhất. Thần tượng của tớ và bà chủ của tớ là vợ chồng. Cmn ai cũng không đắc tội được!”

“Giả kết hôn.”

Du Hạ thoải mái nói:

“Nói đúng ra là anh ấy là anh trai của tớ.”

“Những lời trước đó nói muốn đẩy ngã anh, cậu đừng tin là thật nha, đồng ngôn vô ky.”

“Tớ cũng không dám, cậu yên tâm đi.”

“Tớ nghĩ cậu dám đó, Du lão sư. Cậu và Hàn ca lên hot search, hiện tại đang đứng vị trí thứ nhất, tiêu đề là Tình cảm lưu luyến của Tư Dĩ Hàn.”

Trong giọng nói của Tô Minh lộ ra một cổ chết lặng, cô bị ép phải tiếp nhận sự thật chồng của Du Hạ là Tư Dĩ Hàn. Điều này giống như biển động gió lớn lao thẳng đến nuốt sống cơ thể nhỏ bé của cô. Nếu là Lâm Họa, cô đã sớm mắng lớn, nhưng Du Hạ, cô biết rõ chuyện tình giữa Du Hạ và Tư Dĩ Hàn, bọn họ đã ở bên nhau 15 năm, fans như bọn cô chỉ mới ở bên cạnh anh mấy năm. Tư Dĩ Hàn liên tục ra ba album về mùa hạ, fan đứng trước mặt Du Hạ căn bản không dám lớn tiếng:

“Tình của tớ hiện giờ cực kỳ phức tạp!”

Du Hạ nhảy xuống giường, ngồi vào ghế salon lấy máy tính bảng ra vào weixin. Ba hot search đứng đầu đều là về cô và Tư Dĩ Hàn. Lâm Họa đã sớm bị áp không nhìn thấy tung tích.

Ảo tưởng muốn mang viên kim cương màu hồng phần 10 cara còn chân thật được tiếp xúc với Tư Dĩ Hàn, Du Hạ rất hài lòng với kết quả này, chỉ là không chụp được mặt của cô, có chút tiếc nuối. Du Hạ lưu lại toàn bộ ảnh về máy tính.

“Hot search là ngoài ý muốn.”

“Đi ăn tại loại nhà hàng này còn ngoài ý muốn cái gì?”

Tô Minh quả thực muốn mắng nhưng đối diện là Du Hạ, cô lập tức sửa chữa nói:

“Tớ không có ý muốn mắng cậu. Lên hot search cũng không có gì không tốt, ít nhất hot search của hai người đã đề bẹp Lâm Họa.”

Du Hạ không thể phủ nhận hot search hôm nay cô xác thật cố ý. Tư Dĩ Hàn cầu hôn Lâm Họa? Du Hạ mắng chết bọn họ. Lão bà chân chính là cô còn ở đây, ai dám cầu hôn?

Du Hạ đăng nhập weixin trên máy tính bảng, làm bộ gửi tin nhắn cho Châu Đình:

“Có cần em đăng weixin làm sáng tỏ không?”

“Không cần.”

Châu Đình khách khí trả lời:

“Không lộ diện gương mặt của em, không ai biết là em đâu.”

“Sẽ ảnh hưởng đến Hàn ca sao?”

Du Hạ suy nghĩ về cục diện hiện tại, chỉ cần làm sáng tỏ quan hệ anh trai em gái thì sẽ không làm lớn chuyện, đây là phương pháp nhanh gọn nhất. Bên ngoài đều biết Tư Dĩ Hàn có một em gái, rất hợp lý hưng hợp lý không có nghĩa là hợp tình. Du Hạ thích Tư Dĩ Hàn nhiều năm như vậy, làm sao có thể cam tâm làm em gái?

Châu Đình:

“Anh sẽ xử lý, em không cần xen vào. Hiện tại càng nhiều người dính vào sẽ càng loạn.”

“Em nghỉ ngơi sớm chút, ngủ ngon.”

“Đoàn đội của Hàn ca nói như thế nào?”

Tô Minh hỏi.

“Nói chúng ta không cần lo, bọn họ sẽ xử lý.”

Du Hạ tiếp tục gửi tin nhắn cho Châu Đình:

“Các anh tính xử lý chuyện này như thế nào? Có thể nói cho em biết được không?”

Tô Minh hỏi:

“Không cần xen vào? Không xóa hot search cũng không đăng tin làm sáng tỏ là thật sự muốn công khai hay là vì muốn áp hot search của Lâm Họa?”

“Về sau đi.”

Du Hạ xem hot search, hiện tại đã lên bốn cái, theo thứ tự 1,3,5,6.

“Trời ơi, Cp đều phủ kín a.”

Tô Minh kinh ngạc nói:

“Hiện tại mục tìm kiếm đều là Lâm Họa và Tư Dĩ Hàn, đều là weibo một năm trước.”

“Thật sao?”

Lần thứ hai Du Hạ mở weibo tìm kiếm, trang tìm kiếm đều xuất hiện trang 404, mục tìm kiếm cứ như vậy bị sập.

Đồng thời Châu Đình cũng gửi tin nhắn đến: “Người tại hiện trường chụp rất nhiều ảnh, hot search không thể xóa hết được, chỉ có thể tạm xử lý, hỗ trợ đánh sập trang web, bọn họ sẽ nhanh quên đi, không cần quá lo lắng.”

“Hàn ca là đỉnh lưu lượng.”

Tô Minh thở dài.

“Nếu giấy hôn thú của hai người bị phơi ra ngoài ánh sáng, weibo nhất định sẽ trực tiếp sập.”

“Có thể công khai giấy ly hôn.”

Du Hạ không mở được weibo, lại nhìn tin nhắn của Châu Đình mấy lần, cũng không nghĩ ra được ý tưởng gì. Tóc ướt dán vào cổ khiến cô hơi khó chịu. Du Hạ đứng dậy đi tìm máy sấy tóc, tìm nửa ngày cũng không thấy, có thể nó ở trong phòng đựng áo quần. Du Hạ mở cửa phòng quần áo ra, bị một đồng áo quần đổ ra dọa hết cả hồn. Cứ ba tháng các hãng nổi tiếng sẽ gửi tặng bộ sưu tập mới nhất đến cho cô, cô chưa có thời gian sắp xếp. Du Hạ cầm điện thoại di động trở về ngồi trên ghế salon, nói:

“Cậu về đến nhà chưa? Còn bận chuyện gì nữa sao?”

“Đang ở trên xe, năm phút nữa đến nhà.”

Tô Minh nói:

“Có chính sự, muốn thương lượng với cậu. Sản xuất Lưu mới gọi điện thoại đến, bảo ngày mai sẽ đến cửa xin lỗi cậu, có muốn gặp cô ta hay không?”

“Tớ ở chung với Tư Dĩ Hàn, cậu xác định muốn để bọn họ đến đây?”

Du Hạ nghiêm túc nói.

“Bên phía Nhị Đài có ý gì? Còn muốn hợp tác?”

“Ngày hôm nay quả thực là ngoài ý muốn, ai có thể nghĩ Trần Hồng bỗng nhiên...”

Không ngờ sao? Du Hạ một chữ cũng không tin nhưng Du Hạ không cần thiết phải gây gổ với Tô Minh:

“Cậu có tính toán gì?”

“Tiếp tục hợp tác, bọn họ đảm bảo sẽ không để chuyện như vậy phát sinh lần nữa. Tớ nghĩ chúng ta nên nhượng bộ một bước, cũng không có tổn thất lớn gì, cậu thấy sao?”

Nhị Đài sợ Tư Dĩ Hàn gây phiền toái? Bút anh của Du Hạ là Summer. Em gái của Tư Dĩ Hàn gọi là Hạ Thiên, chuyện tối nay nháo lớn như vậy, người của Nhị Đài nếu như muốn không tổn hại gì, bọn họ chỉ có thể tự sát. Tư Dĩ Hàn nổi tiếng muội khổng, cực kỳ bao che khuyết điểm, chọc anh chính là muốn tìm chết.

“Hợp tác, có thể, nhưng đừng để tớ thấy mặt Trần Hồng lần nữa.”

“Bên phía bên kia nói có thể sẽ đổi nhà tài trợ. Hôm nay Hàn ca bề gãy cánh tay của Trần Hồng trước mặt mọi người như vậy, cho dù có tiếp tục tài trợ, Trần Hồng cũng không dám làm chuyện gì đâu.”

Du Hạ hàn huyên với Tô Minh thêm hai ba câu rồi tắt máy, thay áo ngủ tính xuống lầu tìm máy sấy tóc. Đi đến trước cửa, bị chính hình ảnh của mình trong gương dọa sợ, môi trắng bệch không có huyết sắc. Dù sao trong nhà còn có Tư Dĩ Hàn, Du Hạ quay lại thoa chút son mới được.

Ánh sáng mập mờ trên hành lang, phòng của Tư Dĩ Hàn đóng kín cửa. Du Hạ bước nhanh xuống lầu, bất ngờ không kịp đề phòng nhìn thấy Tư Dĩ Hàn đang cầm một cái ly thủy tinh. Anh mặc một bộ đồ ngủ màu đen, trước ngực lộ ra da thịt trắng nõn, tóc đen rũ xuống trán mất trật tự, đôi mắt đen thâm thúy như hố sâu.

Tầng một chỉ mở một ngọn đèn, không gian rộng lớn mờ tối, dưới ánh đèn, ngũ quan của Tư Dĩ Hàn càng thêm chìm khuất. Bầu không khí ngọt ngào làm da dầu của Du Hạ tê dại.

“Anh uống nước?”

Du Hạ không biết nói gì đành hỏi anh một câu, lời còn chưa dứt liền hắt xì một cái.

Tư Dĩ Hàn nhú mày, cầm ly nước lên uống một ngụm, hầu kết chuyển động nhưng đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm Du Hạ:

“Bị cảm?”

Tóc Du Hạ còn chưa khô, xoa xuống đôi vai gầy, tạo một cảm giác yếu đuối. Thất lưng màu đen làm cổ áo váy ngủ hạ thấp xuống, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn, đường cong xương quai xanh tinh tế gợi cảm, váy ngắn không che được gì nhiều, lộ ra đôi chân dài thẳng tắp, chân vừa trắng vừa thẳng, dưới chân mang một đôi dép đi trong nhà màu hồng nhạt.

Tư Dĩ Hàn lại cầm ly nước lên uống một hơi cạn sạch, đôi mắt thâm thúy rũ xuống, giọng nói âm trầm:

“Ăn mặc cái kiểu gì vậy?”

“Áo ngủ, làm sao?”

Du Hạ đi xuống cầu thang, liền hắt hơi thêm cái nữa:

“Trong phòng anh có máy sấy tóc hay không?”

Du Hạ mới tắm xong, trên người mang mùi thơm sữa tắm thoang thoảng, đường cong lả lướt, vừa kiêu ngạo vừa kiêu điểm.

Tư Dĩ Hàn rũ tay xuống, ngón tay cố sức nắm chặt ly thủy tinh, xuyên thấu qua lớp thủy tinh có thể nhìn thấy lòng bàn ngón tay anh trắng đến không bình thường:

“Về phòng đổi một bộ quần áo khác, trong phòng anh có máy sấy tóc, lát đưa cho em.”

“Cám ơn.”

Du Hạ hất hơi cái nữa, bước nhanh đến phòng bếp, mở đèn rót nước. Tư Dĩ Hàn đặt ly thủy tinh vào trên tủ, nắm chặt tay thành quả đấm, cau mày bước chân lên lầu.

Du Hạ rót cho mình một ly nước nóng. Cô lại bắt đầu nhảy mũi, đầu cũng có chút đau. Lúc cô cầm ly giữ ấm lên lầu, Tư Dĩ Hàn đã đứng trên hành lang, trên tay cầm cái máy sấy tóc.

“Cần anh sấy tóc giúp em hay không?”

Du Hạ đứng dưới bậc thang ngẩng đầu lên nhìn Tư Dĩ Hàn. Đây là Tư Dĩ Hàn tự dâng mình đến cửa, không phải là cô cố ý câu dẫn nha.

“Có thể chứ?”

Tư Dĩ Hàn bước xuống bậc thang, chân dài thẳng tắp. Lúc bước xuống, ống quần bị kéo lên lộ ra mắt cá chân cao lảnh, chột lóc lên, hình như có một hình xăm. Du Hạ còn muốn nhìn nữa, Tư Dĩ Hàn từ khi nào bắt đầu chơi hình xăm? Một người đàn ông nề nếp đã từng nghiêm khắc cấm cô xăm hình nay lại xăm.

“Qua đây.”

Tư Dĩ Hàn mở đèn, đi đến ghế salon. Du Hạ đẩy nắp ly giữ nhiệt lại, bước nhanh xuống cầu thang.

“Tóc của em rất dài, phải sấy rất lâu.”

Du Hạ muốn nói nếu anh không kiên trì cũng đừng có làm.

Tư Dĩ Hàn nghiêng người ngồi trên ghế salon, nhìn Du Hạ:

“Anh có thể thấy, thị lực của anh rất tốt, chỉ số thông minh càng không có vấn đề. Qua đây.”

Không châm biếm sẽ chết sao?

Du Hạ đi đến, ngồi xuống, đưa lưng về phía Tư Dĩ Hàn. Tim cô đập rất nhanh, cô siết chặt ly giữ nhiệt trong tay:

“Ai biết anh có thể sấy được một nửa liền nhện không được vớt lại cho em.”

Tư Dĩ Hàn duỗi thẳng hai chân ra, đặt hai bên thân của Du Hạ. Tư thế này là cô đang ngồi giữa hai chân anh? Du Hạ rũ mắt xuống, chỉ cần cô hơi động một chút là có thể đụng vào chân của Tư Dĩ Hàn.

Bởi vì tư thế ngồi cho nên ống quần bị kéo lên, triệt để lộ ra mắt cá chân, nơi đó quả nhiên có một hình xăm, là một chữ cái tiếng anh chữ S.

S? Là chữ đầu của Tư Dĩ Hàn? Hay là tên của một cô gái nào đó? (Tư Dĩ Hàn: 司以寒 phiên âm là sīyǐhán.)

Trên vai nóng lên, Du Hạ quay đầu lại gần như chạm vào cái cằm của anh, bàn tay to của Tư Dĩ Hàn nắm lấy cái cổ của Du Hạ bắt cô phải xoay qua chỗ khác.

“Đừng nhúc nhích.”

Từ phía sau lưng Du Hạ được khoác lên một tấm chăn mỏng, che đi bả vai gầy gầy của cô. Du Hạ xiết chặt hai bên tấm chăn, lực chú ý rơi xuống cái tủ TV như vậy mới gần tìm được. Ngón tay của Tư Dĩ Hàn luôn vào trong tóc cô, ngón tay vô ý quét qua da thịt trên cổ, tê dại. Tiếng máy sấy tóc thổi ông ông, giọng nói của Tư Dĩ Hàn trầm thấp:

“Sau này không được ăn mặc như vậy nữa.”

“Vì sao? Không đẹp sao?”

Ánh mắt của Du Hạ nhìn về phía cửa sổ sát đất trong phòng khách. Tư Dĩ Hàn vén tay áo ngủ lên lộ ra cánh tay thon dài, rất kiên nhẫn sấy tóc cho cô. Một lọn tóc đen rơi xuống trán của anh, lúc này nhìn Tư Dĩ Hàn mang theo mấy phần xâm lược.

“Anh cũng là đàn ông.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tư Di Hàn: Vợ mỗi ngày đều muốn khiêu chiến tính tự chủ của tôi

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Edit: Meimei

Du Hạ đột nhiên quay đầu lại, nhất thời da đầu tê rần, ngón tay của Tư Di Hàn vẫn đang còn đang ở bên trong tóc của cô. Tư Di Hàn lập tức ngừng tay, tắt máy sấy tóc, giọng nói trầm thấp:

“Đau?”

Mắt Du Hạ đỏ lên, gạt đầu:

“Ừ.”

“Ai mượn em lộn xộn.”

Tư Di Hàn thả chậm động tác, nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Vừa muốn bật máy sấy tóc lên lại thì lòng bàn tay bỗng nhiên sờ vào vùng da sau tai của Du Hạ:

“Sao cổ lại nóng như vậy? Bị cảm?”

Bị anh trêu chọc nên mới như vậy! Có thể nói ra sao?

Hiện tại đầu chỉ có cổ của Du Hạ nóng, cả người cô đều nóng, sắp chảy cả máu mũi, cô muốn hóa thành dã thú đẩy ngã Tư Di Hàn, xé rách áo ngủ của anh.

“Không có cảm mạo.”

Thanh âm của Du Hạ càng hạ thấp, hai lỗ tai đỏ bừng.

Tư Di Hàn đặt máy sấy tóc xuống, cúi người lấy thùng thuốc dưới bàn ra, lấy nhiệt kế điện tử ra để trước trán Du Hạ, tích một cái.

“Ba mươi chín độ, thay quần áo, đi bệnh viện.”

Tư Di Hàn đặt nhiệt kế xuống bàn, xoay người bước nhanh lên lầu, vừa đi vừa mở nút áo, sắc mặt âm trầm triệt để biến thành một khối băng.

“Cái này không chính xác, hơn nữa đo nhiệt độ từ trán cũng không thể xác định chắc chắn là em đang bị sốt được.”

Tư Di Hàn quay người lại, cài lại nút áo, cầm nhiệt kế lên:

“Há miệng.”

“Bắn.”

Du Hạ ghệt bỏ nói, lấy chăn khoác trên vai xuống, đưa tay lên:

“Đo dưới nách.”

Dây buộc áo ngủ của Du Hạ đã sớm bị tuột xuống. Từ góc độ này có thể thấy áo ngực màu đen của cô, trước ngực một mảng xuân sắc, phát dục tốt. Tư Di Hàn bất động thanh sắc dời mắt đi chỗ khác, cổ họng khô nóng. Nhiệt kế dán vào vùng da dưới cánh tay của Du Hạ, tích một tiếng.

“Bao nhiêu?”

Du Hạ thò người qua nhìn.

“Ba chín độ năm.”

Sắc mặt Tư Dĩ Hàn lạnh như băng nhìn Du Hạ:

“Đắp chăn lên lại, lên lầu thay quần áo ngay.”

“Em không muốn đi bệnh viện.”

Du Hạ nhủ mảy. Cô ghét nhất là đi bệnh viện, kéo thùng thuốc qua tìm thuốc hạ sốt.

“Em ở nhà uống thuốc hạ sốt là được rồi, đi bệnh viện phải chuyển nước, khó chịu muốn chết.”

“Không được.”

Tư Dĩ Hàn đưa tay lên chỉnh áo, đề xuống tức giận nói:

“Em tự thay áo quần hay muốn anh giúp em?”

“Em không đi bệnh viện.”

Du Hạ mở nắp ly nước giữ nhiệt ra, từ trong thùng thuốc lấy ra hai viên thuốc hạ sốt, ngửa đầu uống.

“Dù thế nào đi nữa em cũng không đi.”

Ánh mắt sắc bén của Tư Dĩ Hàn nhìn Du Hạ:

“Du Hạ!”

“Vậy anh ôm em đi.”

Du Hạ vươn tay vươn tay lên chống lại ánh mắt của Tư Dĩ Hàn, kinh sợ nhưng so với chuyện đi bệnh viện, Du Hạ tình nguyện đối mặt với cơn giận dữ của Tư Dĩ Hàn hơn.

“Cầm giao mùa, năm cũng đều có vài ngày như vậy. Nếu nửa đêm em còn sốt thì lại đi bệnh viện, được không?”

Bởi vì bị sốt, khoe mắt cô ướt át, nhìn đáng thương vô cùng.

Hai người giằng co trong chốc lát, Tư Dĩ Hàn tìm trong thùng thuốc miếng dán hạ sốt, anh bước đến trước mặt Du Hạ, vốn là muốn đứng dậy đưa Du Hạ đi bệnh viện nay phải từ bỏ ý định.

Du Hạ ngừng thở, ngẩng đầu lên nhìn Tư Dĩ Hàn. Anh dựa vào rất gần cô, đầu gối cô chạm vào chân của anh, Du Hạ lặng lẽ vênh môi, bên tai vang lên hơi thở nóng bừng cùng tiếng tim đập thình thịch của cô.

“Xong chưa?”

Tư Dĩ Hàn dán miếng hạ sốt lên trán Du Hạ xong cũng không lập tức lùi lại mà nhìn đỉnh đầu cô trong chốc lát, đôi mắt đen hiện lên vài phần khắc chế:

“Hai giờ sau anh sẽ đến kiểm tra lại nhiệt độ của em, đừng khóa cửa phòng.”

Sốt ba mươi chín độ năm làm cho Du Hạ không thể không tuân theo. Cô về phòng, mở điều hòa rồi rúc vào ổ chăn, vì uống thuốc cảm nên cơn buồn ngủ nhanh chóng ập đến.

Tư Dĩ Hàn nói anh là đàn ông vì vậy Du Hạ không thể không chút kiêng kỵ mặc váy gợi cảm? Phải mặc như thế nào đây? Bọn họ không phải là anh em ruột.

Đến a, xao động a!

Trong lòng dần dần dâng lên tình cảm ấm áp, Du Hạ rơi vào mê man. Hình ảnh từ từ hiện lên, Tư Dĩ Hàn mười ba tuổi, mặc áo sơ mi trắng đứng trước cửa. Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau. Lần đầu tiên Du Hạ nhìn thấy người đẹp mắt như vậy. Thiếu niên sạch sẽ giống như dòng nước suối trong suốt trên núi, thuần túy không lẫn tạp chất. Anh phảng phất tựa như người bước ra từ trong tranh, hào quang từ phía sau tỏa sáng, da thịt trắng nõn của anh được chiếu sáng đến trong suốt.

“Đây là anh trai Tư Dĩ Hàn.”

Bố kéo hành lý của Tư Dĩ Hàn vào cửa, hòa ái cười:

“Sau này sẽ ở nhà chúng ta.”

Du Hạ ngơ ngác nhìn, bổ ôm lấy Du Hạ, ôn nhu mang dép cho cô:

“Chào hỏi anh trai đi.”

Chỉ trong chớp mắt anh đã trở thành một Tư Di Hàn trưởng thành, hào quân bắn ra bốn phía sân khấu, ánh đèn từ bốn phương tám hướng tụ lại trên người anh, vạn chúng chúc mừng. Anh hoàn mỹ giống như thánh thần đứng trong ánh sáng, đứng trong trung tâm thế giới.

Du Hạ bỗng nhiên tỉnh lại, cả người nóng hầm, mồ hôi đều thấm vào trong chăn. Trong phòng sáng trưng, điện thoại di động dưới gối rung rung. Du Hạ day day mi tâm. Mỗi ngày đều mơ thấy Tư Di Hàn, lúc nào giấc mơ mới thành sự thật đây?

Điện thoại hiện lên tên Tô Minh, Du Hạ nhìn một chút mới bắt máy:

“Tô tổng.”

“Cậu có biết hợp đồng bên phía Thương Duệ xảy ra vấn đề không? Bên Nhị Đài không ký hợp đồng với anh ta, có người cướp tài nguyên.”

“Chương trình tình yêu thì có cái tài nguyên gì? Ai bị điên mà đi cướp tài nguyên của Thương Duệ vậy? Ai cướp vậy?”

Du Hạ kinh ngạc, Thương Duệ là tiểu thịt tươi lưu lượng trong nước, tham gia chương trình như vậy là đã cho tổ tiết mục mặt mũi rồi, vậy mà cũng bị người khác cướp?

“Không biết, tớ cũng vừa mới nhận được tin tức. Sản xuất Luru ới bên trên ngăn cản kí hợp đồng, bọn họ không biết gì.”

Du Hạ khát nước, cô vói lấy cái ly giữ ấm trên bàn qua uống một hớp. Đầu không đau lắm, cô vén chăn lên thì phát hiện mình chỉ mặc mỗi cái quần lót. Quần áo đâu?

Áo ngực bị cuốn trong chăn, có thể lúc cô ngủ sợ cô nóng nên cởi ra. Váy ngủ thì được xếp chỉnh tề trên ghế salon. Du Hạ nhìn thấy chỉ muốn tức giận mím cười. Mẹ nó! Cái này mà Tư Di Hàn cũng có thể nhẫn nhịn sao? Anh không được đứng không???

Xếp áo quần như vậy cũng chỉ có Tư Di Hàn mới làm được. Du Hạ phủ áo ngủ lên, đứng dậy đi tìm điều khiển từ xa mở rèm cửa sổ. Ánh nắng mặt trời trong nháy mắt chiếu sáng căn phòng. Du Hạ hít sâu hấp thụ ánh sáng mặt trời:

“Tô Minh, cậu nói xem tớ xấu hay đẹp?”

“Ai nói cậu xấu? Cậu là Thiên tiên. Ok? Cậu là tiểu tiên nữ đẹp nhất! Tại sao cậu lại hỏi vậy?”

“Không có gì. Chỉ là cảm thấy rất thất bại thôi.”

Đồ đàn ông thôi! Vào phòng cô còn gấp áo ngủ sexy của cô chỉnh tề như vậy! Người thường có thể làm được sao!!!

“Cậu thất bại cái gì? Cậu là người sinh ra đã ở vạch chiến thắng! Cậu có tiền tài, xinh đẹp, chồng còn là Tư Di Hàn. Con mẹ nó! Nam thần mà biết bao nhiều người mơ ước là của cậu đó!!!!”

Không phải của cô. Cô Người kia còn có thể gấp áo ngủ của cô như vậy.

Du Hạ nhìn da thịt trắng nõn của mình, mềm mịn khiến người ta muốn hôn một cái. Tư Di Hàn thành người làm đại sự rồi!

“Cậu nói người cướp hợp đồng lần này có phải là một trong những người muốn theo đuổi cậu không? Cậu suy nghĩ xem gần đây có thần tiên phương nào theo đuổi cậu không?”

“Không có. Tớ tự bế một năm, quan hệ trong giới cũng ít. Sao lại có thể có người theo đuổi được? Chỉ là một chương trình thôi mà sao có nhiều chuyện xảy ra vậy.”

Du Hạ rời giường, đi vào phòng tắm. Lúc đi qua cái gương, cô dừng lại nhìn một chút. Xinh đẹp như vậy mà, có điều nhìn không có tinh thần lắm. Cô vỗ vỗ mặt, vỗ cho đến lúc mặt hơi đỏ lên mới dừng lại:

“Bình đến tướng chặn, nước đến đất chặn. Trên đời này chưa có thứ gì làm tớ phải sợ.”

Có lẽ hôm qua Thương Duệ gọi điện đến là nói về chuyện này. Lúc đó Du Hạ nghĩ Thương Duệ muốn nói về chuyện hot search cho nên cô không có gọi lại cho Thương Duệ.

“Du tổng luôn có tính quyết đoán.”

Tô Minh không phục không được. Du Hạ rất có tính tư bản ngang tàng.

Chuyện này nói hoài cũng không ra kết quả, Du Hạ tắt điện thoại đi tắm. Tắm rửa xong, lúc Du Hạ xuống lầu, phòng khách không một bóng người.

Trong phòng bếp không có đồ gì ăn được. Du Hạ ngồi trên ghế salon lấy điện thoại di động ra định đặt đồ ăn bên ngoài thì chuông cửa vang lên. Du Hạ đứng dậy nhìn mào màn hình chuông cửa thì thấy một người đàn ông mang khẩu trang đang oán hận đứng bên ngoài:

“Mở cửa, tớ mang bữa sáng đến cho cậu.”

Du Hạ để Thương Duệ đi vào, rồi lên phòng cầm một cái áo khoác mặc vào. Đi xuống thì thấy Thương Duệ đã vào cửa. Hắn mặc một bộ đồ jean, đội mũ lệch, mang khuyên tai ngọc trong suốt.

“Điện thoại không gọi được, tớ cứ nghĩ là cậu đã xảy ra chuyện gì.”

Thương Duệ nhìn bốn phía, không thấy Tư Di Hàn mới đi đến phòng khách, đặt bữa sáng xuống.

“Cậu không sao chứ?”

“Cậu muốn hỏi cái gì?”

“Tối hôm qua vị cháu trai kia đụng chạm cậu a.”

Thương Duệ ngồi xuống ghế salon, cởi khẩu trang xuống, hai chân bắt chéo, cánh tay dang ra khoác trên ghế:

“Có cần tớ chặt một chân của hắn không? Tớ đã sớm nhìn hắn không thuận mắt rồi.”

Đều là phú nhị đại của thành phố S, Thương Duệ tất nhiên biết Trần Hồng, có điều Thương Duệ rất chướng mắt Trần Hồng. Bình thường thường hay công kích chế giễu.

“Cậu là xã hội đen sao? Chỉ biết đánh đánh giết giết.”

Du Hạ mở ly ca cao nóng ra uống một ngụm. Giống như có điều suy nghĩ, cô nhìn Thương Duệ hỏi:

“Làm sao cậu biết?”

“Cánh tay của Trần Hồng bị gãy làm lòng người vui sướng, làm sao mà tớ có thể không biết được?”

Thương Duệ nhìn lên lầu:

“Hàn ca không ở nhà sao?”

“Không biết. Tớ mới ngủ dậy.”

Du Hạ cầm túi đồ ăn đến phòng bếp, hỏi:

“Cùng ăn không?”

“Không được, tớ giảm cân.”

Thương Duệ thấy Tư Di Hàn không ở nhà liền thở phào nhẹ nhõm. Hôm nay Du Hạ mặc một cái váy dài nhạt màu, tóc dài xõa vai, xinh đẹp vô cùng, da thật lộ ra bên ngoài trắng muốt như tuyết. Lúc còn đi học, Du Hạ chính là nữ thần trong lòng bọn họ. Càng lớn càng đẹp. Nay đã hai mươi lăm tuổi, đã đẹp đến tột đỉnh.

Thương Duệ ngồi đối diện Du Hạ, chỉ trầm mặc trong chốc lát rồi thử mở miệng thăm dò:

“Chuyện của Hàn ca và Lâm Họa là thật hay giả?”

Sáng sớm đã gặp chuyện ầm ục giờ còn đề cập đến Lâm Họa đáng ghét kia? Du Hạ liếc mắt nhìn Thương Duệ:

“Có chuyện gì sao?”

“Có đúng Hàn ca có bạn gái không?”

Du Hạ giương mắt ý vị thâm trường nhìn Thương Duệ, một ngón tay tinh tế gõ bên mặt bàn:

“Không quan tâm”

Thương Duệ đứng dậy, nóng nảy nói:

“Du Hạ, thật sự cậu không quan tâm?”

Du Hạ ghét bỏ nhìn hắn nửa ngày, tớ quan tâm hay không liên quan gì cậu?

“Cậu hỏi hăm chuyện Tư Dĩ Hàn có bạn gái chưa để làm gì? Có chuyện gì thì cứ nói thẳng.”

“Hàn ca có đúng là đối với cậu...”

Tiếng chìa khóa bỏ vào ổ khóa, lách cách một tiếng, trong nháy mắt Thương Duệ liền ngồi thẳng lưng:

“Hàn ca sao?”

Du Hạ quay đầu lại thấy Tư Dĩ Hàn đang từ bên ngoài bước vào. Anh mặc một cái áo hoodie trắng phối với quần jean nhạt màu, tôn lên đôi chân thon dài của anh. Sạch sẽ mát mẻ, như một tác phẩm nghệ thuật xuất sắc.

Thương Duệ đứng dậy, da đầu tê dại, giống như phản xạ có điều kiện bị Tư Dĩ Hàn giáo huấn:

“Hàn ca?”

Tư Dĩ Hàn tháo khẩu trang màu đen xuống, đôi mắt nhàn nhạt quét qua người Thương Duệ, nhìn về phía đồ ăn mà Du Hạ đang ăn. Không biết Du Hạ có cảm giác sai hay không, cô thấy sắc mặt của Tư Dĩ Hàn âm trầm, khó coi thêm vài phần.

“Vậy chuyện kia, tớ không thể ở lại lâu, có gì điện thoại nói chuyện sau ha.”

Thương Duệ chỉ chỉ điện thoại di động, nhìn Du Hạ nói xong đi thẳng về phía cửa.

“Đứng lại.”

Giọng nói âm trầm lạnh băng chứa ý tứ đọc lệnh vang lên.

Thương Duệ đã đến gần cửa liền đứng nghiêm lại, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim:

“Hàn ca? Có việc gì sao?”

“Đến làm gì?”

Tư Dĩ Hàn lạnh nhạt nhìn Thương Duệ. Thương Duệ cảm thấy chân có chút đau.

“Đi ngang qua, tiện thể mang bữa sáng cho Hạ Hạ.”

Thương Duệ nói.

“Hàn ca, anh đã ăn sáng chưa? Em cũng có mua cho anh một phần.”

“Cám ơn.” Tư Dĩ Hàn khoát tay.

“Đi đi.”

Thương Duệ như được đại xá vội vàng đi như một con gió.

Lúc còn nhỏ, bọn họ ở cùng một tiểu khu, mỗi ngày Thương Duệ đều đến tìm Du Hạ đi chơi, chỉ là một ngày nào đó Thương Duệ không còn đến nữa. Mỗi lần nhìn thấy Tư Dĩ Hàn, Thương Duệ tựa như chuột thấy mèo vậy.

Du Hạ hoài nghi Tư Dĩ Hàn đã từng đánh Thương Duệ một trận nhưng cô không có chứng cứ.

“Thương Duệ đến làm gì?”

Tư Dĩ Hàn đi đến tủ lạnh, bỏ thức ăn vào.

“Hỏi anh có phải có bạn gái hay không?”

Tư Dĩ Hàn quay đầu lại nhìn cô.

“Cậu ta hỏi, không phải em, anh nhìn em làm gì?”

Tư Dĩ Hàn rũ mắt, che giấu tâm tư trong mắt. Anh bỏ bánh kem vào tủ lạnh, sau đó chậm rãi đóng cửa tủ lạnh lại, lấy giấy ti mi lau sạch từng ngón tay mình.

“Em có muốn hỏi?”

Du Hạ chợt nhớ đến bộ phim điện ảnh đầu tiên mà anh đóng. Trong phim anh diễn vai một cảnh sát nằm vùng, tám mươi phần trăm nội dung bộ phim,

anh là nhân vật phản diện. Từ Dĩ Hàn lúc đó hai mươi tuổi đóng một vai phản diện âm trầm ba mươi tuổi. Ngũ quan tinh xảo đã bị hóa trang. Có một cảnh vì để thu được tín nhiệm của trùm buôn ma túy mà anh phải tự tay xử lý người phản bội. Một lọn tóc rũ xuống trước gương mặt tiêu điều lãnh trầm của anh, anh nghiêng đầu hút thuốc, dưới chân là một vũng máu. Anh ném khẩu súng cho thù hạ, rút khăn tay trắng nõn ra chậm chậm lau sạch từng ngón tay của mình.

Hình ảnh hiện tại giống y trong phim như đúc. Du Hạ đã xem bộ phim kia vô số lần, bị phân đoạn kia giết không chừa một mảnh giáp. Du Hạ siết chặt ly ca cao nóng trong tay, nhin không được hỏi:

“Từ Dĩ Hàn, anh thấy em có đẹp không?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Edit: Meimei

Bốn bề yên tĩnh, ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào. Da thịt trắng nõn của Du Hạ dưới ánh mặt trời phát sáng, cô xinh đẹp, mị mị như hoa.

“Em có phải là cô gái xinh đẹp nhất không?”

Khóe môi Du Hạ giương lên, giọng nói trầm thấp mềm mại. Bộ dạng không mềm yếu, đôi mắt sáng ngời nhìn Từ Dĩ Hàn. Cô mặc quần dài màu đen, xương cổ tay tinh tế mảnh khảnh, da thịt non mịn tựa như chỉ cần chạm một chút là sẽ xuất hiện những vết hằn đỏ. Bàn chân nhỏ nhắn lộ ra ngoài. Cô cực kỳ xinh đẹp.

Từ Dĩ Hàn đi về phía Du Hạ, tay đặt trên bàn ăn, cúi người. Du Hạ ngồi thẳng bình tĩnh nhìn anh.

Đôi mắt của Từ Dĩ Hàn trong trẻo, sạch sẽ vậy là lại sinh ra một tia cảm dục hiếm thấy. Xung quanh đều là khí tức của Từ Dĩ Hàn, lạnh lùng mà thanh dục. Du Hạ đề xuống nhịp tim đập thình thịch, hất cằm lên nói:

“Em có đẹp hay không anh có cần phải suy nghĩ lâu như vậy không?”

Từ Dĩ Hàn lại tiến đến gần cô hơn, đôi mắt thanh thúy hàm chứa vài phần ý tứ không rõ tâm tình.

“Từ Dĩ Hàn.”

Du Hạ mất hứng. Từ Dĩ Hàn ở trong vòng giải trí thấy qua nhiều mỹ nhân như vậy, mắt đều hoa lên rồi đứng không.

“Không ai trực tiếp cầu người khác khen bản thân mình như em.”

Từ Dĩ Hàn đứng dậy, hầu kết khẽ di động, thanh âm trầm thấp nói. Anh đưa tay lấy ly ca cao nóng và đồ ăn sáng trên bàn, ném tất cả vào thùng rác.

“Anh không phải là người khác, anh không thể khen em một câu sao? Anh vứt đồ ăn của em làm gì?”

“Đồ ăn của em?”

Từ Dĩ Hàn liếc mắt nhìn Du Hạ:

“Đây không phải là đồ Thương Duệ mang đến?”

“Cho em chính là của em.”

Đôi mắt Du Hạ trong suốt vừa xinh đẹp vừa kiêu diễm, đôi môi đỏ mọng bởi vì uống ca cao nóng mà ẩm ướt. Người đàn ông Từ Dĩ Hàn thực sự là cả đời làm anh trai!

“Vứt đồ ăn của em làm gì?”

Từ Dĩ Hàn đi đến huyền quang, cầm một túi đồ ăn đặt trên bàn ăn:

“Anh có thể để em bị đói sao?”

“Từ Dĩ Hàn.”

Du Hạ giương mắt, chưa từ bỏ ý định. Ánh mắt trầm xuống, giọng nói chìm xuống, chậm rãi nói:

“Có phải tối qua anh đã vào phòng em?”

“Đo nhiệt độ cơ thể.”

“Sáng sớm em tỉnh lại phát hiện không mặc áo quần trên người.”

Âm cuối Du Hạ mang theo một chút tức giận:

“Lúc anh đo nhiệt độ cho em, em vẫn còn mặc áo quần đúng không?”

Bầu không khí trong căn phòng bỗng nhiên trầm xuống.

“Đo nhiệt độ tất nhiên không cần cởi áo quần.”

Ngón tay Tư Dĩ Hàn gõ gõ trên mặt bàn, giọng nói cũng trầm xuống:

“Cũng không cần vén chăn ra. Em có mặc áo quần hay không, anh không rõ ràng lắm.”

Du Hạ mở nắp hộp đựng cơm ra, mùi cháo thơm đập vào mặt. Cô lấy cái muỗng khuấy khuấy cháo. Như có điều suy nghĩ, ánh mắt quét qua logo hộp đựng đồ ăn, là đồ ăn của khách sạn năm sao Toàn Cầu. Lúc bỏ qua đời, thời gian đó Du Hạ rất hỗn loạn. Tư Dĩ Hàn sợ bị paparazzi theo dõi cho nên mỗi lần quay về thành phố S đều ở tại khách sạn này. Mẹ cô nằm viện, Du Hạ tứ cố vô thân, buổi tối sợ hãi không dám ngủ ở nhà nên thường len lén chạy đi tìm Tư Dĩ Hàn. Năm ấy cô mười tám tuổi, người trưởng thành ngủ cùng với người khác giới ít nhiều cũng có chút xấu hổ, vì vậy cô lấy lý do thích ăn đồ ăn ở nhà hàng khách sạn này để ở lại phòng của Tư Dĩ Hàn.

Anh có ý đi mua bữa sáng cho cô?

Tư Dĩ Hàn cảm nhiệt kể qua:

“Đưa tay cho anh.”

Du Hạ chết lặng đưa tay cho Tư Dĩ Hàn. Hành động của anh y như bố cô vậy, không phải anh chỉ lớn hơn cô có ba tuổi thôi sao. Du Hạ dùng tay còn lại mở nắp hộp đựng há cảo tôm ra nhưng mở không được. Vừa muốn cầu xin giúp đỡ, Tư Dĩ Hàn đã đưa một tay đến:

“Tách.”

Hai người, một người một tay, phối hợp cực kỳ ăn ý. Du Hạ mở hộp ra, gấp một miếng há cảo đưa đến bên miệng Tư Dĩ Hàn.

Chậm chạp không thấy ai nhận, Du Hạ ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt của Tư Dĩ Hàn.

“Không phải anh rất thích đồ ăn của khách sạn này sao?”

Du Hạ muốn rút tay về nhưng mà nước đổ khó hót nên cô cứ như vậy, mắt to đơ thuần nhìn anh:

“Anh không ăn sao?”

Tư Dĩ Hàn rũ mắt xuống, lông mi che khuất tâm tình trong mắt, sống mũi cao thẳng. Du Hạ muốn rút tay nhưng Tư Dĩ Hàn đã cúi đầu xuống cắn một miếng. Môi anh chạm vào ngón tay của cô, nhẹ như lông chim nhưng cũng đủ để làm cho tim cô tê dại. Cô rút khăn giấy ra lau tay.

“Mấy năm nay anh không ăn đồ ăn ở khách sạn này rồi.”

Tư Dĩ Hàn làm như không có chuyện gì xảy ra, anh thu hồi nhiệt kế. Há cảo tôm vừa thơm vừa ngọt, tầm nhìn của anh rơi vào ngón tay của Du Hạ thì dừng lại. Anh ưu nhã xoay người, không để ý làm đầu gối va vào bàn ăn, nhất thời nhú mày.

Du Hạ: “...”

Du Hạ:

“Anh có đau không?”

Tư Dĩ Hàn khôi phục vẻ mặt, lấy thuốc cảm từ trong thùng thuốc ra ném cho Du Hạ, nói:

“Uống hai viên, nếu buổi trưa còn khó chịu thì liền đi bệnh viện.”

Điện thoại di động đang đặt ở cửa vang lên cắt đứt tình cảnh lúng túng. Tư Dĩ Hàn cầm thùng thuốc đi đến huyền quang.

Du Hạ quay đầu lại nhìn bóng lưng của anh. Lưng anh thẳng tắp, tay cầm điện thoại di động mở khóa, ngón tay vuốt trên màn hình điện thoại màu đen,

Du Hạ nhìn vậy cũng cuốn những ngón tay đỏ vuốt ve cơ thể của cô. Du Hạ không khỏi huyền tưởng trong đầu một phen. Cô ăn xong một viên há cảo, đặt đĩa xuống, lấy điện thoại di động ra chụp một tấm ảnh bữa ăn sáng.

Chụp xong lại tự sướng một phen.

Tư Dĩ Hàn đang nói chuyện điện thoại trong phòng khách, anh cúi đầu giọng nói nặng nề, bộ dạng nói chuyện của anh cũng giống y như vậy. Đầu bên kia không biết nói gì, anh cầm điện thoại rất lâu, sau đó mới lãnh đạm ừ một tiếng.

Du Hạ chụp mấy tấm đều cảm thấy không hài lòng, chỉ hận mình ăn trước làm gì, phá hủy mỹ cảm ban đầu của đồ ăn. Cô chỉnh sửa bảy biện đồ ăn trên bàn một lần nữa, chụp hai mươi mấy tấm mới chọn được một tấm, lại chỉnh sửa màu sắc mới đăng lên weibo kèm theo câu

Vừa mới đăng weibo xong liền có hơn hai ngàn bình luận. Tất cả đều là fan của Thương Duệ, đều bỏ ảnh điện diện là Thương Duệ, vào nhục mạ cô.

“Cầu buông tha Duệ ca của chúng tôi!”

“Đại tỷ, cô có thể đổi người xào rang hot search không? Dán người vào Duệ ca của chúng tôi, cô không thấy phiền sao?”

“Dì à, làm phiền dì soi gương xem mặt mình đi, xem xem dì còn nào không? Tinh táo lại chưa? Già đầu rồi còn muốn dán vào tiểu thịt tươi, không thấy buồn nôn sao?”

“Bữa sáng là người nào chuẩn bị cho hồ ly tinh lẳng lơ vậy? Đáng giá để cô chụp ảnh khoe.”

Từ lúc nào thì Du Hạ dán lên Thương Duệ? Thương Duệ xứng sao?

Fans này rốt cuộc là fan của Thương Duệ hay của Du Hạ? Bọn họ canh mãi ở weibo của Du Hạ sao? Du Hạ mới phát weibo có hai phút, bọn họ đã vào mắng đến 5 ngàn bình luận.

Thế nào cô lại trêu chọc bọn họ chứ?

Du Hạ vào hot search, đứng thứ nhất vẫn là Tư Dĩ Hàn, có điều màu đỏ đã biến mất. Đứng thứ tư là #Thương Duệ tham gia #, có người còn bạo liều nói Thương Duệ bị tổ tiết mục lợi dụng, căn bản thông cáo là Thương Duệ, nay lại đổi thành người khác. Chương trình để Thương Duệ đợi lâu như vậy, một chữ ký cũng không ký mà trực tiếp đá văng Thương Duệ.

Tin tức này đăng lên, fans của Thương Duệ không tin. Idol của bọn họ làm sao có thể tham gia chương trình này? Sau đó nửa đường bị người khác cướp chương trình?

Mặc dù hình ảnh bị làm mờ nhưng căn bản có thể thấy rõ người ký hợp đồng trước là Thương Duệ. Fans của Thương Duệ liền bùng nổ. Idol nổi tiếng nhất vũ trụ của bọn họ, hợp đồng kia bọn họ không cần nhưng bị người khác cướp tuyệt đối không được.

Ai to gan dám cướp hợp đồng của Thương Duệ? Chuyện mấy ngày trước Thương Duệ và Du Hạ đi ăn cơm với nhau, bọn họ hoài nghi tổ tiết mục liên hợp với Du Hạ để lợi dụng Thương Duệ để cò nhiệt cho chương trình.

Vì vậy tổ tiết mục và Du Hạ đều bị fans của Thương Duệ mắng chửi. Du Hạ trầm mặc vài giây, sau đó gửi tin nhắn weixin cho Tô Minh:

“Có phải không tra được ai là người cướp hợp đồng, đúng không?”

Du Hạ vừa uống thuốc xong, đặt ly nước xuống bàn thì Tô Minh gọi điện thoại đến. Du Hạ đứng dậy, đi đến cửa sổ sát đất trong phòng khách, ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu lên xua tan hàn trí trên người:

“Tô tổng.”

“Chưa tra được, lần này công tác bảo mật của tổ tiết mục cực kỳ tốt.”

“Hot search nháo thành như vậy, Thương Duệ không quan tâm sao?”

“Hợp đồng là do nội bộ tổ tiết mục tiết lộ ra ngoài. Có người trong tổ tiết mục là fan của Thương Duệ. Fans của Thương Duệ quả thực quá điên cuồng rồi! Một chút đạo đức nghề nghiệp cũng không có, làm việc điên rồ, không có lý trí.”

Bởi vì Du Hạ bị cảm mạo mà mũi có chút ngạt, cô đến mở thùng thuốc đặt trong phòng khách ra tìm chai thuốc xịt mũi:

“Fans Thương Duệ nháo thành như vậy, ai nhận mâm này người đó chết. Tớ thật sự rất tò mò muốn biết ai dám nhận mâm này.”

“Có lẽ là một người không sợ chết?”

Du Hạ nhíu mày:

“Vậy tớ cũng sẽ nháo hot search.”

“Có thể là người lớn lên vừa xinh đẹp vừa không sợ chết.”

Tô Minh sợ Du Hạ nửa đường bỏ gánh không làm nữa, bổ sung nói:

“Sản xuất Lưu tiết lộ tin tức vị đá rơi Thương Duệ này ngoại hình cũng rất đẹp mắt. Tuy hiện tại không biết người này làm trong lĩnh vực gì nhưng sản xuất Lưu nói tướng mạo tốt, tuyệt đối không nói láo.”

“Mua thủy quân loại bỏ mấy bình luận xấu này xuống cho tó.”

“Cậu có thể dùng cách thức đơn giản mà thô bạo với Thương Duệ, nói anh ta để người của anh ta dẫn dắt fans qua chuyện khác. Không phải bình thường cậu đều làm như vậy sao?”

Đã từng có fans của một tiểu thít tươi đụng chạm Du Hạ, Du Hạ trực tiếp tìm chính chủ, làm cho người đó phải đăng weibo công khai xin lỗi Du Hạ. Fans muốn gây vò Du Hạ ra sao, cô cũng sẽ làm họ lại y như vậy.

Du Hạ đặt chai thuốc xịt mũi xuống ghế salon, nghĩ đến bữa ăn sáng bị ném vào thùng rác, nói:

“Không muốn liên hệ với Thương Duệ, cậu tìm thủy quân đến áp bình luận đi.”

Du Hạ ngắt điện thoại, đắm chiều xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ. Một lúc sau, phía sau vang lên tiếng bước chân. Du Hạ quay đầu lại thì thấy Tư Dĩ Hân đang bước xuống lầu. Anh đã thay một bộ đồ màu trắng thoải mái, trên tay cầm một cái áo khoác màu lam.

“Bữa trưa đi giúp việc sẽ đến nấu cơm, có chuyện gì thì gọi cho anh.”

Tư Dĩ Hân mặc áo sơ mi trắng là đẹp nhất, lộ ra tính lãnh đạm cá tính. Du Hạ siết chặt điện thoại trong tay, nửa ngày mới mở miệng hỏi:

“Anh phải ra ngoài sao?”

Tư Dĩ Hân dừng bước nhìn Du Hạ, nói:

“Công ty có chút việc, anh phải qua đó một chuyến.”

“VẬY À.”

Tư Dĩ Hân rũ mắt, bàn tay đặt trong túi quần siết chặt. Nút áo sơ mi màu bạc đặt dưới ngón tay của anh lóe ra ánh sáng rực rỡ:

“Ít lui tới với Thương Duệ.”

Du Hạ nghe vậy nhất thời nổi lên cơn giận, nhìn chằm chằm Tư Dĩ Hân, ánh mắt cô như có điều suy nghĩ, giọng nói mềm mại chứa chút ý tứ câu dẫn:

“Tại sao lại muốn em ít qua lại với cậu ta? Anh muốn quản em sao?”

Tư Dĩ Hân mặc áo khoác màu lam, mang khẩu trang, thản nhiên nói:

“Không cho e lui tới là đúng, sao phải cần lý do? Trong công việc nếu cần thì có thể tìm anh, anh sẽ cho e tài nguyên tốt nhất.”

Một chiếc xe màu đen chạy đến, dừng lại trước cửa biệt thự. Châu Đình xuống xe, đứng ở bãi cỏ lấy điện thoại ra.

“Anh Châu Đình đến.”

Du Hạ chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ, hỏi:

“Đón anh?”

“Tạm thời không nên ra ngoài, ở nhà dưỡng thân thể, hết cảm rồi lại đi làm việc. Anh đi đây.”

Tư Dĩ Hân mở cửa đi ra ngoài. Gió lạnh theo anh thổi vào trong nhà, Du Hạ lấy tấm chăn mỏng trên ghế salon bọc mình lại. Tư Dĩ Hân lên xe, Châu Đình quay đầu lại nhìn một cái rồi cũng lên xe, chiếc xe màu đen nhanh chóng rời khỏi.

Du Hạ ngồi trong phòng khách một lát, thuốc cảm khiến cho cô buồn ngủ, cô đứng dậy đi lên lầu. Điện thoại di động ting một tiếng, Du Hạ đưa lấy lấy điện thoại, trên màn hình hiện lên một hàng chữ thông báo: Thông báo mới của weibo: Winter-Tư đã trở thành fan của bạn.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Edit: Meimei

Weibo của Tư Dĩ Hàn chỉ mới tạo cách đây hai phút, sau khi anh ra cửa. Chỉ ngần ngừ trong vòng hai phút mà đã có ba trăm vạn người theo dõi. Người khác cũng không có được nhanh như vậy đâu.

Winter – Tư chứng thực là diễn viên, ca sĩ. Người hâm mộ ba trăm bảy mươi vạn. Người đã theo dõi: 1.

Cô nhìn con số nằm lơ lửng ở đó giống như một cái bìa ngấm. Du Hạ ôm tâm tình hồi hộp bấm vào danh sách người theo dõi kia. Àm, Du Hạ tựa như bị thiên lôi đánh, đầu óc trống rỗng.

Winter – Tư đã theo dõi bạn, đơn phương theo dõi.

Du Hạ đứng trên hành lang nhìn danh sách theo dõi của Tư Dĩ Hàn, có lẽ là dẫn đầu lắm mới theo dõi đi. Người không bao giờ chơi weibo sao tự nhiên lại mở tài khoản weibo chứ? Du Hạ nghĩ mãi cũng không ra. Tay nhanh hơn não bấm theo dõi lại.

Theo dõi lẫn nhau đi.

Điện thoại chợt reo lên, tay Du Hạ run thiếu chút nữa quăng điện thoại đi. Hoảng cái gì? Tay dừng run. Không phải chỉ là theo dõi lại Tư Dĩ Hàn thôi sao? Chuyện nhỏ này sao bằng lúc cô nhận giấy hôn thú với Tư Dĩ Hàn chứ.

Du Hạ nhận cuộc gọi, đưa điện thoại đến bên tai, còn đang không biết điện thoại đã thông chưa thì giọng thét của Tô Minh đã đâm thủng màng nhĩ của cô.

“Thành thật khai báo, có phải cậu cầm điện thoại của Tư lão sư, đăng ký weibo cho anh ấy rồi theo dõi cậu không? Có đúng không? Tớ muốn giết cậu!!!!”

“Tớ nói tất cả đều không phải, cậu có tin không?”

“Không tin! Làm sao anh ấy có thể đăng ký weibo theo dõi cậu? Làm sao như thế được! Anh ấy không chơi weibo!”

Trong lòng Du Hạ nói thầm, con người rồi sẽ thay đổi. người trẻ tuổi, cậu còn quá non.

Điện thoại tìng một tiếng, Du Hạ chưa kịp xem thông báo trên màn hình điện thoại thì Tô Minh tru lên khàn cả giọng:

“Anh ấy like tin trên weibo của cậu!!!! Nếu như điều này không phải thích cậu, vậy rốt cuộc là anh có nhược điểm gì đó bị cậu nắm lấy?”

Du Hạ: “...”

Weibo mới đăng ký của Tư Dĩ Hàn không đăng bất kỳ cái gì trên dòng thời gian. Sau năm phút anh tạo tài khoản weibo, anh đã like bài đăng của của Du Hạ.

5 giây sau, trên trang weibo chính của Tư Dĩ Hàn xuất hiện xuất hiện bài đăng của Du Hạ, đột ngột như vậy có chút không chịu nổi.

Fans của Tư Dĩ Hàn đều có chút bối rối. Tư Dĩ Hàn và Summer có cái gì cùng xuất hiện cùng lúc sao?

Năm phút sau, phía dưới bài đăng của Du Hạ xuất hiện một bình luận

Winter – Tư:

Một câu nói hợp nhặt nhều hợp quy cũ, Du Hạ không thể nào tưởng tượng ra được những lời nói này phát ra từ miệng anh, cô cảm thấy vài phần không tốt.

Bình luận của Tư Dĩ Hàn được đứng lên vị trí thứ nhất, phía dưới là hơn ba vạn bình luận khác.

Du Hạ ngồi trên giường, cứng nhắc nhìn weibo trên máy tính bảng. Fans của Tư Dĩ Hàn thật đáng sợ. Mấy bình luận mắng chửi của fans Thương Duệ bị áp không còn một cái. Trang đầu đều là bình luận của fans Tư Dĩ Hàn. Du Hạ nhìn con số thông báo màu đỏ trên màn hình, từ năm sáu cái thông báo giờ đã điên cuồng nhảy lên 70 cái.

“Tư Dĩ Hàn không có ở nhà.”

Du Hạ yếu ớt mở miệng giải thích với Tô Minh:

“Tớ thực sự không biết anh ấy tạo tài khoản weibo từ khi nào, vì sao lại theo dõi tớ.”

“Còn cần mua thủy quân đến áp bình luận không?”

Tô Minh buồn bã nói:

“Chị em tốt, bây giờ cậu cũng có hơn mười lăm vạn bình luận, fans của Thương Duệ ở trước mặt Hàn ca chính là một lũ cặn bã, không đáng một đồng. Tớ hoàn toàn hoài nghi Hàn ca là giúp cậu chống đỡ cục diện này.”

Quả thực không cần áp bình luận, fans của Tư Dĩ Hàn đã áp hộ rồi. Rất nhanh tin tức Tư Dĩ Hàn lập tài khoản weibo và Winter – Tư theo dõi Summer lão sư lên hot search. Hot search của Thương Duệ liền biến mất không còn tung tích.

Tư Dĩ Hàn đến tìm kịch bản của Du Hạ, đây là có chuyện gì xảy ra?

Công việc của Du Hạ và Tư Dĩ Hàn không có điểm chung, Tư Dĩ Hàn không quan tâm công việc của cô, cô cũng không muốn cộ nhiệt với anh, chiêu thức này quá bá đạo.

“Là fans duy nhất, hiện tại muốn tan vỡ.”

Tô Minh điên cuồng muốn nhảy lầu:

“Tớ có dự cảm không tốt, weibo của thần tượng giống như là vì cậu mà mở vậy.”

Cái suy nghĩ này quá bành trướng, Du Hạ thực sự không dám nghĩ.

“Dù sao cũng có chỗ tốt, anh ấy muốn tớ cộ nhiệt làm tăng độ nổi tiếng của tớ, chúng tớ cùng nhau giúp đỡ kiếm tiền.”

Hiện tại Du Hạ vẫn đang trong trạng thái nằm mơ, gần đây cô đã làm chuyện gì khiến Tư Dĩ Hàn cảm động sao? Cho nên anh đã quay về làm người.

“Chúng tớ mà một thể thống nhất.”

“Cậu đã đẩy ngã được anh ấy?”

Tô Minh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi. Sau khi biết Tư Dĩ Hàn là chồng trên danh nghĩa của Du Hạ, Tô Minh bắt đầu gộp lại những chuyện đã xảy ra. Du Hạ xuất đạo cũng hơn ba năm, Tư Dĩ Hàn đều không quan tâm. Tự nhiên bây giờ lại ra tay giúp đỡ như vậy thực sự rất khả nghi.

“Làm sao có thể?”

Da đầu Du Hạ tê dại, không dám nghĩ.

“Tớ ở đầu này nghe thấy tiếng cười của cậu.”

“Không có.”

Du Hạ mạnh mẽ đè xuống khóe miệng.

“Nói cho cậu biết, chương trình sẽ bắt đầu vào ngày 28. Bắp đùi của Hàn ca ôm như vậy là được rồi, đừng quá phận kéo chúng ta sẽ bị fans của anh dìm chết.”

“Tớ nào dám, tớ nghĩ...”

Du Hạ bỗng nhiên thanh tỉnh. Ba chữ Hạ lão sư của Tư Dĩ Hàn sao giống như đan uy hiếp cô vậy? Du Hạ cho rằng Tư Dĩ Hàn không chơi weibo, lặng lẽ ở trên weibo cột nhà, vừa vận bị Tư Dĩ Hàn bắt được.

“Tớ nghĩ Tư Dĩ Hàn không phải giúp đỡ tớ đâu.”

“Vậy là gì?”

“Bữa sáng là anh ấy mua, tớ nghĩ là anh ấy đang cảnh cáo tớ, không cho phép tớ làm loạn.”

“Bữa sáng là Hàn ca mua?”

“Anh ấy cũng lâu lắm rồi không mua đồ ăn sáng cho tớ, có lẽ đây là lần cuối cùng.”

Du Hạ thở dài nói:

“Quên đi, tớ không trả lời lại anh ấy. Cậu thông báo thời gian bắt đầu chương trình cho Tiểu Á, để cô ấy đi làm lại nha.”

Tiểu Á là trợ lý của Du Hạ, gần đây không có việc gì nên Du Hạ cho cô ấy nghỉ ngơi.

“Cậu dám không trả lời!!! Hàn ca của chúng tớ bình luận mà cậu dám không trả lời? Hàn ca của chúng tớ không cần sĩ diện sao? Cậu phải trả lời, còn

phải trả lời thật thê diện, phải giữ mặt mũi cho Hàn ca của chúng tớ!”

Tô Minh chỉ thấy Du Hạ đang túm ân ái, Tư Dĩ Hàn còn đáp ứng phối hợp, là một fans duy nhất, Tô Minh liền tan nát cõi lòng, triệt để ngắt điện thoại.

Sở trường của Du Hạ là đăng weibo. Bình luận bài viết của cô đã hơn 60 vạn. Dưới cái bình luận của Tư Dĩ Hàn đã có hơn 40 vạn bình luận trả lời.

Du Hạ chính là không dám trực tiếp bình luận trả lời. Cô tìm điện thoại, do dự một chút, cuối cùng quyết định gửi tin nhắn weixin cho anh. Cô ấn vào weixin của anh nhưng vẫn không gửi tin nhắn. Tư Dĩ Hàn không thể nào dùng weixin được.

Weixin của Tư Dĩ Hàn là Winter, ảnh avata để trống không. Du Hạ suy tư trong chốc lát mới gửi một câu qua:

“Anh làm sao lại mở tài khoản weibo vậy?”

Bên kia không có trả lời, cái ID weixin này giống như cương thi, có khi nào Tư Dĩ Hàn không dùng ID này nữa không?

“Em có thể trả lời bình luận của anh trên weibo không?”

“Năm phút nữa nếu anh không trả lời thì coi như anh đồng ý là có thể nha.”

Cô đã trưng cầu ý kiến của anh, là do anh không đọc câu hỏi của cô nha.

Du Hạ đợi năm phút rồi vào lại weibo. Weixin của Tư Dĩ Hàn vẫn không có động tĩnh gì. Cái ID weixin này có thể đã bị anh quăng ra sau lưng rồi. Cô bấm trên điện thoại một hàng chữ: “Bữa sáng rất ngon, tôi rất thích, cảm ơn.”

Bấm gửi đi, trên mình hiện rõ khung đối thoại, bên kia thủy chung vẫn không thấy trả lời lại.

Trong lòng Du Hạ lúc này ngứa ngáy như bị mèo cào.

Lúc Du Hạ gia nhập vào giới này, fans của Tư Dĩ Hàn đã sớm thành một đoàn. Lúc này fans của Tư Dĩ Hàn đều onl, thảo luận đến khí thế ngất trời.

“Summer và Hàn ca có quan hệ gì? Bọn họ có cùng hợp tác sao? Thế nào mà Hàn ca chỉ theo dõi một mình cô ấy?”

“Năng lực dụ dỗ của Summer thật ngu bực! Hàn ca sẽ không có gì với cô ấy chứ? Nếu thật sự có gì đó với Hàn ca, tôi thực sự cầu Summer ra sách, tôi sẽ là người đầu tiên đi mua.”

“Người mà hôm qua Hàn ca che chở có bóng lưng gần giống với Summer.”

“Không thể! Summer rất xấu, hơn nữa tuổi còn lớn hơn cả Hàn ca.”

“Nếu như Hàn ca thật sự yêu đương với Summer, tôi sẽ thật sự thoát fans!”

Lời này vừa nói ra, đám fans liền nổ tung, tất cả fans đều nhất trí, Summer là người vô tội.

Du Hạ không nhìn nổi người khác nhục mạ Tư Dĩ Hàn, cô liền vào diễn đàn của fans.

[Anh trai đàn chủ của tôi là nữ vương đại nhân]: “Mọi người nên lý trí lên, đừng có bôi đen Hàn ca.”

Mọi người im lặng hai giây, sau đó có người nói:

“Đàn chủ sống dậy?”

“Nữ vương còn sống?”

“Hot search của Hàn ca nổ ra Nữ vương!”

“Rốt cuộc Summer và Hàn ca có quan hệ gì? Hàn ca tại sao lại muốn tạo weibo? Nữ vương, cô có biết không?”

“Biến mất lâu như vậy, cũng không xứng đáng làm đàn chủ nữa đi?”

Đảo mắt mấy trăm tin nhắn, Du Hạ mới trả lời: “Tin tưởng Hàn ca, chờ Hàn ca.”

Từ lúc Tư Dĩ Hàn xuất đạo, Du Hạ đã tạo weibo này. Cô là đại fans sớm nhất của Tư Dĩ Hàn, weibo cũng có hơn hai trăm vạn fans. Ba năm trước Du Hạ đã bỏ tài khoản weibo này, lui về làm quản lý, không còn đăng những bài liên quan đến Tư Dĩ Hàn nữa.

Bài đăng cuối cùng là cách đây ba năm, là ảnh chụp Tư Dĩ Hàn tại sân bay.

Du Hạ chỉnh sửa weibo mới, @Tư Dĩ Hàn:

Tư Dĩ Hàn không trả lời Du Hạ. Đến tối, fans của anh đã đột phá hai mươi hai nghìn vạn, còn người theo dõi vẫn hiển thị số 1 cô đơn. Hot search cũng rất náo nhiệt. Tư Dĩ Hàn, con người cao ngạo này, truyền thông cũng không mong chờ anh lên tiếng giải thích cho nên liền muốn ra tay từ phía Du Hạ vì vậy suốt cả một buổi chiều điện thoại của Tô Minh bị gọi điện tới tấp.

Buổi tối, Tư Dĩ Hàn gửi tin nhắn nói anh đi thành phố B tham gia một hội nghị, một thời gian ngắn sẽ không trở về.

Ngày 27, Du Hạ từ thành phố S đến thành phố H. Hôm sau liền tiến hành quay chụp. Lúc này tổ tiết mục đang thiết kế bữa, ngoại trừ danh sách đã công bố trước đó, ba đôi khách mời còn lại đều bị giấu không biết là ai.

Sáng sớm 8 giờ, Du Hạ đã bị gọi dậy, thợ trang điểm vừa trang điểm cho Du Hạ, cô vừa nhắm mắt ngủ. Tiểu Á đang cắt bánh mì nướng thành những miếng nhỏ đút cho Du Hạ ăn.

“Hạ tử, uống sữa tươi không?”

“Cám ơn.”

Tiểu Á cầm ống hút vào hộp sữa tươi, đưa đến bên miệng Du Hạ. Du Hạ cầm bịch sữa tươi nói:

“Cám ơn, em cũng đi ăn sáng đi, không cần để ý đến chị đâu.”

Đang nói chuyện thì Tô Minh từ bên ngoài đi vào, bước nhanh đến bên người Du Hạ:

“Cậu đoán xem tớ gặp được ai?”

Du Hạ kéo ra khoảng cách với Tô Minh, nghiêng người liếc mắt nhìn cô ấy:

“Bộ dạng của cậu như gặp phải đại địch, bạn trai cũ?”

“Người đại diện của Lâm Họa, ở ngay phòng bên cạnh.”

Khách sạn bọn họ ở là do tổ tiết mục an bài vì vậy Lâm Họa cũng đến tham gia chương trình này. Con buồn ngủ của Du Họa đều bị tiêu tán:

“Cô ta cũng tham gia chương trình này?”

“Chắc là vậy.”

Ánh mắt của hai người giao nhau, Du Hạ nói:

“Làm sao cô ta có thể tham gia chương trình hẹn hò yêu đương này?”

Rất quý dị.

“Có thể là không cộ nhiệt với Hàn ca được cho nên đến chương trình này để tiếp tục cộ nhiệt với nam khách mời quý khác?”

Du Hạ như có điều suy nghĩ, ngẩng đầu lên, đường cong cổ thon dài gợi cảm như cổ thiên nga, kiều ngạo như chim khổng tước.

“Đem cái váy đính ngọc màu hồng kia lấy ra đây, tớ phải mặc nó.”

Không thể để thua Lâm Họa được.

“Nhiệt độ hôm nay của thành phố H chỉ có mười một đến hai mươi độ thôi, sáng nay còn phải quay ở bên ngoài nữa.”

Tô Minh lấy cái váy ra, váy này là váy hở vai:

“Chị em tốt à, cậu chịu được không?”

“Có chết cũng không thể xấu được.”

Tô Minh bội phục.

Mười giờ, Du Hạ là người thứ ba ghi hình. Du Hạ tham gia chương trình thật sự ngoài ý muốn của mọi người bởi từ trước đến nay cô chưa bao giờ lộ mặt. Mọi người đều nói cô rất xấu cho nên mới không lộ mặt, lúc nào cũng phải che che giấu giấu.

Nhị Đài mời Du Hạ đến, nghe nói là bởi vì hậu đài của Du Hạ phát lực. Từ khi Du Hạ gia nhập vào giới điện ảnh đều thuận buồm xuôi gió là do hậu đài cường đại. Nhân viên của tổ tiết mục đều mang theo lòng bát quái nhìn vào lối đi vào.

Người chủ trì của Nhị Đài là tiểu hoa đán Thẩm Du, cô ta cầm kịch bản hỏi:

“Thời gian lên hình của Summer có chút nhiều đúng không? Mức độ ảnh hưởng của cô ta không lớn, giảm bớt thời gian lên hình của cô ta thì sẽ có hiệu quả hơn.”

Đạo diễn cau mày xem kịch bản, nghĩ đến vị kia còn đang ở đây, không cho cô ấy lên hình nhiều thì cho ai?

“Cô cứ làm tốt công việc của mình đi, những thứ khác không nên hỏi nhiều.”

Thẩm Du bĩu môi, ánh mắt bỗng nhiên dừng lại. Một cô gái mặc váy màu hồng phấn, tóc dài từ lối đi vào bước đến. Tóc đen dài lười nhác rủ xuống bả vai gầy trắng nõn. Nhân viên công tác bên cạnh nói gì đó, cô gái nghiêng đầu để lộ ra gương mặt tuyệt mỹ. Gương mặt trang điểm tinh tế, ngũ quan tinh xảo, lông mi dày đậm và đôi mắt sáng mênh mông sóng nước, đẹp đến nỗi không thể nào bỏ qua được sự tồn tại của cô ấy được.

“Ai vậy?”

Mới bắt đầu đã xuất hiện một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành như vậy, tiểu trong suốt* Bạch Nhụy hoàn hồn quay đầu lại hỏi nhân viên công tác: “Khí tràng rất đủ.”

*Tiểu trong suốt: Chỉ những người hoạt động lâu năm nhưng không được nổi tiếng trong showbiz.

“Summer.”

Đạo diễn mở miệng nói, âm thanh vang vọng:

“Biên kịch trừ danh.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Edit: Meimei

Du Hạ chào hỏi đạo diễn và nhà sản xuất, sau đó xoay người ngồi vào vị trí của mình. Bạch Nhụy nhìn chằm chằm Du Hạ cho đến khi Du Hạ ngồi xuống mới phát ra âm thanh:

“Summer lão sư đẹp quá.”

Trong vòng giải trí không thiếu mỹ nhân, mập gầy dạng gì cũng không thiếu. Nhưng như Du Hạ vậy quả thực không nhiều lắm. Cô ấy xinh đẹp, hoạt bát, kiêu ngạo vừa đủ. Thanh quý mình miễm, đẹp mà không tục. Váy mà cô mặc tên người là lễ phục cao cấp mới nhất của nhà thiết kế D, từ bản vẽ cho đến thành phẩm đều được làm bằng tay. Máy tiêu hoa tranh nhau sức đầu mề trán cũng không mua được cái váy này, không nghĩ tới lại xuất hiện trên người Du Hạ.

Trên vành tai trắng ngần uyển chuyển tinh xảo mang một đôi bông tai kim cương tán ra ánh sáng dịu dàng. Trang sức trên người cũng không quá khoa trương nhưng mỗi một món đồ đều giá trên trời.

Du Hạ chậm rãi đưa mắt nhìn cô gái mặc váy vàng. Cô đã xem qua tư liệu, cô gái này là Bạch Nhụy, là một ngọc bạch ngọc:

“Xin chào.”

“Summer lão sư, xin chào! Cô thực sự rất ngoài tưởng tượng của tôi.”

Nữ hài vội vàng đứng lên, bắt tay Du Hạ:

“Cô thực sự rất đẹp.”

“Vậy cô tưởng tượng bộ dạng của tôi như thế nào?”

Âm cuối của Du Hạ hơi cao lên, sinh ra vài phần ý tứ cảm xúc.

“Tôi nghĩ là có thể cô lớn tuổi một chút, cũng không đẹp mắt như vậy. Người làm việc phía sau hậu đài có thể sẽ không quá chú trọng hình tượng.”

Thật là dám nói.

Nhất thời tất cả mọi người đều nhìn về phía Bạch Nhụy. Thảo nào lẫn lộn nhiều năm như vậy vẫn còn là một tiểu trong suốt.

“Chỉ cần một câu nói của cô mà làm cho nhiều người rơi vào trong nước nhà.”

Giọng nói của Du Hạ rất nhạt nhưng lại rất ôn hòa. Du Hạ quay đầu lại hỏi Thẩm Du:

“Kịch bản là gì?”

“Chờ Lâm Họa tỷ đến đã.”

Thẩm Du thu hồi ánh mắt. Summer đẹp như vậy thảo nào bên trên nói giá trị nhan sắc của Du Hạ có thể đứng đầu giới giải trí.

“Du Du.”

Một giọng nói từ phía lối vào vang lên, Du Hạ ngẩng đầu nhìn thấy Lâm Họa mặc một bộ lễ phục màu đen đi đến, cô ta cũng để tóc xỏa xuống vai, trên tay cầm một đôi găng tay màu đen. Du Hạ gật đầu coi như chào hỏi.

Thẩm Du thấy Lâm Họa liền lập tức tươi cười nói:

“Đã lâu không gặp.”

Lâm Họa khách khí mà xa lạ chào hỏi Thẩm Du, sau đó nhìn về phía Du Hạ.

“Đây là Summer lão sư.”

Thẩm Du giới thiệu.

Trong mắt Lâm Họa mang theo vài tí tìm tòi, gặp Du Hạ cũng không chủ động bắt chuyện mà trực tiếp đi về chỗ ngồi của mình. Đạo diễn đi đến nói qua quá trình quay một chút. Một hoạt động của chương trình thực tế yêu đương này rất không có ý nghĩa. Nếu yêu đương đều phải như vậy, Du Hạ tình nguyện làm câu độc thân còn hơn.

“Năm phút nữa sẽ bắt đầu ghi hình, mọi người không cần quá khẩn trương.”

Đạo diễn nhìn về phía Du Hạ. Hình như đây là lần đầu tiên Du Hạ xuất hiện trước máy quay.

Du Hạ ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt quan tâm của đạo diễn, cô nhường mày, khăn trang? Cái này sẽ xuất hiện trên người cô sao?

Bắt đầu ghi hình, mỗi người đều tự giới thiệu mình, sau đó tổ tiết mục cung cấp điện thoại di động để mỗi người liên hệ với bạn cặp của mình. Điện thoại này chính là ngày hôm qua tổ tiết mục đã lấy của bọn họ, bên trong có số điện thoại của người bạn cặp, các cô phải gọi và đặt câu hỏi cho đối phương.

Du Hạ nhìn màn hình điện thoại di động của mình, từ hôm qua đến bây giờ đều trống rỗng. Những người khác trước đó đã nói nghề nghiệp tương mạo của mình để nhìn ra sao, còn có lúc gặp mặt sẽ ăn mặc như thế nào rồi. Cái người bạn cặp này cũng quá không thú vị đi? Du Hạ nhìn khung trò chuyện trống rỗng, nghĩ làm thế nào để mở miệng. Phó đạo diễn cảm thấy bất an nhắc nhở:

“Người tương tác với cô đâu?”

Du Hạ cũng muốn biết bạn cặp của mình ở đâu.

“Tương mạo của anh có đẹp mắt không?”

Du Hạ cuối cùng cũng gõ câu hỏi rồi bấm nút gửi.

Người quay phim cho Du Hạ thấy vậy cũng bất đắc dĩ cười, đúng là Summer nhan không* danh bất hư truyền. (*Nhan không: mê nhan sắc, mê sắc đẹp.”

Chỉ trong chốc lát, điện thoại “tĩnh” một tiếng, một câu trả lời không phải ngắn mà là quá ngắn gửi đến:

“Tạm được.”

Du Hạ đối với giá trị nhan sắc tạm được không thấy có hứng thú mấy, cô quay đầu liếc nhìn Lâm Họa, cô ta vừa cười vừa cùng bên kia nói chuyện phiếm. Lâm Họa rốt cuộc đến đây làm gì?

Du Hạ lần nữa đặt câu hỏi:

“Anh là nghệ sĩ sao?”

“Summer lão sư, cô chuẩn bị quà gặp mặt là gì?”

Thẩm Du bị đạo diễn nhắc nhở đến lần thứ ba mới bắt đầu mở miệng hỏi Du Hạ.

“Nước hoa.”

Du Hạ nhìn camera nói ra tên món quà của mình.

“Vì sao lại lựa chọn món quà này?”

Bởi vì Du Hạ lười chọn quà, lúc xuất phát mới lấy đại một món quà mang theo. Du Hạ mỉm cười ưu nhã nói:

“Sau cơn mưa trời lại sáng, tôi mong muốn người kia trong tương lai sẽ mang đến cho tôi cảm giác an toàn và ấm áp.”

Tô Minh đứng dưới quả thực muốn vỗ tay thật lớn cho Du Hạ. Một món quà tùy ý cho có lệ mà cũng có thể nói được hay như vậy.

“Cô nghĩ bạn cặp với cô là người như thế nào?”

Đối diện với câu trả lời hai chữ, Du Hạ làm sao biết người đó ra sao? Sớm biết tổ tiết mục làm chương trình loạn thất bát tao như vậy, cô liền không đến.

“Tôi hy vọng đó là một người ấm áp.”

Du Hạ đối lòng nói.

“Hiện tại tổ tiết mục sẽ gửi cho các vị năm bức ảnh của năm vị nam khách quý, sau đó sẽ phóng trên màn ảnh lớn. Các vị hãy chọn ra bức ảnh giống với người bạn cặp nhất của mình.”

Du Hạ mở weixin nhận hình ảnh, hai bức ảnh trước là hai bức mà trước đó tổ tiết mục đã tung ra, Du Hạ kéo xuống. Bức ảnh thứ ba là Thương Duệ. Tại sao Thương Duệ còn đến tham gia chương trình này? Không phải hấn và tổ tiết mục đã nháo một trận sao?

Bức ảnh thứ tư Du Hạ còn chưa thấy rõ mà mọi người xung quanh đã kinh hô. Du Hạ ngẩng đầu nhìn hình ảnh trên màn hình lớn. Tư Dĩ Hàn mặc áo sơ mi trắng. Bạch Nhụy là người hô to đầu tiên, cô nàng che miệng lại tay chỉ vào màn hình cố gắng đè ép tiếng hét chói tai:

“Hàn ca! Tư Dĩ Hàn!”

Du Hạ nhanh chóng điều chỉnh về mặt nhưng tim đập nhanh thêm vài phần. Cô cầm điện thoại nhìn không được quay đầu nhìn về phía Lâm Họa, Lâm Họa cũng đang nhìn cô. Bốn mắt nhìn nhau, Lâm Họa nở một nụ cười hoàn mỹ.

Du Hạ nhìn Tô Minh phía dưới khán đài, về mặt Tô Minh cũng mờ mịt nhưng đạo diễn, nhà sản xuất và người chủ trì đều rất bình tĩnh, chắc đã sớm biết chuyện này. Tư Dĩ Hàn chưa bao giờ tham gia chương trình thực tế, tham gia hoạt động vẫn luôn duy trì khoảng cách với nữ khách quý. Xuất đạo mười năm, chỉ có scandal với Lâm Họa. Người như vậy tham gia chương trình? Vì sao?

Bàn tay của Du Hạ lạnh ngắt, cô cầm điện thoại lên, trên màn hình hiển thị tin nhắn mới đến:

“Ừ.”

Mục đích Tư Dĩ Hàn và Lâm Họa tham gia chương này cũng rất rõ ràng.

“Các vị hãy gửi một tin nhắn cho bạn cặp của mình, xin mọi người kiểm tra.”

Người chủ trì nói xong, điện thoại trong tay Du Hạ vang lên một tiếng, lần này là ba chữ số đơn giản:

“117.”

Một một bảy có nghĩa là gì? Hiện tại Du Hạ thật muốn gọi một cuộc điện thoại nói cảnh sát đến đây bắt cô đi. Lâm Họa và Tư Dĩ Hàn khoe ân ái trước mặt mọi người, cô rất rất muốn giết người.

Du Hạ và Lâm Họa ngồi rất gần nhau. Lâm Họa chọn Tư Dĩ Hàn xong, rất tự mã cười nói với người chủ trì:

“Tôi đã chọn xong, tôi xác định là anh ấy.”

Du Hạ siết chặt điện thoại, thẳng đến một giây cuối cùng, Du Hạ mới bấm chọn vị khách quý thứ năm là Bạch Phong, là một nghệ sĩ mới xuất đạo, không có danh tiếng gì. Còn về tướng mạo, Du Hạ không thấy rõ. Không thể chọn Thương Duệ, cô đã sớm biết bạn cặp của mình không phải Thương Duệ. Về phần Tư Dĩ Hàn, càng không thể chọn.

“Căn cứ vào tiết mục trước, mỗi vị đã điền vào thẻ nguyện vọng của mình, bạn đồng hành của các vị đã chờ các vị ở trong đó.”

Người chủ trì nói nhiệm vụ:

“Hiện tại thỉnh các vị mang theo quà gấp mặt của mình đi đến địa điểm ước hẹn.”

Thế nguyện vọng là cái gì? Du Hạ thật sự không có chút ấn tượng nào. Cô đi ra ngoài dưới sự chỉ dẫn của nhân viên công tác. Đoạn đường này không cần quay, nhân viên quay phim đã đi đến địa điểm tiếp theo quay rồi.

“Summer?”

Du Hạ quay đầu lại. Lâm Họa đi đến trước mặt Du Hạ, đưa tay ra, hơi nghiêng đầu ngao mạn cười:

“Rất hân hạnh được biết cô.”

“Xin chào.”

Đây là lần đầu tiên Du Hạ đứng gần Lâm Họa như vậy, nỗ lực tìm những khuyết điểm nhỏ nhất từ trên người cô ta:

“Không nghĩ đến cô cũng sẽ tham gia chương trình này.”

“Vì yêu, vì yêu mà bất chấp, không có gì không nghĩ đến.”

Lâm Họa thu tay về, ánh mắt như từ trên cao nhìn xuống:

“Hy vọng cô cũng sẽ nhận được niềm vui từ trong chương trình này.”

Lâm Họa đi ra khỏi phòng quay, nhận lấy áo khoác từ trợ lý, mặc vào, rồi quay đầu nhìn về phía Du Hạ, ánh mắt âm trầm:

“Tại sao cô ta lại ở đây?”

“Phía trên Nhị Đài cứng rắn bảo vệ.”

Trợ lý đi theo bên người Lâm Họa thấp giọng nói:

“Không xoay chuyển được.”

Lâm Họa dừng bước, ánh mắt nhìn trợ lý chăm chú, sắc mặt không thể ngờ được:

“Rốt cuộc là ai bảo vệ cô ta? Đưa điện thoại cho tôi.”

—

Du Hạ nhận lấy khăn tay ướt từ trợ lý, cẩn thận lau từng ngón tay, quay đầu hỏi Tô Minh:

“Địa điểm ước hẹn của tớ ở đâu? Bên trong hay bên ngoài phòng?”

“Cậu điên mà làm sao tớ biết được?”

Hiện tại Tô Minh đang bị vây quanh bởi trạng thái bùng nổ. Cả người đều nóng nảy tựa như chó ngao tây tạng. Lúc cô biết Lâm Họa và Tư Dĩ Hàn cùng tham gia chương trình này, cô thực sự muốn đi giết người. Cái bản mặt cao ngạo của Lâm Họa lúc này thực sự quá khinh người:

“Lâm Họa là đang biểu thị gây hấn với cậu?”

“Cô ta khiêu khích tớ làm gì?”

Du Hạ cảm thấy hối hận vì lúc này giao chiến phát huy không đủ tốt, có vẻ như bị yếu thế một chút. Cô muốn làm lại một lần nữa.

“Hàn ca chủ động lên hot search với cậu cũng không nguyện ý cùng với cô ta.”

Hiện tại trong lòng Tô Minh đang cực kỳ buồn bực. Tư Dĩ Hàn sẽ hạ cấp tham gia chương trình yêu đương như thế này.

“Nói thật, tớ nguyện ý nhìn Hàn ca với cậu, còn hơn là nhìn thấy —“

“Không nên nói lung tung.”

Ánh mắt Du Hạ sắc bén:

“Tô tổng, có một vài lời, tốt nhất là nên nuốt vào trong bụng.”

Du Hạ có lòng kiêu ngạo của mình. Tư Dĩ Hàn là bí mật giấu sâu dưới đáy lòng của cô.

Hai người đối mặt nhìn nhau, Tô Minh liền ngậm miệng.

Du Hạ đập gậy cao gót khí thế mười phần đi ra ngoài liền bị đạo diễn ngăn lại. Vị đạo diễn này họ Trịnh, là người đã cùng tham gia bữa com với Du Hạ ngày hôm đó nên có chút sợ cô. Về mặt táo bôn nhìn Du Hạ nửa ngày, hạ giọng mở miệng:

“Summer lão sư, cô điền nơi hẹn ước tốt nhất là phòng chụp ảnh ngay trong đài truyền hình. Cô đi đâu vậy?”

Tô Minh đứng bên cạnh: “...”

Du Hạ này thật có nhiều sáng ý, lựa chọn phòng chụp ảnh làm địa điểm ước hẹn, không giống như mấy nữ khách quý khác liền lựa chọn địa điểm bên ngoài giữa mùa đông giá lạnh này.

“Đi thôi, phòng chụp ảnh số 2.”

Tô Minh đề xuống tâm tình, cùng Du Hạ đi qua đó, nói:

“Vui vẻ lên một chút.”

Rất nhanh đã đến phòng chụp ảnh số 2, Du Hạ thả chậm cước bộ, quay phim đã bắt đầu quay chụp. Du Hạ đẩy cửa bước vào, tiếng chuông gió đỉnh đang vang lên. Phòng chụp ảnh số 2 là một khu vui chơi kiểu cũ, rất có cảm giác niên đại. Du Hạ chỉ điền phòng chụp ảnh cũng không viết cụ thể là phòng chụp ảnh như thế nào. Nơi này thật sự quá khoa trương đi.

Du Hạ đi xuống bậc thang nhưng vẫn không thấy được nam khách quý. Tổ tiết mục thực biết cách chơi đùa. Một tiểu trong suốt mà cũng giấu kỹ như vậy, không sợ cô tìm không ra sao?

Nhân viên của tổ tiết mục không đi theo Du Hạ, chỉ có anh quay phim đi theo sau.

Du Hạ nhìn khắp bốn phía. Nơi này được bố trí rất có phong cách nhưng Du Hạ không có tâm tình thưởng thức. Cô tiện tay chạm vào một cái đu quay thú nhún thu nhỏ, ngọn đèn liền sáng lên, đu quay thú nhún vang lên bài Elise, Du Hạ lùi về sau nửa bước.

Ồ! Ánh sáng của cả căn phòng đều được bật lên, tất cả thiết bị trong khu trò chơi đều bắt đầu hoạt động.

Lòe loẹt.

Du Hạ đặt túi xách trong tay lên một cái bàn, tiếng đàn dương cầm vang lên, vẫn là bài Elise. Du Hạ ngẩng đầu nhìn qua, trên đài cao giữa căn phòng, một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng ngồi trước cây đàn dương cầm đang đưa lưng về phía cô. Tầm lưng cao gầy, cánh tay thon dài, ngón tay khớp xương rõ ràng đang nhún nhảy trên phím đàn trắng đen. Trên cổ tay trái của anh mang một cái đồng hồ màu đen, dưới ánh đèn hiện lên sự lạnh lẽo tự phụ.

Ngón tay của Du Hạ vô ý thức nắm lấy váy, sự lạnh lẽo từ các viên ngọc trên váy khiến cho cô thanh tỉnh lại, cô quay đầu lại thấp giọng hỏi người quay phim:

“Có phải là đi nhầm chỗ không?”

Tiếng đàn hơi ngừng, Du Hạ quay đầu lại nhìn về phía Tư Dĩ Hàn:

“Hàn ca?”

Tư Dĩ Hàn đứng lên, eo hạp chân dài hiện lên rõ ràng. Anh tùy ý dựa người vào cây đàn dương cầm, phía sau là ánh đèn chiếu vào, cằm khẽ nhếch lên, mở miệng nói:

“Chọn sai một câu, trừ một điểm.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Edit: Meimei

Du Hạ chột nở nụ cười, nâng cái cằm thanh tú lên. Phía dưới hiện rõ xương quai xanh, da trắng nõn nà, ôn nhu nhưng không yếu ớt.

“Cười cái gì?”

Tư Dĩ Hàn mở miệng hỏi, âm cuối có chút trầm, chậm chậm chạm vào trái tim Du Hạ.

Giữa sân khấu, người đàn ông đứng dưới ánh đèn tựa như giấc mơ.

Du Hạ hoài nghi mình đang mơ. Cô chấp tay sau hông đi về phía trước một bước. Làn váy không che được đôi chân dài mảnh khảnh của cô, giày cao gót đi trên sàn nhà phát ra từng tiếng lộp cộp, từng tiếng lại từng tiếng, càng giống như trong mơ.

Cách Tư Dĩ Hàn khoảng một mét, Du Hạ dừng lại.

“Xin chào.”

Tư Dĩ Hàn mở miệng, giọng nói trầm ấm có chút gợi cảm, anh vươn tay ra:

“Du lão sư.”

Ngày thường giọng nói của Tư Dĩ Hàn trong trẻo lạnh lùng, từ chối người lạ đến gần, mở miệng là châm chọc, vậy mà hôm nay lại như vậy, có chút không giống Tư Dĩ Hàn.

Không biết có phải đang diễn hay không? Cô nói với tổ tiết mục muốn một người đàn ông thân sĩ thành thực, vì vậy Tư Dĩ Hàn đang diễn vai đối tượng mà cô muốn hẹn hò?

Chó má như vậy!!!

Du Hạ tỉnh táo lại, đoạn trang nhìn Tư Dĩ Hàn như muốn tìm manh mối gì đó trên gương mặt hoàn mỹ của anh.

Chương trình này bốn phía đều có camera, mọi cử động đều bị ghi hình lại. Đều xuống nhịp tim đập, Du Hạ bắt tay với Tư Dĩ Hàn:

“Xin chào, Tư lão sư.”

Áo sơ mi trắng và quần tây màu đen được cắt may phù hợp với vóc người của anh, cao lớn mà thẳng tắp. Bởi vì quay <Đông Phương> cho nên Tư Dĩ Hàn phải trải qua một đoạn thời gian ở quân đội, vì vậy khi anh đứng không tự chủ mà nghiêm nghị. Hai màu trắng đen phối hợp tạo nên cảm giác cấm dục. Anh nắm lấy tay Du Hạ, cũng không lập tức buông ra mà hỏi:

“Lạnh?”

Lúc này Du Hạ mới phát hiện các ngón tay của mình đang run rẩy, cô rút tay về:

“Do nhiệt độ bị giảm.”

Tư Dĩ Hàn cầm áo khoác đặt trên đàn dương cầm đưa cho Du Hạ:

“Mặc vào.”

Rất xấu.

Du Hạ không nhận, có chết cũng không thể xấu được. Cô nở nụ cười hoàn mỹ:

“Cảm ơn, không cần.”

Ánh mắt của Tư Dĩ Hàn trầm xuống, lông mi rũ xuống. Anh trầm mặc trong phút chốc, rồi bước lên phía trước, đem áo khoác khoác lên vai Du Hạ. Cường thế bá đạo. Đầu ngón tay chạm vào Du Hạ mang ý nghĩa cảnh cáo. Du Hạ thành thật đứng yên không dám cử động. Cô nghĩ Tư Dĩ Hàn chính là bố của cô a.

Một lát sau, bầu không khí vui đi chút ngọt ngào, Tư Dĩ Hàn lùi về sau, nói:

“Nếu như em bị cảm do lạnh thì là trách nhiệm của anh.”

Tư Dĩ Hàn nghiêm túc nói:

“Là do anh chăm sóc em không chu đáo.”

“Vị vậy người gửi tin nhắn cho em là anh sao?”

Đầu óc Du Hạ trống rỗng, nhưng để duy trì sự ưu nhã trên gương mặt, đôi mắt to xinh đẹp kia vẫn nhìn anh:

“Anh là đối tượng hẹn hò của em ngày hôm nay?”

Tư Dĩ Hàn híp mắt. Nhắc đến chuyện này, anh còn nhớ lúc này Du Hạ chọn Bạch Phong:

“Vậy em cho là ai?”

Em hỏi anh có đẹp mắt không? Anh trả lời tạm được. Tướng mạo tạm được của anh là như vậy sao? Anh đang nghĩ cái gì vậy đại thiếu gia!

“Vậy 117 có nghĩa là gì?”

Du Hạ siết chặt áo khoác tây trang của Tư Dĩ Hàn, trên áo khoác còn vương hơi thở của anh, ầm ập và khô ráo.

Sắc mặt của anh rõ lạnh đi vài phần. Anh trầm mặc chừng một phút đồng hồ mới mở miệng lạnh giọng nói:

“Sinh nhật của anh là ngày nào?”

Du Hạ: “...”

Tư Dĩ Hàn:

“Anh cần phải trừ em thêm một điểm nữa.”

Ngày 7 tháng 11, sinh nhật của Tư Dĩ Hàn, chòm sao bò cạp.

Nháy mắt gương mặt của Du Hạ xuất hiện lỗ hổng. Ai có thể nghĩ đến Tư Dĩ Hàn sẽ trực tiếp nói ra ngày sinh nhật của mình!

Du Hạ có một vạn câu hỏi muốn hỏi nhưng vì ngại camera nên cái gì cô cũng không thể nói, còn phải lễ phép giữ một khoảng cách nhất định với Tư Dĩ Hàn:

“Em tưởng là mật mã gì chứ.”

“Là anh đánh giá cao vị trí của anh trong lòng em.”

Tư Dĩ Hàn nắm chặt bàn tay, mũi chân nhẹ nhàng trượt về phía trước, chân dài bước đến, cúi đầu xuống nhìn Du Hạ:

“Vậy có cần anh tự giới thiệu bản thân một lần nữa không?”

Mặt của Du Hạ nóng lên, như muốn bành trướng lên vậy. Có phải là Tư Dĩ Hàn thích cô không? Nhưng bên miệng lại thốt ra câu hỏi:

“Tại sao anh lại có thể tham gia chương trình hẹn hò này?”

Ánh mắt Tư Dĩ Hàn trầm tĩnh, chỉ dừng lại trong chốc lát thì quay đầu nói với người quay phim:

“Tắt camera đi.”

Tư Dĩ Hàn là ai? Là một lão làng lăn lộn trong giới điện ảnh, là diễn viên được các đại đạo diễn thích nhất. Nhân vật cấp đại lão, là người gánh phòng bán vé, bối cảnh hùng hậu, người đứng đầu Nhị Đài đều phải cung kính với anh, mấy người quay phim đều vội vàng tắt camera đi.

Mệnh lệnh của Tư Dĩ Hàn rất có khí thế, như vậy mới là Tư Dĩ Hàn quen thuộc.

Mười ngón tay đặt sau lưng của Du Hạ nắm chặt lại với nhau, khoe miệng hơi giương lên nỗ lực che giấu cử chỉ khác thường của mình.

“Anh chưa từng nói với em, tổ tiết mục cũng không có tiết lộ, đột nhiên thấy anh ...”

“Ngoài ý muốn?”

“Rất ngoài ý muốn. Vì sao?”

Ánh mắt của Du Hạ trong suốt minh diệu, sạch sẽ tựa như ly kem bạc hà vừa mới được lấy ra từ tủ lạnh, lạnh nhưng có chút cay độc.

Hai người đối mặt nhìn nhau. Bởi vì khắc chế tâm tình mà Tư Dĩ Hàn càng nắm chặt bàn tay lại, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay. Anh đưa tay ra sau lưng, mắt rũ xuống:

“Công ty sớm đưa Lâm Hạo tham gia, nhưng cậu ta đột nhiên xảy ra chút chuyện, gần đây anh không có việc gì cho nên đến đây.”

Thì ra là thế! Thảo nào Tư Dĩ Hàn lại đột nhiên giáng cấp tham gia chương trình thực tế. Có điều bắt đầu từ lúc nào Tư Dĩ Hàn lại dễ nói chuyện như vậy? Lâm Hạo có chút danh tiếng nhưng Lâm Hạo có thể để Tư Dĩ Hàn đi cứu cục diện này?

“Không muốn hợp tác với anh?”

Tư Dĩ Hàn giải quyết vấn đề kia xong, chân dài bước đến, bàn tay nắm chặt giò mở ra, hỏi:

“Anh biết em muốn Bạch Phong nhưng hiện tại Bạch Phong đã có người hợp tác, công khai cướp đoạt đối...”

“Không có cướp. Anh đừng có nói xấu em!”

Du Hạ xoay người cố gắng tắt mic sau lưng. Bởi vì mang giày cao gót cho nên đứng không vững. Tư Dĩ Hàn nghiêng người đưa tay lướt qua người Du Hạ, ngón tay rất nhẹ xẹt qua hông của cô. Toàn bộ lực chú ý của Du Hạ đều rơi xuống trên vai Tư Dĩ Hàn, anh gần cô trong gang tấc. Hơi thở ấm áp của cây cỏ giống như sương mù dày đặc trong rừng, phảng phất một chút thanh đạm.

“Vì sao chọn Bạch Phong?”

Tư Dĩ Hàn lấy mic ra, giọng điệu thờ ơ hỏi:

“Thích loại đàn ông như vậy?”

Cùng với Tư Dĩ Hàn trên chương trình, ai dám? Du Hạ không muốn, Du Hạ chỉ là người người đã chìm đắm vào trong thế giới đó rồi. Tư Dĩ Hàn ngay trước mặt, Du Hạ có phải là nên xào rang CP với anh hay không?

A, thông suốt!

“Không thích!”

Du Hạ trực tiếp nói, liếc nhìn Tư Dĩ Hàn, thấy biểu tình của anh không thay đổi mới nói tiếp:

“Anh chỉ thay mặt một tập hay là toàn bộ?”

“Một kỳ, 12 tập.”

Du Hạ đề xuống tâm trạng mừng như điên, trên mặt vẫn duy trì vẻ lãnh tính như không có chuyện gì xảy ra, nói:

“Vậy chúng ta cần phải hợp tác với nhau 12 tập?”

Bây giờ cô muốn trả tiền cho tổ tiết mục, có thể quay cả mười hai tập? Có thể quay luôn cả kỳ 2 không?

Toàn bộ người của tổ tiết mục đều đi xuống đến hồi đã xảy ra chuyện gì. Tư Dĩ Hàn nhìn trợ lý nói muốn nước uống, anh nói với tổ tiết mục:

“Tạm dừng năm phút.”

Tiểu Á và Tô Minh cũng chạy đến. Tô Minh siết chặt cánh tay của Du Hạ, kìm nén không thét lên.

“Tớ hiện tại muốn thoát fans, muốn điên cuồng nhảy múa trước mặt đám fans trung thành! Tớ thực sự không muốn xem anh ấy hạ thân tham gia chương trình hẹn hò! Thân phận của anh ấy là gì a!!!! Làm sao có thể tham gia chương trình như thế này!!! Nhưng mà anh ấy đàn dương cầm cũng quá con mẹ nó đẹp mắt! Anh ấy đã năm năm rồi chưa đàn dương cầm lại! Thiên sứ rơi xuống nhân gian! Hai màu đen trắng con mẹ nó quá cấm dục! Rốt cuộc tính tình anh ấy lãnh đạm hay là quá nam tính hấp dẫn đây?”

Du Hạ chỉ cảm thấy trên người anh tỏa ra pheromone*, còn cô chính là omega* thêm khát Tư Dĩ Hàn.

(Pheromone và Omega: Cái này ai đọc truyện đam mỹ ABO là biết rõ nè. Cụ thể Omega là cá thể yếu đuối nhất, dễ bị hấp dẫn bởi alpha nha. Pheromone là một chất kích thích có trên cả alpha và omega, nó sẽ phát ra mạnh mẽ lúc đến kỳ phát tình để hấp dẫn omega hoặc alpha khác.)

“Đưa kịch bản cho tớ.”

Du Hạ vốn chỉ muốn quay cho có lệ lại không nghĩ đến người bạn cặp với mình lại là Tư Dĩ Hàn. Cô muốn tăng thêm trò chơi! Phải thêm trò chơi! Cảm tay, ôm, hôn môi đều phải có! Có thể thêm luôn cả phần lên giường luôn được không ta?

Ánh mắt của Du Hạ nhìn sang Tư Dĩ Hàn, anh đang đứng bên ngoài sân khấu nói chuyện với đạo diễn. Áo sơ mi trắng vẽ ra bờ vai trong trẻo nhưng lạnh lùng, dưới ánh đèn càn lộ rõ sống mũi cao thẳng của anh.

Tiểu Á vội vàng cầm kịch bản đưa qua cho Du Hạ. Du Hạ thu hồi tầm mắt, cầm lấy kịch bản, lật đọc nhanh như một con gió.

“Có phải đại lão đã nhập vào người cậu?”

Tô Minh quay đầu nhìn Du Hạ.

“Nghĩ gì thế?”

Du Hạ không dám bành trướng, chỉ là bàn tay cầm kịch bản có chút chặc. Cô căng thẳng cầm cây bút lên nói:

“Chỉ là công việc thôi.”

“Hàn ca, muốn áo khoác không?”

Trợ lý Lưu Hàn của Tư Dĩ Hàn cầm áo khoác qua. Tư Dĩ Hàn không nhận, xua tay:

“Không cần.”

Tình huống gì vậy? Sao lại không quay?”

Châu Đỉnh cũng bước nhanh lên sân khấu. Bình thường hẳn sẽ không cùng Tư Dĩ Hàn làm thông cáo, nhưng mà hôm nay là một ngày đặc biệt, Tư Dĩ Hàn sẽ hạ thủ với tiểu Du. Châu Đỉnh thấp thỏm lo sợ bị thất bại. Vừa mới đi ra ngoài hút thuốc, quay trở lại liền thấy dừng quay phim, hẳn sợ đến mức trái tim muốn nhảy ra ngoài.

“Hàn ca?”

“Nước.”

Tư Dĩ Hàn lãnh đạm nhìn Châu Đỉnh, thấy cậu ta như vậy nói:

“Cậu gấp cái gì?”

“Em khẩn trương! Vạn nhất tiểu Du cho anh một cái bạt tai thì sao. Em phải diệt khẩu toàn bộ người tại hiện trường. Quá khó khăn!”

Châu Đỉnh khẩn trương đến mức cả người tê dại.

Tư Dĩ Hàn lười phản ứng cậu ta, kết quả trợ lý mang đến một ly nước giữ ấm. Thử nhiệt độ một chút, Tư Dĩ Hàn quay đầu nhìn trợ lý của Du Hạ:

“Cô, qua đây!”

Tiểu Á đột nhiên bị anh điểm danh, hai chân như nhũn ra, trái tim đập loạn như cào cào chạy đến:

“Anh ... Xin chào! Hàn ... Hàn ca!”

Làm sao Du Hạ lại tìm một trợ lý bị cà lăm? Tư Dĩ Hàn đưa ly nước cho cô:

“Đưa cho Du lão sư.”

“Vâng!”

Tiểu Á ôm ly nước chạy về.

Châu Đỉnh đưa tay lên lau mồ hôi trên trán mặc dù không hề có một giọt mồ hôi nào, trong lòng sợ hãi, ánh mắt nhìn Du Hạ chăm chú:

“Tiểu công chúa cáu kỉnh? Thế nào? Đình công rồi?”

“Con mắt nào của cậu thấy đình công?”

Tư Dĩ Hàn nhìn Châu Đỉnh, giọng nói rõ ràng đang không vui:

“Nhàn rồi quá không có việc gì làm?”

“Em là muốn nhìn thấy tiểu công chúa vui mừng tiếp nhận, sau đó cực kỳ vui vẻ hẹn hò với anh. Nhưng mà anh xem cục diện hiện tại là như thế nào đây? Tiểu công chúa trực tiếp lựa chọn Bạch Phong, nhìn cũng không nhìn anh ...”

“Cút đi.”

Tư Dĩ Hàn cắt đứt lời của Châu Đỉnh, đưa tay lên nhìn đồng hồ, lạnh lùng nói:

“Chuẩn bị quay phim.”

Quay chương trình cho nên hôm nay Du Hạ phải trang điểm đậm một chút, phải thoa son đỏ mới đẹp nhưng lại có khuyết điểm là uống nước sẽ bị dính son vào thành cốc. Mặc dù cô rất cẩn thận uống nước nhưng vẫn bị dính son lên thành cốc. Dấu vết rất mờ nhưng rất chói mắt. Đây là cái ly của Tư Dĩ Hàn, Du Hạ chưa kịp cúi đã bị Tư Dĩ Hàn lấy đi. Anh bình tĩnh nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn Du Hạ nói:

“Không cần khẩn trương như vậy. Bình thường chúng ta ở chung như thế nào thì bây giờ cũng như vậy thôi.”

“Hàn ca, có thể quay chưa?”

Đạo diễn không chịu được áp lực, lên tiếng nói:

“Nếu không sẽ không kịp tiến độ buổi chiều.”

Du Hạ nói trợ lý bật máy thu âm lên cho cô, sau đó cô đi về vị trí cũ.

Tư Dĩ Hàn nhìn bóng lưng của Du Hạ, rừ mắt xuống, trên ly vẫn còn in dấu son môi của cô. Anh mạn bất kinh tâm liếc nhìn Du Hạ, môi mỏng mím lại thành một đường thẳng. Đôi mắt sâu thẳm yên tĩnh nhìn dấu vết trên ly nước. Cả thế giới băng giá một mảnh yên tĩnh, anh nhẹ nhàng đưa ly nước lên, môi mình vừa vặn trùng với dấu son. Gương mặt lạnh lùng như ngọc của anh như không có chuyện gì xảy ra uống một ngụm nước. Nước ấm len qua môi tựa hồ còn lưu lại khí tức của Du Hạ. Anh cố sức siết chặt ly nước trong tay, ngón tay vì dùng sức mà trở nên trắng bệch.

“Hàn ca?”

Trợ lý nhìn Du Hạ rồi lại nhìn Tư Dĩ Hàn, thấp giọng nhắc nhở:

“Em giúp anh mở máy thu âm nhé? Phải quay rồi.”

Tư Dĩ Hàn đứng đó lãnh khốc giống như đang tự xử phạt chính mình. Anh đưa cái ly cho trợ lý, mở máy thu âm rồi mang sau eo. Bởi vì phần áo phía sau đã bị rơi ra hơn phân nửa, cho nên lúc mang máy thu âm, anh phải vén áo lên, lộ ra một đoạn hồng trắng nõn.

Du Hạ quay đầu lại đúng lúc nhìn thấy một màn diễm sắc như vậy, cô tăng háng một tiếng. Mang mic xong thì tất cả máy quay đều mở, bắt đầu ghi hình.

Tư Dĩ Hàn và Du Hạ một lần nữa đứng trước đàn dương cầm, bốn mắt nhìn nhau. Đại não của Du Hạ trống rỗng. Lúc này không phải đã quay đoạn này rồi sao?

Tư Dĩ Hàn hơi dừng lại một chút, anh quay đầu mỉm cười. Nụ cười kia quá bất ngờ, giống như hoa đào nở rộ trong băng tuyết. Giữa băng tuyết trắng xóa là hoa đào diễm sắc.

Tất cả mọi người bên dưới đều nín thở. Năng lực làm chủ sân khấu của Tư Dĩ Hàn quá mạnh mẽ. Trong nháy mắt đều thu hút tất cả ánh mắt của mọi người. Giá trị nhan sắc của Tư Dĩ Hàn quá tốt, chỉ cần anh đứng ở đó, không làm gì cũng đủ để thu được tỷ suất người xem cao.

“Tôi là Tư Dĩ Hàn, diễn viên, hai mươi tám tuổi, người thành phố B.”

Tư Dĩ Hàn tự giới thiệu. Đôi mắt đen nhánh nhìn Du Hạ chăm chú, giọng nói trầm ấm. Anh vươn bàn tay thon dài của mình ra:

“Chòm sao bò cạp, nhóm máu B. Lần đầu tiên yêu đương, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Edit: Meimei

Tư Dĩ Hàn chưa từng yêu đương lần nào?

Đôi mắt anh sâu như hàn đàm, nhìn không thấy đáy.

“Du Hạ, biên kịch.”

Du Hạ cũng đưa tay ra cầm lấy bàn tay của anh, không chịu thua ngẩng đầu lên, có chút dùng sức nói:

“Là người thành phố S, cũng là lần đầu nói chuyện yêu đương, mong lão sư thông cảm nhiều.”

Lời kịch có ổn không? Diễn có tốt hay không?

Mượn kịch bản để chiếm tiện nghi của Tư Dĩ Hàn, Tư Dĩ Hàn không nói gì chứ? Cũng có thể nói cái gì chứ?

Bàn tay của Tư Dĩ Hàn thật ấm áp, lúc nắm tay, Du Hạ cảm thấy lòng bàn tay của cô chảy ra rất nhiều mồ hôi.

Dựa theo kịch bản, sau khi bọn họ đi vào quá trình ước hẹn đầu tiên là phải trao đổi lễ vật. Đôi mắt đen nhánh của Tư Dĩ Hàn như ngầm ý cười, lóe lên rồi biến mất. Anh thu tay về rồi chỉ chỉ vào không trung:

“Ngồi xuống nói chuyện.”

“Được.”

Du Hạ căng thẳng cầm túi xách đi đến giữa sân khấu, ngựa gỗ xoay tròn kèm theo âm nhạc phiêu đảng trong không trung. Xung quanh sân khấu đều được ánh đèn chiếu sáng. Tư Dĩ Hàn kéo ghế ngồi xuống, ánh mắt chăm chú nhìn Du Hạ, sau đó từ trong túi quần lấy ra một cái hộp nhỏ màu xanh đậm đặt lên bàn. Ngón tay thon dài trắng nõn đặt trên cái hộp, giọng nói trầm thấp:

“Lần đầu tiên hẹn hò, không có kinh nghiệm, nhờ mấy vị bạn hữu chỉ dạy.”

Ngón tay của Tư Dĩ Hàn, đầu ngón tay hiện lên ánh sáng trắng lạnh lạnh. Đôi mắt đen chăm chú nhìn Du Hạ, trong không khí tựa như tràn ngập ánh sáng ôn nhu. Tim Du Hạ đập rất nhanh mặc dù biết Tư Dĩ Hàn đang diễn. Anh đang diễn vai tình nhân hoàn mỹ sao? Ánh mắt của Du Hạ rơi xuống hấu kết của anh.

Chợt nghe giọng nói trầm thấp khêu gợi của anh vang lên:

“Bạn bè liền đề cử cái này.”

Âm thanh mở hộp vang lên, lập tức đưa cái hộp đến trước mặt Du Hạ.

Trên bề mặt được bọc vải nhung màu đen, một viên kim cương màu hồng nhạt nằm ngay chính giữa. Độ tinh khiết trong suốt, dưới ánh đèn phát ra từng tia ánh sáng lấp lánh.

Viên kim cương màu hồng 10 cara, giá trị hai nghìn sáu trăm vạn USD. Cách đây không lâu Tư Dĩ Hàn bởi vì viên kim cương này mà còn lên hot search, lúc đó dân tình còn sục sôi nói anh dùng viên kim cương này để cầu hôn Lâm Họa.

Du Hạ đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Tư Dĩ Hàn. Cô rất kinh ngạc, viên kim cương này là tặng cho cô?

“Thích không?”

Không gian giữa cái ghế và cái bàn là có hạn, chân của Tư Dĩ Hàn quá dài, anh hơi cúi người, chân dài duỗi thẳng, cổ áo sơ mi mở một hạt nút nhìn rõ đường cong từ hấu kết đến xương quai xanh. Tay tùy ý đặt trên bàn, ánh mắt thì lại nhìn Du Hạ.

Phía dưới sân khấu hấp một ngưng khí, Tư Dĩ Hàn đại không có kinh nghiệm hẹn hò vì vậy tặng một viên kim cương màu hồng phân hiểm thấy có giá trị hơn mười vạn nhân dân tệ????

Xin hỏi anh thỉnh giáo người bạn nào vậy? Thỏ hào như vậy? Ra tay liền hơn mười vạn?

Tô Minh đứng phía dưới im lặng suy nghĩ Tư Dĩ Hàn đột nhiên xuất hiện chương trình thực tế, còn quanh co muốn hợp tác với Du Hạ, hiện tại còn tặng viên kim cương 10 cara. Cô hung hăng tự nhéo mình một cái, bị đau khiến gương mặt vặn vẹo, quay đầu nhìn Tiểu Á đang đè nén tiếng hét chói tai trong cổ họng:

“Là viên kim cương màu hồng phân ở Hồng Kông?”

“Có điểm giống.”

Viên kim cương hồng phân của Tư Dĩ Hàn đã được lên hot search, Tiểu Á mang mắt kính vào, hít mắt nhìn lên sân khấu:

“Là tặng cho Hạ tỷ sao?”

Du Hạ nhìn viên kim cương rồi nhìn Tư Dĩ Hàn, đại não lại bắt đầu cuộn cuộn suy nghĩ. Trên gương mặt tinh xảo của Tư Dĩ Hàn thật sự không nhìn ra được bất kỳ manh mối gì, Du Hạ dò hỏi:

“Không phải là 7 cara chứ?”

“Em muốn 7 cara?”

Tư Dĩ Hàn nhướng mày, đôi mắt đen thâm thúy nhìn chăm chăm Du Hạ, ngón tay gõ trên mặt bàn co lại, hất cằm lên nói:

“10 cara đổi thành 7 cara cũng không phải không được, có muốn đổi hay không?”

Đổi thì sẽ bị lỗ 3 cara.

Cô cầm viên kim cương lên xem, khóe miệng tràn đầy ý cười:

“Đương nhiên là không cần. Em thích cái này.”

“Quà của em đâu?”

Đại não của Du Hạ tạm thời dừng lại, quà của cô? Cô tùy tiện lấy một chai nước hoa từ trong đồng quà tặng bên trong tủ quần áo. Du Hạ có rất nhiều nước hoa, có khi mua túi xách còn được tặng kèm nước hoa nữa. Bình thường sẽ có di giúp việc định kỳ dọn dẹp giúp cô. Hiện tại Du Hạ không có mặt mũi lấy chai nước hoa ra. Sớm biết người hợp tác là Tư Dĩ Hàn, Du Hạ nhất định sẽ cẩn thận chọn quà tặng.

Tư Dĩ Hàn nhất định sẽ tức giận.

Du Hạ nhận hộp kim cương, hai tay đặt trên mặt bàn:

“Hiện tại em muốn đổi quà có kịp không?”

“Không kịp.”

Tư Dĩ Hàn đưa tay ra:

“Đưa cho anh.”

“Nào có quà gì?”

Du Hạ quá rõ Tư Dĩ Hàn, đem cái kia ra chỉ có thể tự rước lấy nhục. Du Hạ nhanh tay nhét hộp quà của mình vào túi áo tây trang khoác trên người, nhưng hành động của cô không thể qua mặt được diễn viên chuyên nghiệp:

“Hàn ca, không có ai đòi quà như anh.”

Tư Dĩ Hàn nhìn Du Hạ, chột kiêu ngạo đứng lên:

“Có đưa hay không?”

Tiếng nhạc bàn xoay ngưng lại, sân khấu hoàn toàn yên tĩnh. Dưới ánh mắt bức bách của Tư Dĩ Hàn, Du Hạ đành phải ngoan ngoãn lấy ra. Bên ngoài cái hộp được bọc một cái khăn lụa, cái khăn này là của Tô Minh, khăn lụa này là của hãng Hermes, cũng là quà tặng mua túi xách.

Tư Dĩ Hàn nghiêng đầu sang chỗ khác, nở một nụ cười nhẹ mà ngán ngùi. Một đám nữ nhân viên dưới sân khấu hút khí lạnh. Tư Dĩ Hàn giờ thủ đoạn độc ác, ai cũng không sống sót được.

Du Hạ đẩy chai nước hoa qua, nhắm mắt nói:

“Chai nước hoa này rất phù hợp với khí chất của anh.”

Bình thường Tư Dĩ Hàn rất ít khi dùng nước hoa, thỉnh thoảng có dùng đều là nước hoa của hãng nước hoa cao cấp, rất ít khi dùng những hãng đại chúng.

“Khí chất gì?”

Tư Dĩ Hàn mở khăn lụa, ngón tay anh cầm lấy khăn lụa. Du Hạ cũng có cảm giác trái tim mình tê dại, cô nhìn chăm chăm đầu ngón tay của anh.

“Bình tĩnh, ảm áp, có thể mang đến cảm giác an toàn cho người khác.”

Giọng nói của Du Hạ rất êm tai, trong trẻo vui vẻ. Tất cả nhân viên phía dưới đều nghe được.

Người của Tư Dĩ Hàn đứng phía dưới nghe vậy thì nhìn Du Hạ với ánh mắt nghi ngờ. Tư Dĩ Hàn ảm áp? Lúc Tư Dĩ Hàn tại chỗ giết người không máu cũng có nhiệt độ.

Tư Dĩ Hàn mở khăn lụa ra nhưng không mở nước hoa ra mà lại đẩy đến trước mặt Du Hạ:

“Gói lại một lần nữa.”

Nước hoa không có giá trị, loại tặng phẩm này Du Hạ có nhiều lắm, nơ con bướm cũng không phải Du Hạ thất, Du Hạ không đủ kiên trì để làm cái này, đến ngay cả thất cả vật cũng không biết, vì vậy món quà này có quan hệ gì với Du Hạ?

Du Hạ nhìn cái khăn và chai nước hoa, trầm mặc vài giây.

Anh làm khó em là lão hồ bèo mập à!!!

Du Hạ chơi đùa với chai nước hoa, chậm rãi giương mắt lên:

“Em muốn đổi món quà.”

“Đổi cái gì?”

Du Hạ trải khăn lụa ra, lấy son môi từ trong túi xách ra. Tư Dĩ Hàn khoanh tay trước ngực nhìn Du Hạ. Son môi màu vàng đồng ở trên tay Du Hạ sáng long lanh, càng tăng thêm phần tự tin xinh đẹp của Du Hạ.

Du Hạ cầm son môi vẽ phác họa trên khăn lụa, năm phút sau mới hiện ra hình dạng, sau đó đầu son đặt trên khăn lụa, cổ tay cô khẽ động, tiêu sái ký “Summer”.

Đóng nắp son môi lại, Du Hạ đưa khăn lụa trả lại Tư Dĩ Hàn:

“Đây là đồ độc nhất vô nhị, tặng cho anh.”

Tặng chai nước hoa kia giống như đang làm nhục Tư Dĩ Hàn vậy.

Trên khăn lụa là một nửa gương mặt của một người đàn ông, nhưng mà chỉ cần liếc mắt nhìn qua một cái liền có thể nhìn ra được người trong bức họa đó là Tư Dĩ Hàn. Dùng son môi vẽ tranh là một điều hết sức khó. Thấy bức tranh trên khăn lụa, người quay phim cũng phải kinh ngạc cảm thán Du Hạ thật có bản lĩnh, tùy tiện cũng có thể vẽ đẹp như này.

“Cảm ơn, anh rất thích.”

Đạo diễn nhắc nhở cần phải chuyển cảnh. Nơi quay phim tiếp theo là khu vui chơi lớn nhất của thành phố H. Du Hạ mặc áo quần như vậy nên trước tiên phải đi thay quần áo đã. Cô và Tư Dĩ Hàn hầu như không có cơ hội chung đụng một mình đã bị mọi người vây quay đưa đi. Trên đường, tìm Du Hạ vẫn không ngừng đập dử dội. Lúc vào phòng thay quần áo, Tiểu Á vội vàng đưa áo quần cho Du Hạ:

“Hạ tỷ.”

“Tô tổng, cậu qua đây chút.”

Tô Minh biết Du Hạ có chuyện muốn nói với cô nên nói Tiểu Á đi ra ngoài trước, mình thì đi đến phía sau lưng kéo khóa váy xuống giúp cho Du Hạ:

“Tớ vừa nghe được một tin tức lớn.”

“Tin gì?”

“Trước ngày quay chương trình hôm nay, đoàn đội của Lâm Họa tạo áp lực cho Nhị Đài, phải đổi cậu.”

“Cuồng vọng như thế? Không coi tớ là người à.”

Du Hạ như có điều suy nghĩ, nhìn Tô Minh:

“Hợp đồng của Hàn ca được xác định từ lúc nào vậy?”

“Tuần trước.”

Lúc đó anh đi họp ở thành phố B mà còn có thể tận dụng mọi thứ để ký kết hợp đồng, hiệu suất làm việc của người đàn ông này thật cao nha.

“Trực tiếp ký với Hàn ca sao?”

“Đúng vậy.”

Tô Minh đưa áo len màu be cho Du Hạ, nói:

“Sau đó Âu Dương của Nhị Đài nói Lâm Họa nguyện ý thì tham gia còn không thì rút đi, đổi người là chuyện không có khả năng.”

A!

Du Hạ mặc áo len xong, chỉnh chỉnh đầu tóc, quay đầu lại nói:

“Lúc nào thì tớ trở nên quan trọng như vậy? Âu Dương kia sao lại bảo vệ tớ như vậy?”

Âu Dương là người đứng đầu thứ 2 của Nhị Đài, Du Hạ chưa từng giao tiếp với cô ấy bao giờ, tại sao Âu Dương lại muốn bảo vệ cô?

Du Hạ có một suy nghĩ lớn mật. Âu Dương lăn lộn trong vòng giải trí ở kinh đô, Tư Dĩ Hàn cũng vậy, quan hệ giữa hai người đó cũng không tệ lắm, là Âu Dương bảo vệ hay là Tư Dĩ Hàn mệnh mẽ bảo vệ?

“Lâm Họa hợp tác với ai?”

“Thương Duệ a. Lúc này Lâm Họa ghi hình ở phòng bên cạnh tức giận không nhẹ nha, trực tiếp nói không quay nữa. Ai cho cô ta cái tự tin là chỉ có một

mình cô ta mới có thể hợp tác với Hàn ca? Thương Duệ cũng không cho cô ta mặt mũi, ở trên mạng mắng chửi cô ta.”

Tô Minh đưa điện thoại cho Du Hạ, nói:

“Thương Duệ cũng không phải người hiền lành gì, độc mồm độc miệng muốn chết. Lâm Họa chọc Thương Duệ chính là chọc phải tổ ong vò vẽ.”

“Không phải Thương Duệ nháo bài với tổ tiết mục sao? Ăn no rồi mới đến tham gia chương trình hẹn hò.”

Lúc quay chương trình này, tổ tiết mục đã tạo một nhóm trò chuyện riêng, thêm vào đó tổng cộng hơn 50 người. Thương Duệ ở trong nhóm trực tiếp mắng chửi người đại diện của Lâm Họa. Thương Duệ này tác phong thái tử gia, hần lẩn lộn trong giới này không cần bám víu nhờ cậy vào quan hệ với người khác, cũng không quan tâm mình điên cuồng ra sao trước người đại diện của Lâm Họa. Người đại diện của Lâm Họa cũng luống cuống hoảng sợ, không dám trả lời.

“Chương trình này có độc. Vốn là chương trình thực tế tuyển mười tám, cứ như thế trở thành tuyển đầu.”

Tô Minh hiện tại còn tưởng mình đang nằm mơ, thì ra người cướp hợp đồng của Thương Duệ chính là Tư Dĩ Hàn. Cmn ai có thể nghĩ tới?

“Hiện tại trở thành Tu La tràng, ai đến cũng không ngạc nhiên nữa.”

Du Hạ suy nghĩ, cô xâu chuỗi tất cả các sự kiện rồi cho ra một kết luận động trời. Cô đứng dậy, chọn túi xách, chọn ra một cái balo đính ngọc màu bạc:

“Cái này đẹp không? Phối với bộ quần áo này như thế nào?”

Cái túi trị giá hơn 3 trăm nghìn USD, Tô Minh nhìn vài giây, Du Hạ thật là phú hào vô nhân tính:

“... Cồng nhân dân tệ trên lưng, thật là đẹp mắt.”

Lúc này Du Hạ ở trên sân khấu biểu diễn một màn vẽ phác họa như vậy thật làm cho người khác kinh động. Đa tài đa nghệ lại có tiền, còn có bao nhiêu bảo tàng chưa đem ra? Vị chưa nhạt đi một chút, có vài người trời sinh ra đã là người chiến thắng, thêm muốn cũng không được. Nếu Du Hạ có thể ở cùng một chỗ với Tư Dĩ Hàn, cô ấy chính là vị tẩu tử đứng cao nhất trong vòng giải trí này.

Vừa đẹp vừa mạnh mẽ.

Du Hạ mặc một cái áo len màu be thoải mái, phối với chân váy dài. Vóc người cao gầy, lộ ra bắp chân nhỏ trắng nõn thẳng tắp. Áo len cao cổ bao trọn lấy phần cổ lộ ra cái cằm hoàn mỹ, khiến cô giảm đi một chút sắc bén mà tăng thêm vài phần mềm mại dịu dàng.

Điện thoại di động của Du Hạ đột nhiên vang lên một tiếng, cô cầm lên thấy là thông báo weibo, theo dõi đặc biệt – Winter Tư đã đăng bài mới. Du Hạ mở weibo lên. Tô Minh đứng bên cạnh không khống chế được hét lên một tiếng. Du Hạ quay đầu lại.

Tô Minh cấp tốc thu lại tâm tình, che miệng đem mọi âm thanh nuốt vào bụng, kiềm chế kéo bài viết trên weibo xuống. Bởi vì cực kỳ kìm nén cho nên gương mặt có chút ửng đỏ.

Nội dung tin weibo cuối cùng cũng hiện ra trên điện thoại của Du Hạ. Một phút trước Tư Dĩ Hàn đã đăng bài viết đầu tiên trên weibo của mình: , kèm theo bức ảnh chụp bức tranh mà Du Hạ đã vẽ lúc này, phần cuối còn có chữ ký cuồng vọng phóng khoáng của Du Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Edit: Meimei

“Hàn ca, còn phải cầm cái khăn tay này bao lâu nữa?”

Lưu Hàn đã đứng cầm cái khăn tay năm phút đồng hồ.

Tư Dĩ Hàn chụp ảnh đăng lên weibo xong thì chân dài duỗi thẳng lưng dựa vào ghế, tay cầm điện thoại di động.

“Đến khi nào son trên khăn khô mới dùng được.”

Châu Đình cầm lấy khăn lụa, cẩn thận chạm vào vào dấu son. Dùng son môi vẽ tranh mà Du Hạ cũng có thể nghĩ ra được. Son môi có dầu sáp cho nên gìn giữ hơi khó.

“Không thể thổi khô sao?”

Lưu Hân ngẩng đầu, hai mắt tỏa sáng nhìn máy sấy tóc trên bàn trang điểm trong phòng.

“Để em dùng máy sấy tóc thử? Có thể sẽ rất nhanh khô đó.”

“Dầu sáp gấp nhiệt sẽ bị chảy ra.”

Châu Đình lạnh giọng nói:

“Cậu thử xem.”

“Sấy lạnh thì sao?”

“Cũng không biết có bị thổi sấy hư hay không. Chúng ta không thể cảm mạo của Hân ca đi đánh cuộc được, đúng không? Ông chủ?”

Châu Đình chế nhạo nói.

Tư Dĩ Hân lạnh lùng nhìn qua, mặt như băng hàn.

Cả gương mặt Lưu Hân sụp đổ, không dám mở mắt nhìn nói:

“Em sẽ không đứng như vậy cả ngày luôn chứ?”

“Sẽ không.”

Châu Đình lấy điện thoại di động ra chụp ảnh Lưu Hân định gửi lên trong vòng bạn bè, nhin không được trêu chọc nói:

“Tối đa là ban ngày, nếu đến tối mà còn chưa khô thì cậu nhanh quay về thành phố S đi.”

Lưu Hân: “...”

Chuyện này người có thể làm được sao?

Nếu không phải Tư Dĩ Hân trả lương cao thì hẳn liền lập tức từ chức!

“Đặt ở đó đi.”

Tư Dĩ Hân nâng mắt lên, giọng nói lãnh đạm:

“Không được phép làm bẩn.”

Lưu Hân trải hai lớp khăn giấy mới cẩn thận đặt khăn lụa lên.

“Cô ấy mặc quần áo gì?”

Gương mặt Tư Dĩ Hân có chút mệt mỏi, anh dựa người vào lưng ghé hỏi.

“Chắc là áo len màu be. Em nhìn thấy trợ lý của cô ấy mang đến hai bộ quần áo. Bộ còn lại khá thành thực, không giống phong cách của em gái.”

“Ai là em gái của cậu?”

Tư Dĩ Hân nhú mày, giọng nói bất thiện.

Châu Đình há miệng đứng thẳng. Không thể đùa giỡn chuyện này với Tư Dĩ Hân được, hẳn còn muốn dựa vào anh để kiếm cơm:

“Được rồi, không phải em gái, là tiểu tiên nữ của chúng ta.”

Ánh mắt Tư Dĩ Hân vẫn thâm trầm. Anh miễn cưỡng ngồi đó, nhuệ khí trên người càng thêm nồng đậm. Chỉ trong chốc lát, anh nắm tay đập cái rầm lên bàn:

“Có quan hệ gì với cậu?”

Tư Dĩ Hân lạnh lùng nói

Châu Đình: “...”

Anh là chó à! Tính toán như vậy!

Tư Dĩ Hàn buông chân dài, bỗng nhiên đứng dậy, đi đến chỗ đặt áo quần của anh, chỉ chọn một cái áo len màu xanh lam nhạt, trực tiếp khoác trên ngoài áo sơ mi.

“Là của tôi, hiểu chưa?”

“Cái gì của anh?”

Lưu Vân đang xử lý khăn lụa, nghe không hiểu, quay đầu lại hỏi:

“Ông chủ?”

“Tiểu tiên nữ.”

Giọng nói của Tư Dĩ Hàn lạnh như băng, rõ ràng có chứa chút sát khí:

“Còn muốn hỏi sao?”

Chân Lưu Vân trượt một cái mém chút nữa ngã lún xuống đất, hần kinh hồn táng đảm vịn tay vào bàn. Rốt cuộc hắn đã nghe được cái bí mật gì vậy?

“Hàn ca, em tuyệt không lảm miệng, anh sẽ không giết người diệt khẩu chứ?”

Tư Dĩ Hàn liếc mắt nhìn Lưu Vân, rồi ngồi xuống ghế lại.

“Hàn ca, weibo của anh giao cho e xử lý đi, tạm thời không nên lên weibo. Thực sự muốn chơi weibo thì anh hãy đăng lý một tài khoản nhỏ đi.”

Châu Đỉnh nghe Tư Dĩ Hàn nói vậy thì đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi. Người chưa bao giờ chơi weibo lại bỗng nhiên nhiệt huyết dâng trào đăng ký tài khoản weibo, chỉ theo dõi một người là Du Hạ. Đại ca à, anh còn có thể lại rõ ràng một chút nữa không? Anh chỉ còn kém chút lên weibo chứng thực: Người theo đuổi số 1 của Du Hạ.

“Không được.”

Giọng điệu của Tư Dĩ Hàn chậm chậm, không cho phép cự tuyệt.

“Anh như vậy sẽ phá hỏng hình tượng mất.”

Châu Đỉnh không chú ý Tư Dĩ Hàn chính là người luôn đọc lệnh làm việc. Gần đây Châu Đỉnh cảm thấy da đầu lạnh đến lợi hại, có lẽ là hắn sắp bị trục xuất rồi. Hắn nhanh chóng trả lời tin nhắn của tổ tiết mục, phản phó nhanh chóng công khai. Tư Dĩ Hàn hành động nhanh như vậy, tổ tuyên truyền của tổ tiết mục không chạy theo kịp, nói không chừng bọn họ sẽ nhảy sông tập thể mất.

Tiếng gõ cửa vang lên, Tư Dĩ Hàn dựa lưng vào ghế, không thèm để ý mà vẫn tiếp tục ngồi lướt weibo, đặc biệt là trạng thái mới của người theo dõi đặc biệt Summer, cô chuyển phát weibo của anh.

“Anh Châu Đỉnh.”

Giọng nói của người phụ nữ vang lên từ phía sau.

“Em tìm Hàn ca.”

Du Hạ đăng bài với nội dung rất khách khí:

Tư Dĩ Hàn híp mắt, đưa tay chỉnh tay áo, giữa hai lông mày không nhận được tỏa ra hơi lạnh.

Châu Đỉnh dựa vào vai Tư Dĩ Hàn một cái, Tư Dĩ Hàn giương mắt lên.

“Nói.”

Châu Đỉnh hát cầm ý bảo nhìn phía sau. Tư Dĩ Hàn nhìn sang, lập tức nhũn mày lại, sắc mặt triệt để rét lạnh.

“Hàn ca, em đến tìm anh có việc.”

Lâm Họa lấy dừng khí đối mặt với Tư Dĩ Hàn nói:

“Em có thể nói chuyện riêng với anh được không?”

Lâm Họa biết Tư Dĩ Hàn tham gia chương trình, tuy không biết tại sao Tư Dĩ Hàn lại tham gia một chương trình thực tế như thế này nhưng đối với cô đây là một cơ hội tốt. Vì vậy cô liền liên hệ với tổ tiết mục của Nhị Đài. Nếu như có thể ở trước mặt mọi người hẹn hò với Tư Dĩ Hàn thì cô quá trình cô theo đuổi anh càng gần thêm 1 bước.

Cô điều tra thấy người hợp tác với Tư Dĩ Hàn là một tiểu biên kịch tên là Du Hạ. Bối cảnh của Du Hạ này rất đơn giản, chính là một tiểu biên kịch có vận khí không tệ. Lâm Họa thật đúng là không để Du Hạ vào trong mắt, muốn đối người chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng mọi việc lại không tiến triển thuận lợi như vậy. Đầu tiên là tổ tiết mục không đồng ý thay đổi Du Hạ, cô liền tìm lãnh đạo Nhị Đài tạo áp lực, kết quả bị Phó trưởng đài dè xuống. Cô dưới con nóng giận tìm chủ của mình ra mặt. Chủ của cô đảm bảo nhất định sẽ đánh bay Du Hạ để cho cô có thể yên tâm tham gia chương trình này.

Lúc quay chương trình ngày hôm nay, tổ tiết mục tuyên bố người hợp tác với cô là Thương Duệ, trong nháy mắt cô nhìn thấy được tất cả sự cười nhạo chế giễu của mọi người.

Bị và mặt trước tất cả mọi người.

“Không thể.”

Ánh mắt lạnh như băng của Tư Dĩ Hàn nhìn cô ta một cái, sau đó lại hờ hững nhìn xuống điện thoại di động.

“Lâm tiểu thư, chuyện này quả thực không tiện. Cô nam quả nữ ở trong một phòng ...”

Châu Đình không kịp đề phòng ánh mắt của Tư Dĩ Hàn. Ánh mắt kia ngoan độc như muốn giết người. Châu Đình kiềm nén ho khan một tiếng:

“Các cô mỗi người đều có bạn cặp riêng, trò chuyện riêng với cô làm cái gì ...”

“Có chuyện nói thẳng, không thì chút ra ngoài.”

Tư Dĩ Hàn lời ít ý nhiều.

“Em nghĩ người hợp tác với em là anh.”

Lâm Họa cắn răng nhìn Tư Dĩ Hàn, nói:

“Em có thể muốn một lời giải thích từ anh không?”

“Cô cho rằng cả thế giới này đều xoay quanh cô, có thể không nói chuyện buồn cười như vậy không?”

Tư Dĩ Hàn đứng dậy, ánh mắt hờ hững từ trên cao nhìn xuống, lời nói mang theo ý tứ châm chọc:

“Người tôi hợp tác từ đầu tới cuối đều là Hạ tiểu thư, cần phải giải thích cái gì? Tôi và cô ngay cả bạn bè đều không phải. Lâm tiểu thư, ai cho cô dừng khí đến đây chất vấn tôi?”

Lâm Họa đứng im tại chỗ, bình tĩnh nhìn gương mặt hoàn mỹ như thiên thần của người đàn ông.

Tư Dĩ Hàn giữ mình trong sạch, xuất đạo mười năm không có tiếp xúc thân mật với bất kỳ nghệ sĩ khác giới nào, cũng hầu như không có scandal xấu gì. Tư Dĩ Hàn đối với ai cũng cao lãnh, đối với ai cũng lạnh lùng. Núi băng như vậy càng kích thích ham muốn chinh phục anh của cô.

Cô cảm thấy mình có thể theo đuổi anh được.

“Tôi khách khí với cô là vì nể mặt mũi của Lâm Trường Vũ. Rất xin lỗi, chỉ với gương mặt này của cô, chỉ đáng để tôi giẫm đạp dưới chân mà thôi.”

Lâm Trường Vũ là chú của Lâm Họa, là bộ trưởng ban tuyên giáo. Quan hệ giữa Tư Dĩ Hàn với ông ta không tệ cho nên anh mới không xuống tay với cô ta. Nhưng Lâm Họa một lần lại một lần khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh. Tư Dĩ Hàn cũng không muốn cho cô ta mặt mũi nữa.

“Làm người, quý ở chỗ tự biết lấy mình.”

—

Lúc ăn cơm trưa, Du Hạ cứ lướt qua lướt về weibo của Tư Dĩ Hàn. Tổ tiết mục nói muốn quay tiết mục buổi chiều, Du Hạ đặt điện thoại xuống, đứng dậy sửa sang áo quần, lớp trang điểm rồi đi ra ngoài.

“Tổ tiết mục thông báo có thể fans của Hàn ca sẽ kịch liệt phản đối, cậu trước tiên không nên vào weibo, cũng không nên tùy tiện gây gỗ với fans.”

Tư Dĩ Hàn đăng bài kèm nhắc đến Du Hạ, sau đó Du Hạ cũng chuyển phát bài viết của anh, fans đều điên hết rồi. Tư Dĩ Hàn là cấp bậc lưu lượng gì? Đây là núi lửa muốn bùng phát.

“Kịch liệt? Cậu có điểm hiểu lầm gì ở đây không?”

Giọng nói của Du Hạ vẫn mềm mại, cô cầm cái balo đính ngọc màu bạc lên, liếc nhìn mình trong gương, cảm thấy hài lòng mới đi ra ngoài.

“Tôi rất khiêm tốn, sẽ không dễ dàng xung đột với người khác.”

Khiêm tốn sao? Chỉ là không có ai cao ngạo hơn cậu mà thôi.

Du Hạ đi ra cửa, Tô Minh không thể đi theo. Trong lòng cô có chút run sợ, không dám lên diễn đàn fans hâm mộ. Cô có cảm giác mình như một tên phản đồ vậy. Du Hạ là chị em tốt của cô, cũng là bạn hợp tác, nhưng cô ấy lại cướp đoạt nam thần của bọn cô.

Lúc Du Hạ băng qua hành lang dài từ phòng nghỉ ngơi, đến chỗ rẽ thì thấy Tư Dĩ Hàn đứng trước cửa lối ra. Anh mặc một cái áo len màu xanh lam nhạt, trực tiếp trông nó bên ngoài áo sơ mi. Áo len mềm mại nhìn qua có vẻ rất ấm áp. Tay áo dài tới mu bàn tay, buông thõng bên thân, hai chân anh dài thẳng tắp. Dưới ánh sáng mặt trời càng thêm tuấn lãng.

Áo quần phối hợp như vậy thật khiêu chiến tính thẩm mỹ nhưng mà tại sao mặc trên người anh lại có hiệu quả kinh diễm đến như vậy? Gương mặt lạnh lùng như ngọc được áo len làm nổi lên vài phần ôn nhu, dưới hàng lông mi dày rậm là đôi mắt đen tuyền như mực.

Du Hạ đập giày cao gót đi đến. Những miếng kim loại trên cánh cửa phản chiếu hình ảnh của Du Hạ. Ánh mắt Du Hạ lướt qua, kinh hãi cảm thấy bọn họ mặc như thế này rất giống mặc đồ đôi.

Chiếm tiện nghỉ rồi!

A, rõ ràng rồi! Thật hay quá! Nội tâm Du Hạ nhảy nhót.

“Tư ...”

Du Hạ đi đến trước mặt Tư Dĩ Hàn, trong mắt hiện rõ tâm tình, tựa như một con công cao quý đang xòe đuôi, trang nhã mà cao quý đứng trước mặt Tư Dĩ Hàn.

“Tư lão sư.”

“Đu lão sư, buổi chiều tốt lành.”

“Anh có cảm thấy nhiệm vụ đến không?”

“Chờ cô đến mới lấy.”

Tư Dĩ Hàn và Du Hạ cùng nhau đi ra ngoài. Anh mở cửa ra, làm thế ý mời Du Hạ đi ra trước. Anh tiếp nhận thẻ nhiệm vụ mà nhân viên công tác đưa cho rồi thông thả đọc, giọng nói mê hoặc từ tính:

“Buổi chiều đi khu vui chơi, hoàn thành — ba việc mà người yêu phải làm.”

Hai chữ người yêu nói ra từ trong miệng Tư Dĩ Hàn có một loại cảm giác mê muội. Du Hạ hiện tại thật muốn hét lên, mỗi một bước đi đều kìm nén, tim đập thình thịch. Bước chân đi đến nhìn nhiệm vụ viết trên thẻ, tận lực không nhìn Tư Dĩ Hàn nhưng không cách nào làm ngo được sự hiện diện của anh. Lỗ tai của Du Hạ nóng đỏ lên:

“Ba chuyện mà người yêu nhau hay làm là gì?”

Ngay trên đỉnh đầu là hô hấp của Tư Dĩ Hàn, hơi thở của anh lượn lờ bao phủ lấy cô. Du Hạ nhìn chăm chăm đầu ngón tay của anh. Ngón tay của anh rất dài và đẹp, thật muốn cắn một cái lên đầu ngón tay kia.

“Cùng nhau ngồi vòng quay bánh xe Ferris*. Không ngồi.”

Tư Dĩ Hàn không thêm nghĩ ngợi, trực tiếp cự tuyệt.

*Vòng quay bánh xe Ferris: còn gọi là bánh xe bầu trời. Mọi người biết vòng quay Mặt Trời ở công viên châu Á – Đà Nẵng không, chính là nó đó nha.

Du Hạ nghe thấy vòng quay bánh xe Ferris cao chọc trời thì sắc mặt cũng có chút cổ quái.

“Quả thực không nên ngồi.”

Tư Dĩ Hàn liếc mắt nhìn Du Hạ, ánh mắt âm trầm mang theo ý vị thâm trường. Du Hạ nhất thời hiểu rõ anh nhìn cái gì. Cô không sợ hãi chống lại ánh mắt của anh, không chút khách khí nói:

“Dù sao cũng không phải một mình em bị mất mặt, anh cũng có phần.”

Bố mẹ Du công việc bận rộn, Du Hạ thì vẫn luôn muốn đi công viên giải trí, đặc biệt là vòng quay bánh xe Ferris. Sinh nhật năm 11 tuổi của Du Hạ, cô năn ni Tư Dĩ Hàn dẫn cô đi chơi vòng quay bánh xe Ferris. Xếp hàng một giờ đồng hồ, đến lượt bọn họ thì Tư Dĩ Hàn phát hiện sau quần của Du Hạ có vết máu. Hai người đều bị hù dọa. Lần đầu tiên trên gương mặt băng lãnh của Tư Dĩ Hàn xuất hiện luồng cuồng, anh nhanh chóng ôm cô đi đến bệnh viện gần nhất.

“Anh mất mặt tối đa chỉ 1 phần mười.”

Tư Dĩ Hàn gạch bỏ toàn bộ ba việc mà các cặp đôi hẹn hò thường làm, mà thay vào đó là toàn bộ trò chơi bắn súng và leo núi nhân tạo. Mặt anh không chút biểu tình trả lại thẻ nhiệm vụ, gương mặt lạnh lùng giống như điều anh làm là rất hợp tình hợp lý vậy.

“Vòng quay bánh xe Ferris có chuyện cũ gì sao?”

Nhân viên công tác bên cạnh dò hỏi.

“Nghe rất có ý tứ.”

“Không có.”

Tư Dĩ Hàn và Du Hạ đồng thời trả lời. Du Hạ đột nhiên quay đầu nhìn anh. Ánh mắt hai người chạm nhau. Hầu kết của Tư Dĩ Hàn khẽ động đậy, mạn bất kinh tâm chuyển chủ đề:

“Xe ở đâu? Có cần tự lái xe đi không?”

“Bên này.”

Bên phía tài trợ cung cấp xe việt dã. Tư Dĩ Hàn ngồi vào ghế lái. Du Hạ ngồi ghế phó lái, thắt dây an toàn rồi cầm tấm thẻ viết từ quảng cáo mà tổ tiết mục đưa cho cô. Du Hạ thấy lời thoại thì trong nháy mắt đầu óc muốn nổ tung.

“Tư Dĩ Hàn.”

“Ừ?”

Tư Dĩ Hàn cầm tay lái, khởi động xe, bắt đầu lái xe đi ra ngoài. Anh quay đầu qua nhìn Du Hạ hỏi:

“Cái gì?”

“Anh có biết Vì sao em bị cảm mạo không?”

“Mặc ít.”

Tư Dĩ Hàn thu hồi đường nhìn, chuyên chú nhìn về phía trước. Ánh nắng xuyên qua cửa kính chiếu xuống hầu kết lãnh túc của anh. Bàn tay nắm chặt tay lái, các khớp xương hiện lên rõ ràng, bờ vai anh tinh tế, một mảnh diêm sắc.

“Sai.”

Du Hạ lúng túng nhìn lời thoại buồn nôn trên tấm thẻ, rồi lại chuyên chú nhìn Tư Dĩ Hàn. Bỗng nhiên hạ thấp giọng nói nói:

“Là bởi vì em hoàn toàn không có sức chống cự đối với anh.”

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Du Hạ: Anh biết em thích ăn cái gì không?

Tư Dĩ Hàn mặt không biểu tình: Đồ ăn rác rưởi.

Du Hạ:Sai, em thích ngây ngốc nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Edit: Meimei

Tư Dĩ Hàn đang lái xe bỗng nhiên đạp phanh lại. Người quay phim ôm máy quay ngồi phía sau theo quán tính xông thẳng về phía trước, mắt kính bị lệch khỏi sống mũi:

“Ngọa cái rãnh!”

Ngồi trên xe của lão đại thật quá nguy hiểm

Đôi mắt Du Hạ trong trẻo, sâu trong đáy mắt tựa như ngâm ý cười. Cô cầm tấm thẻ viết lời quảng cáo lên đọc:

“Ánh sáng tự do, hướng tới người đàn ông, ánh sáng SUV tự do.”

Cô giờ giờ cầm thẻ viết lời quảng cáo lên, nói:

“Quảng cáo.”

Ánh sáng SUV tự do, nhà tài trợ chương trình mới.

“Tur lão sư, làm sao vậy?”

Tur Dĩ Hàn bỗng nhiên phanh xe lại rất quý dị, nhân viên ngồi hàng ghế sau vội vàng chỉnh lý lại thiết bị, camera gắn phía trước cũng bị nghiêng ngả, phải lắp đặt lại.

“Không quen tay lái.”

Tur Dĩ Hàn thân nhiên thu hồi ánh mắt, một lần nữa khởi động lái xe. Loại xe này có hai loại là xe số tự động và xe số sàn. Bởi vì tổ tiết mục muốn chào đón vai diễn xa thân mà Tur Dĩ Hàn đã từng diễn qua mà cố ý an bài xe số sàn.

“Vậy đổi thành em lái đi?”

Nhịp tim đập loạn như cào cào của Du Hạ cũng dần dần bình ổn lại. Gương mặt này của Tur Dĩ Hàn quá lãnh tính, làm cho cô hoài nghi có phải anh là người máy hay không.

“Không cần.”

“Tur lão sư, camera bị rơi rồi, chúng tôi muốn lắp đặt nó lại.”

Cô gái của tổ tiết mục, tên Trình Tịnh, cẩn thận quan sát gương mặt lạnh lùng của Tur Dĩ Hàn:

“Tur lão sư, phía trước có thể dừng xe lại được không?”

Tur Dĩ Hàn đánh tay lái đưa xe phía làn đường có thể dừng hoặc đỗ xe. Ngón tay thon dài của anh chỉnh chỉnh cổ áo len, đầu ngón tay sạch sẽ, anh khẽ liếc nhìn Trình Tịnh qua gương chiếu hậu, lãnh đạm nói:

“Yêu cầu lời thoại quảng cáo? Là đơn độc ký hợp đồng?”

Gương mặt của Tur Dĩ Hàn có bao nhiêu đẹp thì lúc nhìn người khác tạo bấy nhiêu áp lực. Trình Tịnh đi theo thu hình hai lão đại của chương trình này, kinh hồn bạt vía sợ nói sai:

“Giữa chương trình sẽ được đưa vào một đoạn quảng cáo cho nên cần phải đọc lời quảng cáo một lần.”

Tự Do Chi Phong rất muốn hợp tác với Tur Dĩ Hàn nhưng mà đàm phán mấy năm rồi mà vẫn không được. Lần này ô tô Hồng Phong rút vốn đầu tư, lại lọt ra thông tin Tur Dĩ Hàn lại ký hợp đồng tham gia chương trình cho nên Tự Do Chi Phong liền lập tức đầu tư vào, giành được quyền đầu tư cao nhất trong chương trình này.

“Ngài còn có vấn đề gì cần hỏi nữa không?”

Lần đầu tiên Tur Dĩ Hàn tham gia chương trình thực tế, đối với quy trình quay chụp có chút xa lạ:

“Lời quảng cáo này do ai viết?”

Vì sao trước khi đọc lời thoại quảng cáo thì Du Hạ phải nhìn anh nói như vậy?

Em hoàn toàn không có sức chống cự đối với anh.

“Lời thoại có chuyện gì sao? Vậy tôi sẽ liên hệ với bên quảng cáo, để bọn họ sửa lại lời thoại.”

“Không có gì, không cần sửa.”

Tur Dĩ Hàn vắn vắn cổ tay như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Dừng xe ở bên đường, anh khôi phục lại bình tĩnh nói:

“Quay lại một lần nữa.”

“Vâng, phiền toái rồi.”

Trình Tịnh thấy mọi việc đều thuận lợi, nhưng đều không muốn đắc tội với bất kì ai.

“Hạ lão sư, bên phía ngài có vấn đề gì không ạ? Chúng ta quay lại một lần nữa nhé.”

“Được.”

Giọng điệu Du Hạ uyển chuyển, nhu hòa như gió xuân, khoe miệng hơi vênh lên lộ vẻ đắc ý. Tư Dĩ Hàn mang khẩu trang xuống xe, nói nhân viên công tác quay lại một lần nữa. Du Hạ cũng xuống xe theo.

Mùa thu ở thành phố H, gió mát hiu hiu, ánh nắng loang lổ trên mặt đất, lá vàng theo gió bay xuống. Trình Tịnh đưa cho Du Hạ một chai nước. Du Hạ vặn mở nắp mà không được nên từ bỏ, cứ cầm như vậy nhìn Tư Dĩ Hàn hỏi:

“Chương trình thực tế có phải quay các anh quay cũng như vậy?”

Tư Dĩ Hàn tựa người trước xe, đưa tay ra:

“Đưa anh.”

“Cái gì?”

“Nước.”

Du Hạ đưa chai nước cho Tư Dĩ Hàn. Từ lúc Tư Dĩ Hàn đến nhà của Du Hạ, cô chưa từng phải vặn mở nắp chai nước, cho dù gặp chuyện gì, chỉ cần mở miệng kêu một tiếng anh trai liền tốt rồi.

“Cám ơn.”

Tư Dĩ Hàn trả chai nước lại, ánh mắt âm trầm nhìn Du Hạ:

“Lời thoại quảng cáo hoàn chỉnh là gì?”

Du Hạ thiếu chút nữa bị sặc nước, cô đặt chai nước xuống, cầm tấm thẻ viết lời thoại quảng cáo lên, đọc câu cuối cùng:

“Ánh sáng SUV tự do, chứng kiến không bằng nhất kiến chung tình.”

“Nhất kiến chung tình.”

Tư Dĩ Hàn không nhanh không chậm lặp lại bốn chữ này. Ngón tay thon dài gõ gõ trên thân xe, lông mi dày đậm giương lên, ánh mắt chăm chú nhìn Du Hạ:

“Câu này rất có ý tứ.”

Có ý tứ gì chứ?

Tìm Du Hạ đập thành thịch. Mắt của Du Hạ như có ma lực làm cho cô hồn xiêu phách lạc.

“Tư lão sư, Du lão sư, có thể rồi.”

Trình Tịnh ở phía sau hô:

“Thật ngại, làm phiền hai người quay lại một lần nữa.”

Du Hạ ôm tâm tình bất ổn lên xe, thắt dây an toàn. Tư Dĩ Hàn nhập diễn rất nhanh. Anh là diễn viên chuyên nghiệp, chỉ cần quay một lần quảng cáo là xong rồi.

Trong xe bật bài hát mùa hạ của Tư Dĩ Hàn. Giọng hát của anh trong trẻo nhưng lạnh lùng. Nhịp điệu bài hát rất chậm mang theo thương cảm nhân nhạ:

Lúc bài hát này mới ra mắt thì không có ý nghĩa gì nói về tình yêu, ngay cả lời ca từ cũng không có lấy một chữ yêu, chỉ có giai điệu nhân nhạ. MV của bài hát mới nói về tình yêu. Bối cảnh của MV là vườn trường, thanh mai trúc mã tốt nghiệp rồi xa nhau, có người nói kết cục là cậu bé kia qua đời.

Câu cuối cùng xuất hiện trong MV là thanh âm của cậu bé trong tiếng mưa rơi tí tách:

Du Hạ từng ảo tưởng, MV kia là nói về bọn họ.

“Gần đây anh có đi khu vui chơi không?”

Du Hạ nhìn gò má Tư Dĩ Hàn bởi vì anh đang mang khẩu trang.

“Tư lão sư, lần cuối cùng anh đi khu vui chơi là lúc nào?”

“Cấp ba.”

Cấp ba? Mấy chục năm trước.

“Đi cùng với ai?”

“Em.”

Nhân viên công tác ngồi ghế sau tròn mắt há mồm nhìn nhau, đây là có chuyện gì vậy? Cấp ba của Tư Dĩ Hàn, là chuyện cách đây mấy chục năm trước. Hai người bọn họ rất cuộc quen biết nhau bao lâu rồi?

“Có thể nói?”

Du Hạ cũng kinh ngạc, không nghĩ đến Tư Dĩ Hàn sẽ trực tiếp trả lời như vậy. Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Quan hệ giữa Du Hạ và Tư Dĩ Hàn có chút xấu hổ, có thể được xem là em gái cũng có thể xem là bạn bè?

“Vì sao không thể?”

Tư Dĩ Hàn đặt tay trên tay lái, nói:

“Tính đến hiện tại, chúng ta quen nhau cũng đã 15 năm rồi.”

Đầu óc Du Hạ trống rỗng, cô bình tĩnh nhìn Tư Dĩ Hàn.

Năm Tư Dĩ Hàn 10 tuổi thì đến nhà cô, toàn bộ lực chú ý của cô đều đặt trên người Tư Dĩ Hàn. Đến bây giờ đã là 15 năm.

“Bạn bè lâu năm.”

Thanh âm Tư Dĩ Hàn hơi hệt giải thích mối quan hệ.

“Đúng không? Du lão sư?”

Du lão sư là lão bà của anh!

Bạn bè cái búa!

Nửa giờ sau là đến khu vui chơi lớn nhất thành phố H. Khu vui chơi không có đóng cửa toàn bộ. Vì để cho cuộc hẹn hò mang tính chân thật, bọn họ chỉ hạn chế số người vào khu vui chơi. Tổ tiết mục yêu cầu Tư Dĩ Hàn và Du Hạ mang khẩu trang đi vào khu vui chơi, tiến hành quay.

Quá bất ngờ khi biết phải quay chương trình ở đây, Du Hạ liền nhanh chóng gửi tin nhắn cho Tô Minh, nói Tô Minh mang vệ sĩ đến đây. Bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa xe, Du Hạ ngẩng đầu lên thì thấy đứng bên phía cửa tài xế, Châu Đình cúi thấp người nói với Tư Dĩ Hàn:

“Quay phim ở đây quá nguy hiểm, ông chủ, em kiến nghị anh nên đổi địa điểm.”

“Không cần, bị phát hiện, bị fan truy đuổi càng thêm chân thực.”

Tư Dĩ Hàn đề thấp vành nón xuống, giọng nói lãnh đạm:

“Quay phía ngoài gần cửa ra vào là được.”

Du Hạ giả vờ bỏ điện thoại lại vào ba lô, đội mũ lên, xuống xe.

Phân cảnh đầu tiên là quay toàn bộ trò chơi, sau đó phân loại game pubg thực tế ảo. Du Hạ đã từng chơi trò chơi bắn súng thực tế ảo này nên cô tưởng rằng mình có thể nắm chắc game này trong tay. Ai ngờ mới mang kính thực tế ảo lên một phút đồng hồ liền bỏ ra, cô có chút chóng mặt buồn nôn.

Du Hạ lùi về sau nửa bước thì đụng vào người Tư Dĩ Hàn. Anh nắm cổ tay cô, hỏi:

“Làm sao vậy?”

“Em có chút buồn nôn.”

Tư Dĩ Hàn buông tay Du Hạ ra, kết thúc trò chơi, giúp Du Hạ tháo các thiết bị thực tế ảo trên người ra. Sắc mặt Du Hạ trắng bệch, đôi mắt sáng ngời bây giờ có chút ảm đạm.

“Đứng đây đừng đi loạn, anh đi mua nước.”

Tư Dĩ Hàn đội mũ lên, vành nón hạ xuống cực thấp, lông mi rũ xuống che đi đôi mắt đen trầm. Du Hạ nhìn anh:

“Cám ơn.”

Nơi bán nước gần nhất cách khoảng 50m. Du Hạ đứng đó trong chốc lát thì đi đến khu trò chơi bắn cung bên cạnh. Có một thiếu niên đang chơi cực kỳ tốt, bắn được vào vòng 9 điểm. Cậu ta có lẽ tầm 16 tuổi, mắt đen tóc đen, những sợi tóc che đi đôi mắt của cậu ta. Cậu ta đã thắng được ba con búp bê lớn, không ít người đứng vây xem.

“Nhìn cái gì vậy?”

Giọng nói trầm thấp vang lên sau lưng. Du Hạ quay đầu lại thấy Tư Dĩ Hàn. Anh vặn nắp chai nước đưa cho mô, rồi lần theo ánh mắt của Du Hạ nhìn qua.

Trong tiếng hoan hô của mọi người, người thiếu niên kia đã thắng được con búp bê thứ tư rồi.

“Cũng chỉ có như vậy, tiểu hài tử chơi đùa.”

Tư Dĩ Hàn hất cằm, khẽ giễu cợt nói:

“Anh chơi tốt hơn cậu ta.”

Anh mấy tuổi rồi mà còn muốn so đo với tiểu hài tử?

Du Hạ cong mắt nhìn xuống dưới, đã rất lâu rồi cô không được nhìn thấy một Tư Dĩ Hàn như vậy. Nhìn Tư Dĩ Hàn, thuận tiện chỉ phần thưởng là con gấu bông to trên kệ, nói:

“Anh có thể thắng được món quà kia không?”

Bắn trúng 10 phát vào vô 10 điểm.

Tư Dĩ Hàn vén ống tay áo lên, lộ ra khớp xương cổ tay trong trẻo lạnh lùng. Đuôi mắt vừa nhấc, tháo đồng hồ trên cổ tay ra đưa cho Du Hạ:

“Cầm.”

Cho dù Tư Dĩ Hàn mang khẩu trang nhưng mỗi cái giờ tay nhấc chân đều cực kỳ mê người. Lập tức có người xung quanh xoay lại nhìn chằm chằm anh.

Du Hạ nắm chặt đồng hồ của Tư Dĩ Hàn, trên đồng hồ còn mang theo nhiệt độ cơ thể của anh:

“Thực sự chơi sao?”

Tư Dĩ Hàn đã từng chơi trò này từ buổi chiều cho đến khi bầu trời tối đen, rất cố chấp tiêu hết toàn bộ tiền trên người nhưng vẫn không thắng được phần thưởng nào. Sau đó ông chủ không nhận được liên thiện tâm cho Du Hạ con gấu bông nhỏ nhất trong đám gấu bông phần thưởng.

“Đừng chơi.”

Anh không còn là cậu thiếu niên năm ấy nữa. Đại ca à, anh chó mạnh động.

“Sẽ chiến thắng trở về.”

Tư Dĩ Hàn cúi đầu xuống, đường của xương hàm dưới lớp khẩu trang vẫn mang theo vài phần ngạo khí, đuôi mắt anh khẽ nâng lên, có chút sự điên cuồng của thời niên thiếu:

“Tặng em.”

Thời cấp ba, Tư Dĩ Hàn chính là một nhân vật phong vân. Đẹp trai, học giỏi, là bạch mã hoàng tử trong lòng các nữ sinh. Khi đó cấp hai và cấp ba trong trường tách biệt thành hai khu khác nhau. Lúc Du Hạ học năm ba cấp hai, thì nhà trường bỗng nhiên tăng thêm lớp tự học vào buổi tối. Cấp hai tan học trễ hơn cấp ba một giờ. Mỗi ngày Tư Dĩ Hàn đều ngồi trước cửa khu cấp hai chờ Du Hạ tan học. Không ít nữ sinh đứng giờ đến đó lén ngắm nhìn anh. Anh dựa người vào chiếc xe đạp màu đen, lưng mang balo, đeo tai nghe, trên gương mặt lạnh lùng viết rõ ba chữ đừng lại gần.

Nữ sinh theo đuổi anh hết người này ngã xuống thì có người khác tiến lên, cuối cùng đều thua trận trước gương mặt băng sơn và lời nói độc mồm độc miệng của anh.

Tôi có anh trai, bạn thì không!

Thời niên thiếu khinh cuồng.

Hiện tại Du Hạ muốn quay về quá khứ đánh mình một cái, anh trai gì chứ. Ai cần anh trai chứ. Lúc đó cô nên dùng mọi khả năng để đánh dấu chủ quyền của mình.

Cây cung ở khu vui chơi không thể tốt như cây cung trong thi đấu thể thao, muốn bắn 10 phát đều trúng cả 10 điểm là rất khó. Tư Dĩ Hàn khiêu chiến cho nên lập tức có rất nhiều người đến vây xem. Thiếu niên tóc đen vừa mới bắn tên cũng dừng lại động tác, nghi ngờ nhìn Tư Dĩ Hàn. Tư Dĩ Hàn thân cao chân dài, khí chất lồi lạc, tuy mang khẩu trang nhưng vẫn có thể nhìn ra được anh rất đẹp trai.

“Này! Người anh em, tư thế của anh rất nghiệp dư, anh đã từng chơi qua bắn cung chưa?”

Thiếu niên tóc đen thấy tư thế cầm cung của Tư Dĩ Hàn thì cười nhạo một tiếng:

“Làm trò cười cho thiên hạ?”

“Người bạn nhỏ.”

Du Hạ cười tủm tỉm nhìn sang, nói:

“Cậu biết không? Nói nhiều dễ bị vả mặt lắm.”

Thiếu niên tóc đen liếc mắt nhìn, vừa muốn nói gì thì Tư Dĩ Hàn đã buông mũi tên trong tay ra, chuẩn xác cắm trúng vòng 10 điểm.

Du Hạ vỗ tay:

“Đẹp! NICE!”

Tư Dĩ Hàn nhìn Du Hạ, sau đó lực chú ý lại rơi xuống cây cung. Mũi tên thứ hai cũng cắm trúng vòng 10 điểm. Mười phát đều trúng vòng 10 điểm, chuẩn xác không gì sánh được. Tư Dĩ đặt cây cung xuống, thân nhiên nói:

“Tư thế này, đẹp trai nhất.”

Thiếu niên tóc đen: “...”

Chưa bao giờ gặp qua người làm ra vẻ cao ngạo như vậy!

“Các người đang quay chương trình? Nhà đài nào vậy?”

Đồng bọn của vị thiếu niên kia thấy phía sau Tư Dĩ Hàn có mấy người cầm camera thì hỏi.

“Tại sao còn mang khẩu trang?”

Tư Dĩ Hàn nhận lại cái đồng hồ từ tay Du Hạ, nói với nhân viên trò chơi:

“Lấy con gấu bông to nhất ở ngay trung tâm.”

“Giọng nói của anh ấy thật giống với giọng của Tư Dĩ Hàn!”

Trong đám người vây xem không biết là ai nói ra, lập tức những người khác cũng nhìn Tư Dĩ Hàn:

“Chính là Tư Dĩ Hàn!”

“Hàn thần!”

Du Hạ lập tức thông báo cho nhân viên công tác gọi bảo vệ khu vui chơi đến. Châu Đỉnh cấp tốc mang theo vệ sĩ chạy đến. Nhưng hiện trường có quá nhiều người, lúc bảo vệ khu vui chơi chạy đến thì fans đã chen chúc đông nghịt. Du Hạ bị đẩy một cái, ngay lập tức cô liền rơi vào cái ôm của Tư Dĩ Hàn.

Mùi từng bách dày đặc, hơi thở của người đàn ông ập đến. Du Hạ ngẩng đầu.

Tay của Tư Dĩ Hàn rũ xuống, chạm vào đầu ngón tay của Du Hạ. Da thịt non mềm ấm áp. Bỗng nhiên, anh cầm lấy bàn tay của Du Hạ, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sing Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Edit: Meimei

Mấy vệ sĩ tới rất kịp lúc, bảo vệ khu vui chơi kết hợp với người của tổ tiết mục cũng lập tức đến nhưng hiện trường vẫn mất khống chế. Bọn họ đã đánh giá thấp sức chiến đấu của fans Tư Dĩ Hàn.

Tư Dĩ Hàn được Châu Đình che chở lên xe bảo mẫu. Du Hạ và Tô Minh ngồi trên một chiếc xe khác. Du Hạ gửi tin nhắn cho Tư Dĩ Hàn:

“Không sao chứ?”

Tiểu Á lái xe ra ngoài, cẩn thận tránh né đám đông chen chúc:

“Tô tổng, bây giờ phải đi đâu?”

“Quay về đài truyền hình, còn cần phải quay một đoạn phỏng vấn riêng lẻ từng người.”

Điện thoại của Du Hạ vang lên. Trên màn hình hiện lên dòng chữ người gọi ngay ngắn, cứng nhắc rập khuôn hệt như Tư Dĩ Hàn. Du Hạ nhấn nút nghe, đưa điện thoại lên tai.

Ngón tay của cô còn lưu lại nhiệt độ của Tư Dĩ Hàn, nóng bỏng.

“Quay xong chưa?”

Giọng nói của Tư Dĩ Hàn trầm thấp truyền đến, bên trong còn chứa một chút ôn nhu, giống như con gió mát vào buổi chiều mùa hè, tưới vào da thịt Du Hạ. Lỗi tai cô không tự chủ nóng đỏ lên.

“Còn phải quay một đoạn phỏng vấn nữa.”

“Bao lâu?”

Du Hạ đặt điện thoại xuống, nhìn Tô Minh hỏi:

“Phỏng vấn phải mất bao lâu?”

“Nửa giờ.”

Du Hạ đưa điện thoại lên tai lại, chợt nghe Tư Dĩ Hàn nói:

“Anh ở cổng phía Bắc của đài truyền hình chờ em. Thay quần áo, buổi tối có bữa tiệc. Em đi cùng với anh.”

Tư Dĩ Hàn muốn dẫn cô đi tham gia bữa tiệc?

“Được.”

Tắt điện thoại, Du Hạ sửa tên Tư Dĩ Hàn là A thành W.

“W là có ý gì?”

Tô Minh thấy Du Hạ sửa thành như vậy thì hỏi:

Du Hạ không che chắn tầm nhìn Du Hạ mà thoải mái để cho cô ấy nhìn, nói:

“Winter. Tên tiếng anh của anh ấy.”

Tô Minh ngốc lảng nhìn Du Hạ nửa ngày, ngửa mặt nói:

“Hiện tại đều thịnh hành phát câu lương sao?”

Du Hạ đổi xong tên thì mở weixin chuyển khoản cho Tô Minh 6 nghìn 6 với ghi chú: Cầu lương.

Biểu tình hung ác của Tô Minh trong nháy mắt biến thành bình thản, nước mắt lưng tròng nhận tiền li xi:

“Cám ơn bố. Hiện tại hai người muốn công khai? Anh ấy nói cái gì với cậu vậy?”

“Không có gì. Chỉ là đột nhiên muốn phát hồng bao cho cậu. Hiện tại lên được mấy cái hot search rồi?”

Du Hạ mở vòng bạn bè ra, một giờ trước Châu Đình đã gửi một tin nhắn lên vòng bạn bè, là về mặt không còn gì để sống của Lưu Hân cầm khăn lụa trong phòng nghỉ.

“Bốn cái, thông báo của tổ tiết mục, weibo của Hàn ca, khu vui chơi, còn có bối cảnh của cậu.”

Châu Đình:

Người luôn luôn nghiêm túc như Châu Đình bắt đầu từ khi nào biết đùa giỡn như vậy? Du Hạ nghiêm túc gõ trả lời:

<Đưa em một bộ màu nước, em giúp anh bảo tồn bức tranh vĩnh viễn.>

Vừa gửi trả lời xong, vòng bạn bè liền nhảy lên một cái thông báo, avata là hình ảnh một đóa hoa Ý Lăng* trên nền trời trong xanh, càng tăng thêm tính “Thượng thiện nhược thủy” giữa năm tháng tĩnh lặng, tựa như một bức tranh phong cảnh 60 năm tuổi vậy.

*Hoa Ý Lăng: *Dasiphora fruticosa* (tên đồng nghĩa: *Potentilla fruticosa* L., *Pentaphylloides fruticosa* (L.) O.Schwarz)) là một loài thực vật có hoa thuộc chi *Dasiphora* (trước đây là *Potentilla*), họ Hoa hồng. Loài này có nguồn gốc từ vùng ôn đới mát mẻ của Bắc bán cầu và cận Bắc cực, thường phát triển ở những vùng núi cao.

*Thượng thiện nhược thủy: Cảnh giới đạo đức cao nhất là giống như nước, nhắc chúng ta hãy hướng tới cảnh giới đạo đức và tinh thần cao thượng.

Weixin của Du Hạ chỉ có vài người bạn, đây là ai vậy?

Hoa Ý Lăng — Không, Winter trả lời:

Winter? Tư Dĩ Hân? Hoa Ý Lăng? Du Hạ trầm mặc vài giây, nhấn vào hình avatar hoa Ý Lăng nhìn thấy thông tin của Tư Dĩ Hân cùng với lịch sử khung trò chuyện của cô và anh, tin nhắn của cô vẫn còn đang cô đơn lẻ loi ở đó.

Cái hình avatar này là ai đổi cho anh vậy?

Châu Đình lập tức trả lời tin nhắn:

Châu Đình trả lời tin nhắn của Du Hạ:

Du Hạ bị kích động bởi cái avatar hoa Ý Lăng của Tư Dĩ Hân, còn chưa kịp trả lời thì Tư Dĩ Hân gửi tin nhắn weixin đến:

Lúc học đại học, Du Hạ có học vẽ, sau khi tốt nghiệp cô bận rộn viết kịch bản nên đã lâu rồi cô không vẽ.

Chỉ là nói đùa thôi, không cần. Du Hạ còn đang phân vân có nên gửi mấy chữ này qua hay không thì Tư Dĩ Hân đã gửi thêm một tin nhắn nữa.

Winter: Du Hạ tắt khung trò chuyện. Tư Dĩ Hân lại lần nữa gửi tin nhắn sang.

Winter:

Tư ... Lão cổ hủ. Avata yên bình năm tháng thật đúng là không biết hiện tại lưu hành cái gì.

Du Hạ:

Du Hạ:

Du Hạ:

Winter: <...>

Tư Dĩ Hân không gửi tin nhắn weixin qua nữa. Du Hạ lại sửa tên của Tư Dĩ Hân lưu trên weixin một lần nữa thành: Thượng Thiện Nhược Thủy.

Cô mở weibo ra, trong nháy mắt màn hình toàn hiện lỗi tải. Rốt cuộc có mấy cái tin tức a? Năm phút sau Du Hạ vẫn không vào weibo được, cô đành từ bỏ.

“Bối cảnh của tớ bị đào tới trình độ nào rồi?”

Thực sự Du Hạ có chút bận tâm bị người ta đào ra tin cô là em gái của Tư Dĩ Hân. Vòng giải trí thích nhất là mấy chuyện bát quái như này, một khi bị đào ra thì sẽ ảnh hưởng xấu đến Tư Dĩ Hân.

“Năm 2015, tác giả của với lượng tiêu thụ hơn trăm vạn, 2016, tiền nhuận bút của vượt hơn ngàn vạn. 2017, đảm nhiệm tổng biên kịch cho bộ phim truyền hình, tỷ suất xem đài vượt hơn 3%, cuối năm đó cũng ra mắt bộ phim điện ảnh, phòng bán vé thu về hơn trăm triệu. 2018, tổng biên kịch của bộ phim điện ảnh, phòng vé thu về hơn mười chín triệu. Biên kịch thiên tài, tạo ra những tác phẩm kỳ tài. Thường mang khẩu trang mỗi khi xuất hiện. Nghe đồn dung nhan xấu xí khó coi ... Cậu đừng có nhìn tở, trên mạng nói loạn thất bát tao, tớ còn chưa có đọc xong a.”

Tô Minh nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Du Hạ, liền đưa điện thoại đến cho Du Hạ xem.

“Lời của doanh tiêu hào* này nói, còn có nhân viên công tác bạo liều* nữa.”

“Bạo liều cái gì?”

* Doanh tiêu hào: Là người cung cấp tin tức thì được tiền. Đa phần tài khoản doanh tiêu không chỉ có một người vận hành, khá nhiều tài khoản đều có kí kết với công ty giải trí để ngoài việc viết tin rumour thì lâu lâu viết tin tốt cho nghệ sĩ công ty giải trí kia, thậm chí nhân tiện “đạp” luôn nghệ sĩ nhà bên hoặc kẻ ngang đường. Tin của họ, nói không đúng cũng không đúng, tin rumour (lịch phim, lịch quay, ai đóng phim gì, tham gia chương trình nào...) thì có thể tham khảo được. Còn tin về tính cách con người của một nghệ sĩ nào đó thì cần phải xem lại.

* Bạo liều: Đây cũng là ngôn ngữ mạng Trung Quốc, chỉ hành động phát tán tin tức về một vấn đề khả nghi nào đó trước công chúng, không có giá trị pháp lý. – Theo Baidu (đã tóm tắt). Ở đây có thể hiểu bạo liều là phát tán tin tức, đồn giáng là củng cố chứng cứ chứng minh tính chân thực của bạo liều.

Tô Minh:

“... Tại hiện trường, xác thực không đẹp.”

“Cái gì? Bọn họ muốn đi khám mắt?”

Du Hạ khẽ cười nói:

“Đây là giả làm nhân viên công tác đi?”

“Khẳng định là giả, phía dưới có bình luận phần nộ rồi.”

Tô Minh đảo qua khu bình luận, đa số đều là những bình luận âm dương quái khí đầy châm chọc. Đứng vị trí thứ 6 là bình luận của một giả mạo người hâm mộ YXNCF123456: <Đồ giả làm nhân viên công tác, Summer lão sư rất đẹp, có thể đè ép tất cả.>

Fans của Lâm Họa lập tức vào bắn phá: “Mơ tưởng, vị kia của ngươi chính là một người lùn đi?”

Tham gia tiết mục tổng cộng có năm nữ khách quý, mỗi người đều có fans hâm mộ. Tuy rằng về đẹp có thể thực sự đè ép nhưng lời nói ra giống như một cây kim chọc vào phổi mọi người.

“Người nhợc trí này ở đây ra vậy?”

“Mất không phải có vấn đề chứ?”

“Mời đi khoa mắt khám mắt!”

“Nào tàn! Tổ cáo!”

Người này bị hơn 800 cái bình luận mắng, Tô Minh nói:

“Thứ hai tuần tới sẽ phát sóng tập đầu tiên, đến lúc đó sẽ và mặt mấy người dám nói cậu xấu xí.”

Fans của Tư Dĩ Hàn còn chưa mở miệng mắng. Bọn họ vẫn rất lý trí từ lúc hotsearch Tư Dĩ Hàn đăng bài kèm @Du Hạ, từ lúc tổ tiết mục thông báo xác nhận Tư Dĩ Hàn tham gia tiết mục.

Không có lời đồn không có Du Hạ cộ nhiệt. Mỗi việc anh làm đều rất tuyệt, fans không tìm được khuyết điểm bắt bẻ nào.

“Quên đi, những thứ đó không quan trọng.”

Du Hạ phát phát tay, ngón tay trắng nõn chống lên gò má, lười biếng nói:

“Không đào ra được thông tin có giá trị là được.”

Tô Minh: “Sao lại bỗng nhiên suy nghĩ thoáng như vậy?”

Du Hạ quay đầu nhìn Tô Minh:

“Nếu như cậu phát hiện nam thần mà lâu nay cậu thầm mến có khả năng cũng thích cậu, tình yêu nam nữ ấy, cậu cũng sẽ giống như tớ, không thèm quan tâm mấy cái tin vớ vẩn đó.”

“Ta kháo!”

Cứu mạng! Có người ngược cầu!

Du Hạ quay phòng vẫn nửa giờ đồng hồ, tổ tiết mục hỏi không ít vấn đề. Du Hạ không biết bên phía Tư Dĩ Hàn đáp như thế nào. Cô chỉ tận lực thận

trọng đáp trả.

Câu hỏi cuối cùng,

“Ấn tượng từ cái nhìn đầu tiên của cô đối với Tư lão sư là gì?”

“Ấn tượng đầu tiên sao?”

Ánh mắt trong trẻo của Du Hạ nhìn người chủ trì.

“Lần gặp đầu tiên trong đời...”

Lúc quay tiết mục, Tư Dĩ Hàn đã tiết lộ bọn họ quen biết nhau 15 năm rồi. Du Hạ nhớ lại lần gặp mặt đầu tiên lúc 10 tuổi, chợt nở nụ cười. Lúc cô cười lên, mình điểm lại mỹ lệ. Cả thể giới đều phát sáng, cô trước màn ảnh xinh đẹp sạch sẽ:

“Anh ấy rất đẹp mắt.”

Người chủ trì bị nụ cười bất thành linh của Du Hạ làm cho hoảng hốt. Nhan sắc này của Du Hạ, nếu vào vòng giải trí, nhất định sẽ nổi tiếng.

“Chỉ có đẹp mắt thôi sao?”

Du Hạ nhìn người chủ trì cười nói:

“Vẻ đẹp của Tư lão sư không phải là chỉ có, mà là toàn bộ. Giá trị nhan sắc của anh ấy rất khó làm cho người khác để ý đến những thứ khác.”

“Vậy đó là lúc nào?”

Tô Minh ở bên dưới liều mạng ra dấu tay. Chị em tốt, chú ý một chút, không nên nói lung tung, cậu sẽ bị nước miếng của fans dìm chết đó!

Bây giờ Tô Minh cũng không biết mình nên làm gì nữa, vừa là fans của Tư Dĩ Hàn, vừa là đối tác với Du Hạ. Cuộc sống thật khó khăn a.

“Lúc tôi mười tuổi, Tư lão sư mười ba tuổi, lúc Tư lão sư còn là thiếu niên nha.”

Du Hạ hơi nghiêng đầu, ý cười khó giấu dưới ánh mắt, nhẹ nhàng nói:

“Vi vậy dùng từ đẹp mắt đối với anh ấy cũng không coi là quá phận.”

Kết thúc buổi quay, Du Hạ mặc áo khoác mà Tô Minh đưa đến. Tô Minh nói:

“Hai người đối thoại trước rồi?”

“Ừ.”

Lần này Tô Minh mới yên tâm một chút, chí ít sẽ không bị văng bạo.

“Dự định công khai?”

“Tớ chỉ dám chắc 80% thôi. Chữ bát còn thiếu một nét phẩy, làm sao có thể công khai? Tớ chỉ công khai thương thức giá trị nhan sắc của anh ấy, điều này cũng không nói lên được điều gì. Tớ là fans của anh ấy nha.”

Du Hạ đặt viên kim cương vào trong balo, dặn dò:

“Tớ đi đến cửa phía Bắc, tối nay không thể theo mọi người về thành phố S được.”

“Cậu cùng với ... đại lão?”

“Ừ.”

“Cẩn thận một chút, không nên dễ bị fans chặn lại.”

Du Hạ không mang khẩu trang. Đi đến cửa phía Bắc, lấy điện thoại di động ra, vừa muốn gọi cho Tư Dĩ Hàn thì phía sau vang lên tiếng còi xe. Du Hạ quay đầu lại. Một chiếc xe Bentley màu đen chạy đến. Tư Dĩ Hàn rất thích lái xe Bentley, anh có rất nhiều xe của hãng này, cùng loại, cùng màu chỉ khác mỗi biển số xe.

Du Hạ bước nhanh đi đến mở cửa xe phó lái ra, liếc nhìn Tư Dĩ Hàn ngồi bên ghế lái. Anh mặc áo cao cổ màu đen, áo măng tô lông cừu màu nâu nhạt khoác bên ngoài để hở vạt cổ. Trên sống mũi cao thẳng là kính mắt viền bạc, kính mắt kim loại trên da thịt anh, làm toát lên một vẻ cấm dục trong trẻo lạnh lùng.

“Lên xe.”

Du Hạ ngồi vào vị trí phó lái, thắt dây an toàn xong thì bắt động thanh sắc điều chỉnh hồ hấp. Tư Dĩ Hàn mặc bộ quần áo này quá cảm dục rồi. Ánh mắt cô nhìn từng khớp ngón tay của Tư Dĩ Hàn. Tay anh rất sạch sẽ, cũng không mang theo bất kỳ loại trang sức gì, chỉ có mang một cái đồng hồ trên cổ tay thôi.

“Đi đâu ăn cơm?”

Một tay Tư Dĩ Hàn đặt trên tay lái xe, lái xe từ cổng Bắc ra đường chính, một tay khác lấy ly nước giữ nhiệt đưa cho Du Hạ:

“Đi ăn cơm với người của đài truyền hình.”

“Nhị Đài?”

Du Hạ cầm ly giữ nhiệt. Tư Dĩ Hàn thu tay về, gương mặt anh vẫn lạnh lùng trong trẻo như ngọc.

“Ừ.”

Trước đây Tư Dĩ Hàn không bao giờ đưa Du Hạ đi tham gia bữa tiệc. Sau này nhân khí của anh ngày càng cao, anh cũng chỉ đưa cô đi tham gia những bữa tiệc cá nhân.

“Tư yến sao?” (* Tư yến: Bữa tiệc cá nhân.)

Du Hạ biết đây là ly giữ nhiệt của Tư Dĩ Hàn. Cô mở nắp ly ra thì ngửi thấy hương vị sữa tươi ngọt ngào. Lão cán bộ ngày hôm nay không uống trà Kỷ tử?

“Của ai vậy?”

Du Hạ lấy khăn giấy ra chùi son môi, sau đó mới nhấp một ngụm sữa. Sữa tươi độ ngọt vừa đủ, là mùi vị mà cô vẫn luôn thích nhất.

“Không phải tư yến, dẫn em đi gặp người.”

Tư Dĩ Hàn rẽ xe vào đường chính, ngữ điệu chậm rãi, giống như thái độ giải quyết việc chung:

“Em đã vào giới giải trí này, không việc gì phải tránh, phải kiêng dè. Anh sớm lốt đường cho em. Là anh làm không tốt, mấy năm nay không quan tâm em, để cho em bị ủy khuất.”

Trong miệng Du Hạ là sữa nóng, cô nhìn gò má lạnh lùng của Tư Dĩ Hàn. Sắc trời đã tối sầm, ánh đèn chiếu lên gương mặt của anh. Du Hạ nuốt sữa xuống, lắc đầu:

“Em không có chịu ủy khuất.”

“Anh ... Hòn ngọc quý của Du gia, có một đặc quyền là không bao giờ phải chịu ủy khuất.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Edit: Meimei

Anh trai à, anh đây là muốn chơi trò lái xe trên đường núi sao? Không sợ bị đụng ngã.

Du Hạ nhếch miệng cười:

“Tư Dĩ Hàn.”

“Ừ?”

“Anh đã hẹn hò với bạn gái lần nào chưa?”

Tư Dĩ Hàn nhú mày, gương mặt nghiêm nghị có chút không vui nói:

“Không có.”

Nụ cười trên mặt Du Hạ càng sâu:

“VẬY Anh có thích ai không?”

Phía trước là đèn đỏ, Tư Dĩ Hàn đạp phanh lại, quay đầu nhìn Du Hạ. Hoàng hôn buông xuống, ánh đèn rực rỡ hiện lên, ánh đèn chiếu lên gò má Tư Dĩ Hàn khiến người nhìn tim đập thình thịch.

“Có không?”

Du Hạ siết chặt ly giữ nhiệt, nhìn Tư Dĩ Hàn.

Đèn xe ô tô hiện lên bên ngoài cửa sổ, xuyên qua kính thủy tinh phát ra ánh sáng lạnh, thẳng cho đến khi đèn đỏ biến thành đèn xanh, Tư Dĩ Hàn mới nói:

“Có.”

Trong nháy mắt, tim Du Hạ đập rất nhanh, tiếng tim thình thịch làm cho lỗ tai cô đỏ lên.

Cô nâng cằm, lúc nói chuyện, thanh âm còn mang theo âm điệu cộng hưởng từ lồng ngực, khiến người khác mê muội:

“VẬY cô ấy tên gì? Khi nào giới thiệu cô ấy với em?”

Trầm mặc kéo dài, Du Hạ vênh môi, gọi cả họ và tên của anh:

“Tư Dĩ Hàn.”

Tư Dĩ Hàn không để ý đến cô, gương mặt lạnh băng vẫn nhìn về phía trước, môi mím lại thành một đường thẳng.

“VẬY anh muốn dẫn em đi ăn với ai?”

“Lãnh đạo của đài truyền hình.”

Du Hạ đặt ly giữ nhiệt xuống, lục tìm hộp kẹo trong túi xách, lấy ra một viên, đưa đến bên miệng Tư Dĩ Hàn:

“Hiện tại em có thể lẫn lộn được, chỉ là không quá thích tham gia bữa tiệc thôi.”

Ngón tay trắng như ngọc ở ngay trước mặt, viên kẹo màu hồng nhạt tản ra mùi hương ngọt ngào.

Tư Dĩ Hàn ngậm viên kẹo, môi lơ đãng chạm vào ngón tay của Du Hạ, hàu kết của anh khẽ động, nói:

“Chính là muốn giới thiệu em với mấy người cần thiết. Em chỉ việc ăn, còn lại giao cho anh xử lý.”

Du Hạ cũng không lấy khăn giấy lau tay, cô cứ như vậy cầm một viên kẹo bỏ vào miệng mình, ngón tay còn vô ý quét qua đôi môi đỏ mọng của mình. Áp suất bỗng nhiên hạ thấp xuống, trong không khí tràn ngập mùi thơm kẹo ngọt.

“Bệnh đau dạ dày của anh đã lành chưa?”

“Ừ.”

Anh ừ một tiếng là sao? Du Hạ giống như có điều suy nghĩ, nếu người Tư Dĩ Hàn thích là cô, tại sao anh lại không nói? Nhịn nhiều năm như vậy là muốn giả bộ cho ai xem? Muốn nâng cao kỹ năng diễn xuất?

Tuy Du Hạ không phải là diễn viên nhưng diễn kỹ cũng không tệ lắm.

Bữa tiệc là ăn cùng với lãnh đạo của đài truyền hình, bao gồm cả Trần lão trưởng đài truyền hình thì tổng cộng có năm người.

“Đây là phó tổng của ảnh nghiệp Hạ Minh, Summer, tên thật là Du Hạ.”

Tư Dĩ Hàn giới thiệu Du Hạ.

“Tôi biết hai người đang quay tiết mục với nhau.”

“Chương trình hẹn hò yêu đương.”

Âu Dương tiếp lời, đứng dậy đưa tay ra:

“Âu Dương.”

Du Hạ lần lượt chào hỏi từng người, sau đó ngồi xuống bên cạnh Tư Dĩ Hàn. Tham gia loại bữa tiệc như thế này, Tư Dĩ Hàn không lạnh lùng cũng không độc miệng như thường ngày. Mấy năm nay anh rất ít đóng phim, nhưng những phương diện khác thì không tệ, anh đầu tư bên bất động sản và phim ảnh, cho nên quan hệ với người bên phía đài truyền hình cũng không tệ.

“Dĩ Hàn, ông cụ gần đây thế nào?”

Tư Dĩ Hàn quay đầu liếc nhìn Du Hạ, mới gật đầu:

“Rất khỏe.”

Trên mặt Du Hạ cũng không có chút biểu cảm dư thừa nào.

Tư Dĩ Hàn và Trần lão hàn huyên việc nhà hai ba câu, Tư Dĩ Hàn bung ly rượu lên cùng với ông một cái rồi uống một hơi cạn sạch. Trên bữa tiệc, Tư Dĩ Hàn không cho phép Du Hạ uống rượu, Du Hạ cũng không có hảo cảm mấy với loại thức uống kia. Tư Dĩ Hàn mang Du Hạ đến đây để chứng minh một điều Du Hạ là người của anh, cho nên cô không cần phải làm bất cứ chuyện gì.

Bữa tiệc kết thúc lúc 9 giờ tối. Du Hạ nhận chìa khóa xe từ Tư Dĩ Hàn, muốn đi ra ngoài lái xe qua thì Tư Dĩ Hàn đưa tay ra cầm lấy cổ tay cô. Đột nhiên bị tóm cổ tay, Du Hạ quay đầu lại. Da thịt cổ tay bị anh nắm nóng hổi, Du Hạ cố gắng giữ nét mặt trấn tĩnh hỏi:

“Tư Dĩ Hàn?”

“Không vội.”

Dưới ánh đèn, ánh mắt thâm trầm của Tư Dĩ Hàn càng yên tĩnh mờ ám. Bởi vì anh uống rượu cho nên giọng nói có chút khàn và trầm trầm.

“Chậm chút.”

“Lúc nào công khai nhất định phải mời chúng tôi một bữa. Tôi không kịp chờ muốn uống rượu mừng của anh rồi đây.”

Âu Dương vỗ vai Tư Dĩ Hàn cười cười nói:

“Tôi đi trước.”

Tư Dĩ Hàn nắm chặt cổ tay Du Hạ, ngón tay lần lần di chuyển xuống, gương mặt tuấn tú như ngọc hiện lên một nụ cười yếu ớt nhìn Du Hạ, gật đầu:

“Nhất định.”

Tư Dĩ Hàn không đóng giả anh em ở bên ngoài.

Sau đó lại tiến thêm mấy người của đài truyền hình nữa.

Toàn bộ giác quan của Du Hạ đều đặt trên ngón tay của Tư Dĩ Hàn. Vừa ngẩng đầu nhìn lên liền chạm phải đôi mắt trong trẻo tựa như gió mát của Tư Dĩ Hàn. Đến lúc Du Hạ cảm thấy hô hấp mình khó khăn, Tư Dĩ Hàn mới buông tay ra.

“Đi thôi.”

Mỗi lần Tư Dĩ Hàn uống rượu, khóe mắt của anh sẽ ửng hồng. Du Hạ nhìn anh một cái, đi đến mở cửa xe chỗ ngồi phó lái ra. Tư Dĩ Hàn ngồi vào nâng mắt lên. Da thịt trắng như tuyết, khóe mắt phỉm phồng, lông mi dày đen hơi ẩm ướt, dưới ánh đèn anh cứ như vậy ngược nhìn Du Hạ.

“Uống nhiều quá sao?”

Du Hạ siết chặt cửa xe, chậm chạp không đóng cửa lại.

Tư Dĩ Hàn đưa tay lên day day mi tâm, cúi đầu ừ một tiếng. Du Hạ mạnh mẽ lấy lại lý trí của mình. Nếu cái người này giống như suy nghĩ của cô thì anh chính là đang cố ý câu dẫn cô.

Du Hạ đóng cửa lại, đi vòng qua đầu xe mở cửa ngồi vào ghế lái. Tư Dĩ Hàn đã cài dây an toàn, cầm cái ly giữ nhiệt lên, uống một ngụm.

“Về thành phố S sao?”

“Không về.”

Tư Dĩ Hàn nhập địa chỉ biệt thự Trường Đào vào thiết bị định vị GPS.

“Hôm nay trước về đây nghỉ ngơi đã, trời tối lái xe không an toàn.”

Du Hạ lái xe. Khu biệt thự Trường Đào của thành phố H rất nổi tiếng, nó không phải là khách sạn.

“Anh có nhà ở đó?”

“Ừ.”

Du Hạ nghĩ đến một chuyện, hỏi:

“Anh có nhà khác ở thành phố S không?”

“Không có.”

Bởi vì Tư Dĩ Hàn uống rượu mà giọng nói đặc biệt trầm, cũng ngoan ngoãn hơn ngày thường.

“Trước kia Lúc về thành phố S, anh ở đâu?”

Bốn năm nay Tư Dĩ Hàn hẳn là ở thành phố S.

“Trong nhà.”

Du Hạ đột nhiên quay đầu qua nhìn anh rồi quay đầu lại nhìn về phía trước.

Tư Dĩ Hàn bổ sung:

“Lúc em không ở nhà.”

Người đàn ông này được lắm!

Du Hạ định chút nữa mà đến cầu vượt thì cô sẽ trực tiếp lao xe thẳng xuống dưới. Mà thôi bỏ đi. Người đàn ông này quá chó má mà. Bởi vì không muốn gặp mặt cô mà có thể tính toán được đến như vậy.

“Vì sao?”

Vì sao phải trốn tránh cô.

“Anh chỉ có một ngôi nhà.”

Tư Dĩ Hàn tưởng là Du Hạ hỏi tại sao anh không mua nhà ở thành phố S.

“Cứ mỗi lần có hoạt động lại phải đi khách sạn, rất dễ bị chó săn chụp được.”

Một giờ sau, xe đến biệt thự Trường Đảo. Sau khi vào núi lại dựa theo định vị thì mười phút sau mới đến nơi. Xung quanh là vườn hoa hồng, còn có từng dãy cây long não cao lớn. Đèn đường chiếu sáng tòa biệt thự. Tạo nên cảm giác giống như biệt thự tọa lạc giữa rừng rậm vậy. Du Hạ đỗ xe. Bước xuống xe liền ngửi thấy mùi hoa hồng thơm ngào ngạt. Du Hạ nhìn khắp bốn phía.

Tư Dĩ Hàn thật xa xỉ.

Tư Dĩ Hàn cũng xuống xe, vóc người cao lớn của anh dựa vào xe hỏi:

“Có muốn vào xem một chút không?”

Giọng nói của anh tựa như rượu ngâm lâu năm, trong mùi hương hoa hồng tràn ngập, khiến người khác say mê.

“Anh ở đây thật bí mật, truyền thông không biết được.”

Du Hạ đi đến cửa chính. Tư Dĩ Hàn đi theo sau lưng, anh nắm chặt lòng bàn tay, chân dài đứng thẳng.

“Không có gì là bí mật tuyệt đối, rồi bọn họ cũng sẽ biết thôi.”

Cửa biệt thự khóa bằng khóa mã số. Du Hạ tránh đường để Tư Dĩ Hàn nhập mật mã. Tay anh đặt trong túi quần, giống như một vị đại thiếu gia cao cao tại thượng.

“Mật mã 721117”

Du Hạ ấn mật mã, cửa vang lên một tiếng tách, cửa mở. 721 là sinh nhật của Du Hạ, 117 là sinh nhật của Tư Dĩ Hàn. Vì vậy mật mã là sinh nhật của hai người bọn họ.

Du Hạ mừng theo trái tim đập thành thịch bước vào cửa. Tư Dĩ Hàn mở đèn trong phòng lên. Thiết bị trong tòa biệt thự rất hiện đại, không giống như căn nhà ở thành phố S. Tòa biệt thự với phong cách màu trắng đơn giản.

“Anh mua tòa biệt thự này lúc nào vậy?”

“Rất lâu rồi, lúc anh quay . Vinh Phong muốn mua nhóm để được giảm giá cho nên lừa không ít người tron tổ kịch.”

Tư Dĩ Hàn nhìn ngoài cửa sổ, sau đó kéo rèm lại, nói tiếp:

“Khi đó cảm thấy môi trường cảnh vật ở đây không tệ, di có thể đến đây dưỡng bệnh mà không sợ bị làm phiền ...”

“Có để dành một phòng cho em không?”

Du Hạ ngoảnh đầu cắt đứt lời nói của Tư Dĩ Hàn. Cô không muốn tưởng nhớ quá khứ. là bộ phim điện ảnh thứ hai của Tư Dĩ Hàn, do đạo diễn Vinh Phong quay.

“Tầng hai.”

Tư Dĩ Hàn cởi áo khoác ra vắt lên cánh tay, chỉ mặc mỗi cái áo len màu đen, nhấc chân đi lên lầu. Du Hạ liếc nhìn cái eo của Tư Dĩ Hàn, cô bước đi theo phía sau lưng anh.

“Vậy sau này em đến thành phố H cũng không cần phải thuê khách sạn nữa.”

“Lát nữa anh sẽ đưa thẻ cửa cho em.”

Tư Dĩ Hàn mở cửa phòng phía bên trái trên tầng hai ra, bật đèn:

“Mấy nhãn hàng nổi tiếng hợp tác tặng không ít đồ dùng nữ, tất cả đều ở trong này. Em xem xem dùng có hợp không, nếu không hợp thì ngày mai anh nói với di giúp việc mang đi.”

Phòng ngủ rộng lớn, sơn màu hồng phấn, cách bày trí như phòng công chúa. Du Hạ có chút hoa mắt, Tư Dĩ Hàn có hiểu sai gì về cô không vậy? Nói liền với phòng ngủ là phòng đựng quần áo to lớn, rực rỡ màu sắc, so với phòng quần áo của cô ở thành phố S thì khoa trương hơn nhiều.

Quả thực có không ít đồ còn chưa gỡ bao bọc phía ngoài. Nhưng mà nhìn nhãn hiệu của một đồng túi xách ở đây, anh nói đều là nhãn hiệu mà anh hợp tác, đây là Tư Dĩ Hàn trực tiếp vũ nhục trí thông minh của cô à.

“Em nghỉ ngơi đi, cần gì thì gọi anh, phòng anh ở sát vách.”

Tư Dĩ Hàn không đi vào bên trong mà đứng trước cửa phòng ngủ nói.

“Đi đây.”

Tư Dĩ Hàn tiện tay đóng cửa lại cho Du Hạ.

Tư Dĩ Hàn mới đúng là đồ cuồng mua sắm. Sở thích thích mua sắm của Du Hạ lấy ra so sánh ở chỗ này thật sự không đáng nhắc đến, hoặc là có thể nói Du Hạ không có sở thích thích mua sắm kia. Tư Dĩ Hàn xuất đạo sớm, năm lớp mười hai tham gia cuộc thi âm nhạc, một lần liền nổi tiếng. Lúc đó Du Hạ chỉ mới mười lăm tuổi, chính là lúc đã muốn gì có vậy rồi.

Mỗi lần Tư Dĩ Hàn tham gia hoạt động trở về đều mua quà cho Du Hạ. Áo quần, túi xách, giày dép cho đến trang sức đều là phiên bản giới hạn, chỉ có Tư Dĩ Hàn là không trở về tay đưa quà cho cô thôi.

Du Hạ không thiếu tiền. Cho dù là cô đã thấy qua được bộ mặt thế giới bên ngoài như thế nào nhưng so với độ xa xỉ Tư Dĩ Hàn thì cô cũng phải gọi anh một tiếng sư phụ a. Tư Dĩ Hàn hận không thể xây kim tự tháp cho Du Hạ.

Du Hạ kéo ngăn tủ đựng trang sức châu báu ra, lẳng lặng nhìn rồi đóng lại. Trong tủ có không ít quần áo. Căn phòng này có lẽ là mới xây. Áo quần đều là mẫu mới nhất trong hai năm nay. Chỉ là phong cách của mấy bộ áo ngủ này, Du Hạ cảm bộ quần áo ngủ kiểu sáng công chúa, ấu trĩ đến chết, cô nhíu mày nhìn chằm chằm nó.

Mấy bộ đồ này đều là Tư Dĩ Hàn tự mình chọn. Thùng rác ở thành phố S cũng đựng không ít mấy bộ váy kiểu này. Du Hạ yên lặng đóng cửa tủ lại. Trong đầu của Tư Dĩ Hàn rốt cuộc xem cô như thế nào vậy?

Tiểu công chúa trong lòng nam thần băng sơn?

Có điều cũng có một số có thể mặc được. Du Hạ thay áo ngủ rồi đi vào nhà vệ sinh. Lúc đi ngang cái gương thì liền lùi về lại. Hai tay cô chống lên bồn rửa tay, ung dung ngắm nghía mình trong gương. Cô tháo lông thắt lưng áo ngủ ra một chút, lại kéo vạt áo một bên xuống để lộ bờ vai.

Bộ áo ngủ lông xù màu hồng phấn, mặc thế nào cũng thấy không gọi cảm. Kiểu đáng bảo thủ muốn chết.

Du Hạ sa sút tinh thần mặc áo lại đàng hoàng nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định. Cô đắm chiêu suy nghĩ. Năm phút sau cô xoay người mở cửa ra khỏi phòng.

Hai căn phòng còn lại ở tầng hai, một là thư phòng cho nên phòng còn lại tất nhiên là của Tư Dĩ Hàn rồi. Du Hạ sửa sang tư thế, gõ cửa.

Đội mây cũng không thấy ai đáp lại, Du Hạ lớn tiếng hô, tiếng gõ cửa cũng mạnh hơn:

“Tư Dĩ Hàn! Cứu em!”

Cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra. Tư Dĩ Hàn một thân âm ướt bên ngoài khoác áo choàng tẩm màu đen, đai lưng còn chưa được thắt lại đàng hoàng. Cổ áo mở rộng để lộ ra cơ bụng. Vóc người của Tư Dĩ Hàn thật đẹp. Cơ bắp hay từng đường rãnh đều thật là gọi cảm. Tóc anh còn ướt, từng giọt nước rơi xuống thấm ướt một mảng áo choàng.

Mũi Du Hạ có chút ngứa. Cô nhìn còn chưa thỏa mãn thì Tư Dĩ Hàn đã thắt lại đai lưng. Gương mặt băng lãnh của anh hiện lên tia lo lắng, mày nhíu lại:

“Sao vậy? Không có chuyện gì chứ?”

“Phòng em có sâu.”

“Để anh đi xem.”

Tư Dĩ Hàn liền bước nhanh đi ra ngoài. Lúc đi, Du Hạ ở phía sau có thể thấy được chân anh vừa thẳng lại vừa trắng.

“Màu đen, rất nhiều chân.”

Du Hạ giả vờ sợ hãi, níu một góc áo của Tư Dĩ Hàn lại, nói:

“Em không dám đi vào căn phòng đó lại đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Edit: Meimei

Tư Dĩ Hàn dùng chân quay đầu lại, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Du Hạ:

“Con rết?”

“Anh cho rằng em không phân biệt được hai con này sao?”

Tư Dĩ Hàn nắm tay Du Hạ, kéo cô ra đằng sau lưng mình:

“Nó ở đâu?”

“Cửa phòng vệ sinh.”

“Em đừng vào.”

Trên người Tư Dĩ Hàn có mùi rượu rất nhạt. Mùi hương của anh len lỏi vào mũi Du Hạ. Du Hạ dừng bước:

“Không biết nó có bò lên giường được không nữa.”

Tư Dĩ Hàn lui về, ánh mắt ý nói không thấy gì cả, anh nhìn Du Hạ:

“Không có gì cả.”

“Hay là bò xuống dưới giường rồi.”

Du Hạ lùi về phía sau, gương mặt lên nói:

“Tôi nay e ngủ ở phòng anh, có thể chứ?”

Tư Dĩ Hàn trầm mặc.

“VẬY em về thành phố S đây.”

Ngón tay tinh tế trắng nõn của Du Hạ chỉ đóng áo quần trên giường nói:

“Anh lấy quần áo cho em đi.”

Trên giường là có áo quần và cả nội y màu đen của Du Hạ, không có hoa văn mà chỉ đơn giản một màu đen. Tư Dĩ Hàn nhú mồm bước nhanh đi ra ngoài:

“Em tự lấy đi.”

“Em sợ, nhờ con sâu bò lên chân em thì làm sao bây giờ?”

Du Hạ đi theo Tư Dĩ Hàn vào phòng anh. Phòng của Tư Dĩ Hàn không lớn như phòng cô, anh để phòng ngủ chính cho Du Hạ. Căn phòng này được trang trí hết sức trang nhã, áo quần được xếp chỉnh tề đặt ở một bên, cẩn thận tỉ mỉ.

“Sâu không ăn thịt người.”

Tư Dĩ Hàn đi vào tìm khăn lông lau khô tóc.

“Nhưng mà vẫn rất đáng sợ.”

Du Hạ đá dếp lê ra, leo lên ngồi trên giường của Tư Dĩ Hàn. Bộ đồ giường có màu lam đậm, chân của Du Hạ vừa trắng vừa tinh tế, đặt trên đó vô cùng chói mắt.

“VẬY tối nay em ngủ ở đây, anh qua phòng bên cạnh ngủ.”

Tư Dĩ Hàn lấy bộ quần áo trong tủ mặc vào.

“Lỡ như ở phòng của anh cũng có sâu thì sao?”

Đôi mắt to trong suốt của Du Hạ cứ như vậy nhìn chằm chằm Tư Dĩ Hàn, hùng hồn nói.

“Anh ở bên ngoài chờ em tắm, em tắm xong anh lại đi. Em sợ trong phòng tắm có sâu.”

Lúc nhỏ Du Hạ cực kỳ bám dính Tư Dĩ Hàn. Lúc Tư Dĩ Hàn làm bài tập, cô sẽ ngồi trên giường anh vừa ăn đồ vặt vừa đọc truyện tranh, chân nhỏ ở trên giường lắc qua lắc lại. Vì vụn đồ ăn và rác thức ăn vương vãi khắp nơi nên dẫn đến kiến bò lên. Lúc đó cô liền gào góc bám lên cổ Tư Dĩ Hàn nói có chết cũng không xuống.

Du Hạ ở trên giường Tư Dĩ Hàn đọc truyện tranh, chơi game. Toàn bộ thời cấp ba của Tư Dĩ Hàn, biển học vô bờ, quay đầu lại đều là Du Hạ.

Lúc đó bọn họ ngủ với nhau, chủ yếu là do cái người Du Hạ này không nói đạo lý. Lúc nhỏ vừa ham chơi vừa dấn động nhưng nội tâm đen tối lại đặc biệt nhiều. Vì chơi game mà nửa đêm chuồn vào phòng Tư Dĩ Hàn, dòi máy tính của anh đến đầu giường, chặn thì trùm trên đầu, ngón tay thì gõ cạch cạch trên bàn phím.

Chơi mệt rồi thì nằm ngủ trên giường của Tư Dĩ Hàn luôn. Tư thế ngủ của cô giống như con lười vậy. Đầu thì gối trên lưng Tư Dĩ Hàn, tay thì ôm hông của anh.

Lần cuối cùng bọn họ đồng sàng là vào ngày thứ tư sau khi Du Hạ qua đời. Du Hạ khóc mệt nên ngủ luôn trên ghế salon. Tư Dĩ Hàn ôm cô về phòng, không nỡ bỏ cô lại một mình, anh liền bồi cô ngủ ba tiếng. Anh cẩn thận đặt báo thức, phải rời đi trước khi Du Hạ tỉnh.

Anh không thể khẳng định anh sẽ luôn luôn lí trí như người máy được. Anh là người, có máu có thịt. Anh cũng sẽ có lúc không kiềm chế được.

“Em đi tắm đi.”

Tư Dĩ Hàn ngồi xuống ghế salon, chân dài duỗi thẳng, vuốt lại áo choàng tắm.

“Anh ở đây chờ em.”

Du Hạ tắm rửa xong, lau người sạch sẽ, không cẩn thận làm rơi quần lót xuống dưới đất, mặt đất toàn là nước lên nó hoàn toàn ướt nhẹp. Du Hạ nhìn thấy quần lót bị ướt không mặc được nữa nên cô mặc áo ngủ vào, trong đầu nghĩ Tư Dĩ Hàn không có biến thái đến nỗi ngay cả quần lót cũng chuẩn bị cho cô chứ, cái này rất xấu hổ nha.

Không có quần lót, Du Hạ cảm thấy không an toàn. Cô mặc đồ ngủ đi ra. Tư Dĩ Hàn đã thay bộ đồ ngủ pijama sọc dọc, anh ngồi dựa vào ghế salon gọi điện thoại. Không biết đầu bên kia nói gì mà sắc mặt của anh cực kì khó nhìn, sau một hồi anh mới nói:

“Được rồi, ngày mai tôi qua đó.”

“Hàn ca.”

Tư Dĩ Hàn giương mắt lên.

Tóc Du Hạ rất dài đã được vấn lên, lộ ra cái cổ mềm mại tinh tế trắng nõn của thiếu nữ. Gương mặt lúc này vừa mới tắm xong nên sạch sẽ sáng sủa.

“Hửm?”

Tư Dĩ Hàn nặng nề nhìn cô.

“Chỗ này của anh có cái đó không?”

Tư Dĩ Hàn nhướn mày:

“Cái gì?”

“... Quần lót dùng một lần.”

Tư Dĩ Hàn nhú mày nhìn Du Hạ. Khoảng nửa phút sau anh bỗng nhiên đứng dậy, mắt nhìn thẳng, đi lướt qua người Du Hạ, đến cửa thì chợt quay đầu lại hỏi:

“Cái đó của con gái có size không?”

Tư Dĩ Hàn nghĩ với tư cách làm anh trai thì tuyệt đối không thể chuẩn bị nội y cho Du Hạ. Dù sao anh cũng phải giấu kín tâm tư của mình.

“Anh muốn đi ra ngoài mua sao?” Anh uống rượu mà.”

Du Hạ nhắc nhở.

“Uống rượu không được lái xe.”

Du Hạ vừa nói, đôi mắt to long lanh như lạc vào trong sương mù, mê hoặc quyến rũ.

“Anh nói Luru Hàn đi mua.”

Tư Dĩ Hàn cầm điện thoại di động lên.

“Luru Hàn là nam.”

Du Hạ nhin không được nóng nảy nói:

“Anh để một người đàn ông xa lạ mua quần lót cho em?”

Tư Dĩ Hàn: “...”

Về mặt của Du Hạ biểu thị em rất thất vọng về anh nhìn Tư Dĩ Hàn. Cô khoan thai ngồi xuống ghế salon, tư thế ngồi rất ưu nhã. Tư Dĩ Hàn quay đầu nhìn về phía cửa, phỉ lễ chó nhìn.

“Vậy anh gọi trợ lý của em đi mua.”

Tư Dĩ Hàn nhấn mạnh:

“Em nghỉ ngơi sớm đi, anh qua phòng bên cạnh.”

“Anh đồng ý quay về nhà họ Tư rồi?”

Du Hạ loay hoay cắm điện máy sấy tóc, cũng không nhìn Tư Dĩ Hàn hỏi. Tiếng máy sấy tóc vừa mới bắt đầu chạy liền lập tức bị tắt đi, trong phòng hoàn toàn rơi vào yên tĩnh.

Vốn Du Hạ không thích nói về đề tài này. Cô không thích Tư gia, cũng chưa bao giờ hỏi đến. Nhưng trong lòng luôn luôn có một cái gì đó mắc lại, làm cho cô rất khó chịu.

Trưởng tôn Tư gia ở Kinh đô, tam đại căn chính mao hồng*, bao nhiêu người tâng bốc anh, không chỉ bởi vì anh là siêu sao Tư Dĩ Hàn, diễn xuất tốt, giọng hát hay, quán quân phòng bán vé mà còn có một nguyên nhân rất lớn khác, anh chính là trưởng tôn của Tư gia a. Ai dám đụng chạm anh? Chính là muốn tìm chết.

*Căn chính mao hồng: ý chỉ người xuất thân danh giá, có điều kiện giáo dục sinh trưởng tốt, hào hoa phong nhã, ăn no mặc ấm đại loại.

Trần Hồng bị Tư Dĩ Hàn đánh, hắn ở thành phố S nổi danh là phú nhị đại, gặp phải tôn tử Tư Dĩ Hàn cũng cong đuôi bỏ chạy.

Tư Dĩ Hàn mở cửa phòng ngủ vang lên một tiếng rất nhẹ. Anh mở học tủ lấy ra một bao thuốc lá, hơi cúi đầu, môi mỏng ngậm điều thuốc. Chiếc bật lửa màu bạc ở trên đầu ngón tay anh nhẹ nhàng di chuyển, tách một tiếng, một ngọn lửa màu xanh hiện lên chiếu sáng gương mặt lạnh như băng của anh. Anh đốt cháy đầu điều thuốc.

“Ừ.”

Tư Dĩ Hàn ném bật lửa về lại trong học tủ.

Du Hạ quay đầu lại nhìn anh. Tư Dĩ Hàn tự nhiên tựa người vào tủ, chân dài hơi mở. Khói thuốc lượn lơ trong không khí, đường nét gương mặt anh tuấn của anh càng thêm rõ ràng.

Du Hạ mở máy sấy tóc, không hồi nữa.

Tư Dĩ Hàn hút xong điều thuốc, dập tắt nó trong gạt tàn, sau đó anh mới trầm thấp nói:

“Tư gia có lực, tiện nghi này, anh không có lý do gì mà không chiếm.”

Năm đó lúc công ty gặp chuyện không may, bởi vì bố không muốn liên lụy đến mẹ và cô mà tự sát trong tù. Du Hạ lúc đó mười bảy tuổi, được cưng chiều nuôi nấng trong suốt mười bảy năm, chỉ trong một đêm, mọi thứ đổ sập. Tin tức về gia đình cô ừn ừn kéo đến, phá sản rồi tự sát. Truyền thông liên tục áp sát mục tiêu là người Du gia, ngay cả Tư Dĩ Hàn cũng không buông tha.

Năm đó Tư Dĩ Hàn gạt người Du gia tham gia chương trình tìm kiếm tài năng âm nhạc. Vừa khéo Du gia cũng chính là người tài trợ chính cho chương trình này. Tư Dĩ Hàn dùng thực lực của bản thân mang về giải quán quân, sau bị mọi người nghi ngờ dựa vào Du gia mới được giải đó. Sau khi Tư Dĩ Hàn xuất đạo thì không ngừng có người cất câu lấy nghĩa chế giễu, bịa đặt Du gia là hậu đãi của Tư Dĩ Hàn. Du gia suy bại, Tư Dĩ Hàn bị mắng chửi.

Sau đó trong một đêm toàn bộ đều bị biến mất. Một tập đoàn lớn như vậy bị phá sản, Du gia ngoại trừ Du Trọng Hải thì những người còn lại đều không có tên tuổi gì. Tư Dĩ Hàn đưa Du Hạ ra nước ngoài học, che giấu thân phận cho Du Hạ. Những việc này nếu dựa vào thế lực lúc đó của Tư Dĩ Hàn thì chắc chắn một mình anh không thể làm được.

“Em rất dễ tâm?”

“Có chút.”

Du Hạ nói:

“Anh có thể sấy tóc cho em được không?”

“Không thể.”

Tư Dĩ Hàn trực tiếp cự tuyệt:

“Đi ngủ sớm chút đi, đừng có suy nghĩ lung tung. Mặc kệ anh họ gì, anh vĩnh viễn là người của Du gia, em là người quan trọng nhất đối với anh.”

Du Hạ nắm chặt máy sấy tóc nhìn Tư Dĩ Hàn. Là người quan trọng nhất. Tim Du Hạ đập thình thịch. Cô vênh môi, gương mặt lên:

“Vậy anh không muốn sấy tóc cho người quan trọng nhất sao?”

Tư Dĩ Hàn nhìn Du Hạ rồi nhanh chóng chuyển ánh mắt, anh bước nhanh ra cửa còn tiện tay đóng cửa lại.

Du Hạ vốn còn muốn lừa Tư Dĩ Hàn ngủ cùng với cô, kết quả ngay cả quần lót cũng không có mà mặc. Đây quá xấu hổ a. Hiện tại chạy theo Tư Dĩ Hàn nói cô muốn ngủ với anh, có khi nào anh đạp một cước đá cô ra khỏi cửa hay không.

Du Hạ nằm trên giường, vùi mình trong chăn, cô lướt app mua hàng trên mạng. Chuyện mất mặt như vậy làm sao cô có thể để cho người khác biết chứ? Nói chuyện tình thú với Tư Dĩ Hàn thật sự không giống như nói chuyện với người bình thường.

Du đại tiểu thư, mặt mũi có giá trị hơn vàng, sao có thể dễ dàng vứt hết mặt mũi như vậy được chứ.

Du Hạ gửi tin nhắn weixin cho Tư Dĩ Hàn:

Tư Dĩ Hàn: ...

Du Hạ lại nằm mơ, trong mơ là cái ngày mà bố cô qua đời. Tiếng sấm cuộn cuộn, cô ở trên giường giật mình tỉnh dậy, vội vàng chạy xuống lầu thì ngã vào trong lòng Tư Dĩ Hàn. Cả người cô đều là mồ hôi, tay nắm chặt người Tư Dĩ Hàn:

“Anh có thấy bố em không? Em nằm mơ ...”

Tư Dĩ Hàn cố sức ôm chặt cô lại, cánh tay anh vòng qua người cô, nước mắt thấm ướt cổ Du Hạ.

Chớp hiện lên làm sáng cả một vùng trời, sau đó từng tiếng ầm ầm vang lên, bầu trời lại rơi vào màn đêm mờ mịt. Ngoài cửa sổ, mưa rơi nặng hạt, Tư Dĩ Hàn khàn giọng nói:

“Ông ấy đi rồi.”

Du Hạ khóc khàn cả giọng, cô cắn cánh tay của Tư Dĩ Hàn, nỗi đau không khổng chế được tan vỡ.

“Hạ Hạ, anh sẽ bảo vệ em. Anh sẽ dùng cả đời này bảo vệ em!”

Lòng ngực Tư Dĩ Hàn nóng cháy, cánh tay hữu lực ôm chặt lấy Du Hạ nói.

Du Hạ bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc. Căn phòng một mảnh màu trắng. Chìm chốc ngoài cửa sổ lú lo hót. Du Hạ mở miếng bị mắt ra. Điện thoại di động dưới gối rung ong ong. Du Hạ đưa tay lấy di động thì nhìn thấy trên tủ đầu giường có một cái túi.

Là nhãn hiệu nội y nổi tiếng. Du Hạ cầm nghe điện thoại di động, lại nghiêng người qua cầm lấy cái túi.

“Hạ Hạ, hôm qua cậu và Hàn ca ở với nhau?”

“Không phải mỗi ngày tớ đều ở với Hàn ca sao? Tớ ở cùng với Hàn ca 15 năm rồi.”

Du Hạ mở túi ra, bên trong là hai bộ nội y được xếp gọn gàng, đã được tháo nhãn mác. Còn có một tờ giấy nhắn nữa. Du Hạ nằm xuống giường cầm lấy mảnh giấy đọc.

Chữ viết của Tư Dĩ Hàn cũng giống như ngoại hình của anh vậy. Hai chữ ngắn gọn nhưng bộc lộ rõ tính cách của anh, mạnh mẽ, khinh cuồng.

“Đã giặt.”

Vị đại ca này có chết cũng thích sạch sẽ.

Quần lót không có size nhưng áo ngực thì có size. Tư Dĩ Hàn không hỏi size mà làm sao có thể mua được? Du Hạ ném di động sang một bên, đứng dậy mặc thử, quả nhiên rất vừa vặn.

“Dù vậy, nhưng mà, tôi hôm qua hai người ở biệt thự Trường Đảo bị chụp rồi.”

Động tác mặc quần áo của Du Hạ dừng lại, suy nghĩ trong chốc lát, cô nhếch miệng nói:

“Vì vậy, tin tức hiện tại là Summer ở chung với Tư Dĩ Hàn?”

“Tiêu đề của hot search là Tư Dĩ Hàn băng giá cùng một cô gái xa lạ trở về biệt thự Trường Đảo. Cả đêm cô gái không đi ra ngoài, không có tên Summer.”

Giọng nói của Tô Minh truyền đến:

“Đu tổng, tên của cậu là cô gái xa lạ.”

Bạn đang đọc truyện *Sing Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Edit: Meimei

“Tớ lái xe đưa anh ấy vào, tại sao lại không có tin nào nói tớ bao nuôi anh ấy?”

“Bối cảnh của Tư Dĩ Hàn còn cần người bao nuôi sao? Nhất định là uống quá nhiều mới để cho cậu lái xe.”

Tô Minh là fans lâu năm đương nhiên nắm rõ thông tin của Tư Dĩ Hàn trong lòng bàn tay.

“Căn biệt thự này của Tư Dĩ Hàn là bị Vinh Phong lừa mua. Vì muốn mua nhóm để được giảm giá, Vinh Phong lừa gạt dụ dỗ 6 người, chỉ có Tư Dĩ Hàn là thành thật mua, chỉ có anh mới có tài lực này!”

Du Hạ suy nghĩ một chút, nói:

“Thật là mất hứng, tên của tớ vậy mà lại biến thành cô cái xa lạ.”

“Vậy cậu muốn bọn họ phơi bày ra cậu, hay là không muốn?”

“Không muốn chủ động phơi bày, có điều nếu truyền thông thực sự phơi bày ra được, tớ cũng không quản. Tớ không chiếm tiện nghi của Tư Dĩ Hàn, còn bị nói tớ chiếm tiện nghi của anh ấy, đây không phải là trách nhiệm của tớ.”

Du Hạ mặc quần áo tử tế rồi xuống lầu. Không thấy Tư Dĩ Hàn dưới nhà. Ánh mặt trời xuyên qua kính cửa sổ chiếu vào, ánh nắng trải trên thảm trong phòng khách.

“Còn có chuyện gì không?”

“Làm fans của Hàn ca, tại sao tớ lại ngại thấy mùi cậu hãm hại anh ấy?”

“Làm vợ của anh ấy, tớ sẽ hãm hại anh ấy sao?”

Du Hạ lười xem hot search, tắt cuộc gọi với Tô Minh thì gọi cho Tư Dĩ Hàn. Đầu bên kia rất nhanh nhận máy.

“Tỉnh?”

Giọng nói trầm thấp có chút mệt mỏi.

“Anh đi rồi?”

Rất cuộc Tư Dĩ Hàn có loại tâm tư gì đối với cô? Thực sự muốn làm anh trai? Bọn họ không có quan hệ máu mủ, anh ấy rất cuộc đang trốn tránh cái gì?

“<Đông Phương> phải quay thêm vài cảnh bổ sung, anh phải đi thành phố N.”

“Quân đội sao?”

<Đông Phương> chủ yếu nói về lực lượng quân đội gìn giữ hòa bình. Vai nam chính trước khi gia nhập vào lực lượng này là ở thành phố N. Nếu quay cảnh bổ sung ở trong nước vì chỉ có một vài nơi.

“Lục Chiến khu 7.”

Giọng nói của Tư Dĩ Hàn có chút trầm, tựa như chưa tỉnh ngủ. Anh lười biếng nói tiếp:

“Không cần xem hot search. Không muốn về thành phố S thì ở lại thành phố H. Buổi trưa sẽ có quán gia và đầu bếp nữ đến.”

Du Hạ ngồi xuống ghế salon trong phòng khách, vắt chân lên ghế rồi tựa người ra đằng sau:

“Sáng nay mấy giờ anh thức dậy?”

“Sáu rưỡi.”

Hiện tại đã mười giờ.

“Là anh giật?”

Áo quần có hơi ẩm của máy sấy khô, cũng có mùi hương xà phòng. Lúc nói lời này ra khỏi miệng, trái tim của Du Hạ đập bang bang. Cô cũng không biết cô đang chờ mong điều gì. Có lẽ là không có gì cả. Nhưng mà cô muốn chính là Tư Dĩ Hàn.

Bên đầu kia điện thoại trầm mặc thật lâu. Lúc Du Hạ cho rằng Tư Dĩ Hàn sẽ không trả lời thì giọng nói trầm thấp khàn khàn vang lên:

“Không thích?”

“Không có, em rất vui.”

Du Hạ ngẩng đầu đón ánh mặt trời, nắm chặt điện thoại di động, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Cô nhìn bóng cây di động, hoa hồng bên ngoài tàn lụi không ít, chỉ còn lại một vài cây vắn ngạo nghễ trong gió. Cô có ý dè dặt giọng nói:

“Tư Dĩ Hàn, anh đoán xem em đang mặc bộ nào?”

Điện thoại bỗng ngưng tắt máy. Du Hạ ngồi trên ghế salon không đứng đắn cười. Cô cười chừng năm phút thì nằm xuống ghế, gửi weixin cho Tư Dĩ Hàn:

“Anh thích màu đen hay màu hồng?”

Trong đầu Tư Dĩ Hàn chợt lóe lên hình ảnh cô gái nhỏ mặc bộ váy công chúa, đó là hình ảnh sinh nhật lúc 6 tuổi của Du Hạ.

Khung nói chuyện trên weixin vẫn trong trạng thái đối phương đang nhập tin nhắn Nhưng mà nửa giờ sau, cái gì cũng không có gửi qua.

Đầu bếp nữ đến nấu cơm trưa. Du Hạ cầm ly cà phê đứng trước cửa sổ sát đất nhìn phong cảnh bên ngoài. Uống xong ly cà phê, cô bước nhanh lên lầu lấy áo khoác:

“Tôi đi ra ngoài một chuyến, không cần nói cho ông chủ.”

“Vâng.”

Du Hạ chọn một chiếc xe khiếm tốn nhất trong gara. Nơi này của Tư Dĩ Hàn có ba chiếc xe. Hai chiếc Bentley cùng màu. Vị này đúng là cuồng mua sắm.

Vì đang trong giờ cao điểm nên kẹt xe nghiêm trọng, phải mất ba giờ mới ra khỏi thành phố. Du Hạ ở trạm nghỉ trên đường cao tốc ăn chút đồ. Khoảng 4 giờ rưỡi chiều là đến thành phố H. Mùa đông ban ngày ngắn, mặt trời đã ngã về tây, ánh chiều tà trải trên mặt đất.

Du Hạ gọi điện cho Châu Đình, đầu bên kia rất nhanh nhận cuộc gọi.

“Hạ Hạ, có chuyện gì sao?”

“Anh ở cùng với Hàn ca?”

“Không có, anh ở thành phố S đưa nghệ sĩ đi tham gia hoạt động, Hàn ca đi với Lưu Hàn.”

“Địa chỉ cụ thể anh ấy đang ở là gì?”

Châu Đình trầm mặc trong chốc lát, nói:

“Em muốn làm gì?”

“Anh Châu Đình, anh đừng nói với anh ấy, em muốn cho anh ấy một kinh hi.”

Du Hạ mềm giọng nói:

“Anh chỉ cần gửi địa chỉ qua cho em là được.”

“Em qua đó bằng cách nào?”

“Em có tài xế.”

Châu Đình đang do dự xem xem có thể bị Tư Dĩ Hàn chặt đầu hay không, hần suy nghĩ một chút, nói:

“Anh gửi định vị weixin cho em. Có chuyện gì thì phải lập tức gọi điện cho Hàn ca. Nghìn vạn lần phải chú ý an toàn.”

“Cám ơn anh Châu Đình.”

Định vị cụ thể có chút lệch, không phải ở thành phố mà là ở một huyện vùng núi. Du Hạ cũng không gấp. Cô ở thành phố H mua một cái vali nhỏ thuận tiện mua thêm một cái laptop, làm bộ bỏ ra sau cốp xe.

Đường núi không dễ đi. Du Hạ hối hận vì lái xe của Tư Dĩ Hàn. Xe của anh đa số đều là loại sedan*, không thích hợp đi đường núi. Bây giờ Du Hạ thật sự nhớ chiếc xe việt dã của mình.

*Sedan: xe 4 chỗ. Dòng xe này phù hợp với những doanh nhân, những người làm kinh doanh, hoặc đơn giản là một gia đình trẻ 2 bố mẹ và 2 con.

Tám giờ tối mới đến nơi đóng quân. Màn đêm âm trầm, cả ngọn núi hoàn toàn yên tĩnh. Ngọn đèn doanh địa cô độc phát sáng trong bóng tối. Cửa có người gác cho nên Du Hạ phải gọi điện thoại cho Tư Dĩ Hàn.

Chuông đồ lên tiếng thứ hai thì Tư Dĩ Hàn nghe máy:

“Hạ Hạ?”

“Em có một món quà tặng cho anh, hiện tại đã đến, anh đến cửa chính của doanh địa nhận đi.”

“Cái gì?”

“Anh nhận sẽ biết.”

Du Hạ nói.

“Luru Hân.”

Du Hạ nghe Tư Dĩ Hân gọi Luru Hân liền vội vàng nói:

“Phải tự anh đi nhận. Là đồ vật rất riêng tư, không thể đưa cho Luru Hân được.”

Tư Dĩ Hân kẹp điện thoại lên tai, mặc quần áo vào.

Luru Hân lộ đầu vào:

“Ông chủ?”

“Không có gì.”

Tư Dĩ Hân mặc một cái quần rộng rãi. Bởi vì quay cảnh bổ sung cho nên anh đã cắt tóc ngắn lên, càng lộ thêm vẻ anh tuấn. Anh mặc áo khoác vào, tắt điện thoại, đi ra ngoài.

Danh nghĩa anh trai chỉ là để lừa Du Hạ đi lĩnh chứng với anh mà thôi, không có dựa theo ước định ly hôn. Trốn tránh Du Hạ bốn năm là sợ cô ấy yêu làm thủ tục cầu ly hôn. Lúc không thể khống chế tâm tình, Tư Dĩ Hân đều huyền tưởng nếu Du Hạ thích anh, tình yêu nam nữ, cho dù nói anh đi chết, anh cũng nguyện ý.

Xuống tầng 1 thì đụng phải Vinh Phong. Vinh Phong đang đứng hút thuốc trong bóng tối, liếc nhìn Tư Dĩ Hân:

“Đi đâu vậy? Hút thuốc không?”

Tư Dĩ Hân vốn lười phản ứng với Vinh Phong. Bước nhanh hai bước, chợt dừng lại, quay đầu lại, hỏi hột nói:

“Hạ Hạ gọi điện thoại đến nói quà muốn tặng cho tôi, ở cửa chính, nói tôi đến lấy. Thần bí như vậy, không biết là cái gì.”

Vinh Phong nói:

“A, hiểu rồi.”

“Cô ấy rất thích chơi mấy trò như thế này.”

Tư Dĩ Hân chỉnh chỉnh cổ tay áo, khó nén sự đắc ý giữa hai hàng lông mày.

“Cô gái nhỏ rất phiền toái.”

Vinh Phong tăng hắng một tiếng, bước ra từ trong bóng tối nhìn Tư Dĩ Hân:

“Không phải là bốn năm nay không cùng cậu chơi đùa?”

Sắc mặt Tư Dĩ Hân bỗng nhiên lạnh xuống, xoay người bước đi, cũng không thèm quay đầu lại.

“Nói chuyện chút đi, tôi nhớ là bốn năm nay cô ấy không có tặng đồ vật gì cho cậu mà?”

Lần đầu tiên Vinh Phong nhìn thấy Du Hạ là lúc bàn chuyện hợp tác phim điện ảnh với Tư Dĩ Hân. Thiếu niên băng lãnh lúc nhận cuộc gọi liền bị hòa tan. Chân dài bước nhanh về phía cửa, đến cửa thì lại giả bộ thả chậm bước đi. Vinh Phong đứng từ trên cao nhìn thấy Tư Dĩ Hân đi ra ngoài trong nháy mắt diễn kỹ đạt đến đỉnh cao, cấp bậc ảnh đế, sau đó thì mang cô gái ấy cùng theo vào.

Em gái của Tư Dĩ Hân là một cô gái đặc biệt dễ thương.

Tư Dĩ Hân ở trước mặt cô ấy liền không có điểm mấu chốt, mất trí.

Đèn trên tường thành của doanh địa chiếu sáng khắp vùng núi. Tư Dĩ Hân đi ra cửa không thấy được người. Anh lấy điện thoại di động ra bấm số thì ngay phía trước đèn xe bỗng nhiên sáng lên. Sau đó một chiếc xe Mercedes chậm rãi lái đến, biển số quen thuộc.

Tư Dĩ Hân hạ điện thoại di động xuống.

Xe chạy đến trước mặt anh. Tư Dĩ Hân nắm chặt điện thoại di động trong tay, gương mặt lạnh lùng. Cửa xe hạ xuống, gương mặt xinh đẹp của Du Hạ đặc biệt phát sáng trong bóng tối. Cô gác khuỷu tay lên cửa sổ, cầm dựa vào tay, nói:

“Này, Tư tiên sinh, đồ vật của anh đã chuyển phát đến, mời ký nhận.”

Người gác cổng nhìn qua. Tư Dĩ Hàn lẳng lặng nhìn cô.

Du Hạ nháy mắt mấy cái:

“Anh không muốn nhận sao?”

Toàn thân Tư Dĩ Hàn lạnh lẽo đi đến phía trước. Tiến vào quân đội nên phải mặc quân trang. Tư Dĩ Hàn mặc một cái quần quân trang màu xanh lục, quần quanh đôi chân dài thẳng tắp. Bên trên mặc một cái áo tay ngắn, khoác áo khoác bên ngoài. Anh vừa mới tắm rửa xong thì bị Du Hạ gọi ra ngoài.

Lần đầu tiên Du Hạ thấy anh mặc quân trang chân chính. Anh tuần khiến người ta không thể dời mắt khỏi. Tư Dĩ Hàn cao, mặc quân trang đẹp chết đi được.

Tư Dĩ Hàn đi đến phía trước xe thì dừng lại. Tim Du Hạ đập rất nhanh. Anh đứng ngược sáng cho nên ngũ quan của anh càng thêm khắc sâu. Tim đập điên cuồng.

“Tư Dĩ Hàn.”

Tư Dĩ Hàn cúi người liếc nhìn vào xe, chỉ có một mình Du Hạ, anh lạnh mặt nâng tay lên.

Du Hạ nghĩ là anh tức giận, lập tức nhắm mắt lại. Tay của Tư Dĩ Hàn nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu của Du Hạ, khớp xương bàn tay rõ ràng hơi hơi khum lại, xoa nhẹ đầu cô.

“Ký ở đâu?”

Anh nhìn Du Hạ.

Du Hạ đưa mặt tới, không biết xấu hổ nói:

“Ở đây.”

Ánh mắt của Tư Dĩ Hàn càng thêm âm trầm, anh quay đầu về hướng đường đi, ngăn trở tầm mắt của mọi người, môi mỏng hạ xuống giữa trán Du Hạ.

Nụ hôn vừa rơi xuống, hai người đều dừng động tác. Tim Du Hạ đập đặc biệt nhanh, thân thể siết chặt.

Tư Dĩ Hàn vẫn không chế được độ mạnh yếu của anh nhưng tay anh vẫn đặt trên đỉnh đầu Du Hạ. Du Hạ không biết tiếng tim đang đập thình thịch vang dội là của ai. Bầu không khí nóng rực.

Tim đập và hô hấp quá quýt, Du Hạ mở miệng:

“Dĩ Hàn ca ca, anh không mang lễ vật vào sao?”

Tư Dĩ Hàn kéo lại khoảng cách, đứng thẳng người:

“Bây giờ đi vào? Ăn cơm chưa? Có đói bụng không?”

“Buổi trưa có dừng lại ở trạm nghỉ trên đường cao tốc ăn bánh chung, cơm thì rất khó ăn. Em mới không thèm ăn cơm.”

Du Hạ kê tay lên cửa xe, ánh mắt yếu ớt nhìn Tư Dĩ Hàn:

“Đói bụng, chỗ này của anh có gì ăn không?”

“Xuống đây.”

“Một chút khí lực mở cửa xe cũng không còn.”

Du Hạ thực sự rất đói bụng. Với tính tình của cô, trước đây đã sớm tức giận, ai dám để cho cô bị đói? Nhưng vì muốn gặp Tư Dĩ Hàn, cô phải chịu đựng.

Tư Dĩ Hàn nhìn cô trong chốc lát, liền đi đến nhéo mặt cô một cái.

“Đừng có sờ sát cửa xe.”

Du Hạ ngồi ngay ngắn lại.

Tư Dĩ Hàn mở cửa xe, khom lưng giúp Du Hạ tháo dây an toàn ra. Bên trong buồng xe mờ tối. Tư Dĩ Hàn gần trong gang tấc, có thể nghe rõ từng tiếng hô hấp của anh. Ngay sau đó Tư Dĩ Hàn liền cố sức ôm Du Hạ ra, đi vòng qua đầu xe, mở cửa ghế phó lái, đặt cô vào.

“Gần đây có một nhà hàng lẩu dê cũng không tệ. Có thể ăn món này chứ?”

Tư Di Hàn ngồi vào ghế lái, chỉnh sửa áo khoác, thuận tiện vén ống tay áo lên, lộ ra cánh tay rắn chắc, dễ nhìn.

“Bây giờ em là một món quà không có tình cảm, tặng cho anh, anh quyết định.”

Du Hạ dựa đầu vào cửa sổ nhìn chăm chăm Tư Di Hàn:

“Em là của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Edit: Meimei

Tư Di Hàn nhìn Du Hạ, tay đặt trên tay lái, giọng khàn khàn:

“Của anh?”

Du Hạ gật đầu, đôi mắt to trong suốt:

“Hài lòng không?”

“Ừm.”

“Ừm là có ý gì?”

“Rất hài lòng.”

Hầu kết Tư Di Hàn chuyển động, anh chỉnh sửa tay áo, khởi động xe, lái xe ra ngoài. Giọng nói vẫn trầm thấp:

“Tại sao lại đột nhiên chạy đến đây?”

“Tình lại không thấy anh, trong lòng cảm thấy rất không an toàn.”

Du Hạ nhìn gò má cứng rắn của Tư Di Hàn. Nụ hôn trán lúc nãy làm cho cô lớn mật hơn. Cô có thể xác định gọn sóng trong đôi mắt của Tư Di Hàn không phải là tình cảm anh em đơn thuần.

“Hỏi anh Châu Đỉnh địa chỉ, rồi đến thôi.”

Châu Đỉnh không nói cho anh biết, Châu Đỉnh muốn chết.

Tư Di Hàn rũ mắt, cầm chắc tay lái:

“Khách sạn gần nhất ở trên thị trấn, điều kiện không được tốt lắm. Lái xe đến đó cũng tầm 1 tiếng đồng hồ.”

“Tổ kịch của các anh nghỉ ngơi ở đâu?”

“Quân doanh.”

“Em có thể ở lại không?”

Tư Di Hàn ho nhẹ, ngón tay thon dài lướt qua tay lái:

“Điều kiện ở đó không tốt.”

Không muốn Du Hạ chịu ủy khuất.

“Anh phải quay mấy ngày?”

“Ba bốn ngày, thứ sáu trở về thành phố H quay chương trình.”

“Anh ở với ai?”

“Một mình.”

“Vậy em có thể qua đó ở với anh không?”

Du Hạ thoải mái nói:

“Cũng không chiếm dụng tài nguyên của tổ kịch, thế nào?”

Tư Dĩ Hàn như có điều suy nghĩ, đôi mắt đen nhánh nhìn Du Hạ:

“Được.”

Du Hạ vui vẻ cười.

“Mấy mưu mẹo* này học được từ đâu?”

Du Hạ nháy mắt mấy cái hỏi:

“Anh đang nói cái gì vậy? Cái gì mà mưu mẹo chứ?”

*Mưu mẹo: bản gốc là 套路, nghĩa hán việt là sáo lộ, là thuật ngữ trong võ thuật, nhưng được cư dân mạng đưa vào sử dụng, dùng để chỉ hành động mặt dày, không biết xấu hổ tìm mọi cách để làm quen, tiếp cận với đối phương, tiếng Việt mình có thể hiểu như câu “đẹp trai không bằng chai mặt”. Vì dùng từ sáo lộ hơi hán việt nên mình dùng từ mưu mẹo cho dễ hiểu nhé.

Tư Dĩ Hàn đánh tay lái, dời trọng tâm câu chuyện:

“Gần đây công việc không bận sao?”

“Kịch bản mới vẫn luôn không có linh cảm. Em dự định viết một kịch bản hoàn toàn mới, không như các kịch bản trước đây.”

Du Hạ không bỏ qua tất cả biểu tình nào trên gương mặt Tư Dĩ Hàn, nhưng Tư Dĩ Hàn không lộ ra biểu cảm gì, gương mặt đó vẫn hoàn mỹ như vậy. Du Hạ bổ sung hoàn chỉnh cho lời nói dối của mình:

“Con người phải có thay đổi lớn, đổi hoàn cảnh sống mới có linh cảm.”

“Kịch bản tình yêu?”

“Uhm.”

“Hình tượng nam chính được xây dựng như thế nào?”

“Ban đầu muốn thiết kế là một diễn viên, nhưng bây giờ kịch bản viết về giới giải trí không được hoan nghênh lắm. Hơn nữa em đang không có linh cảm cho nên muốn đổi thành quân đội.”

“Anh ở trong quân đội có kinh nghiệm huấn luyện hơn một năm, có thể cung cấp thông tin cho em tham khảo.”

Tư Dĩ Hàn dùng giọng điệu giải quyết việc chung nói:

“Có cái gì muốn trưng cầu ý kiến thì có thể hỏi anh.”

“Cám ơn Hàn ca.”

“Diễn viên anh cũng có thể cung cấp kinh nghiệm.”

Tư Dĩ Hàn bổ sung:

Du Hạ quay đầu qua phía cửa sổ mỉm cười. Mãn đêm trôi qua cực nhanh. Du Hạ đưa tay lên che nửa gương mặt cười đया mãn nguyện. Hình ảnh của Tư Dĩ Hàn chiếu lên cửa kính, Du Hạ không chút kiêng kỵ nhìn.

Có phải là em có thể xem anh là nam chính mà viết hay không?

Quán thịt dê trên trần nhỏ, hoàn cảnh cũng không gọi là tốt nhưng cũng rất ấm cúng. Bên trong có hai ba vị khách đang ngồi uống rượu. Tư Dĩ Hàn mang Du Hạ đến vị trí trong cùng. Thêm một chút nước lẩu, thịt dê cũng được mang lên. Tư Dĩ Hàn mang khẩu trang, cầm cái muỗng múc cho Du Hạ một chén canh.

“Trước uống nước canh đi đã.”

“Anh đã ở đây một năm sao?”

Du Hạ nhìn xung quanh, hoàn cảnh rất gian khổ. Du Hạ có chút đau lòng. Rõ ràng Tư Dĩ Hàn cũng là người được nuông chiều từ bé mà lớn lên, vậy mà lại không có chút yếu ớt nào.

“Ừ.”

Tư Dĩ Hàn đặt chén canh đến trước mặt Du Hạ:

“Là Vinh Phong tìm ra chỗ này.”

Cái bộ dạng lười biếng như Vinh Phong cũng bị huấn luyện quân đội sao? Du Hạ chỉ cần tưởng tượng ra thôi cũng cảm thấy buồn cười rồi.

“Ông ấy cũng ở đây một năm?”

“Đạo diễn và chủ giám chế đều cùng nhau thối lui.”

Ai cũng đừng nghĩ sống dễ chịu. Tư Dĩ Hàn đưa cho Du Hạ nước sốt, rồi ung dung xâu thịt dê.

“Anh không ăn?”

Thịt dê ở nhà hàng này tươi mới, đối lập với mặt tiền cũ kỹ phía trước.

“Bây giờ đã ăn cơm tối.”

Tư Dĩ Hàn ăn uống rất khoa học, không ăn đêm.

“Anh tháo khẩu trang xuống đi.”

Tư Dĩ Hàn không chút do dự tháo khẩu trang xuống:

“Hừm?”

Du Hạ đưa một miếng thịt dê đến trước mặt Tư Dĩ Hàn:

“Ăn một miếng.”

Tư Dĩ Hàn cúi đầu cắn miếng thịt dê. Anh không từ chối Du Hạ chút đồ ăn cho anh, nhưng vẫn giằng giãi một câu:

“Ăn nhiều không ngủ được, sáng mai phải quay sớm.”

“Mấy giờ?”

“Bốn giờ đến sáu giờ sáng, phải quay lúc bình minh.”

Nghe vậy liền thấy khô sở. Kịch bản của Du Hạ hầu như chưa bao giờ quay khuya, diễn viên đều có trạng thái thoải mái nhất tiến vào tổ kịch, ngọt ngọt ngào ngào nói chuyện yêu đương.

Du Hạ tăng tốc động tác ăn cơm.

Bởi vì phải quay phim hừng đông nên toàn bộ nhân viên tổ kịch đều đã sớm đi ngủ. Du Hạ đi theo phía sau Tư Dĩ Hàn đi lên lầu vào phòng ký túc xá. Ký túc xá của bọn họ là ký túc xá cũ của bộ đội, phòng ở đơn sơ rất giống với hoàn cảnh xung quanh. Du Hạ nhìn khắp bốn phía.

“Nhà vệ sinh ở nơi nào?”

“Cuối hành lang. Muốn đi thì nói anh, em không nên đi một mình.”

Tư Dĩ Hàn đi ra ngoài bưng một chậu nước vào phòng, đặt lên bàn.

“Đi không?”

“Em chỉ đi rửa tay.”

“Vậy ở đây.”

Du Hạ nhìn Tư Dĩ Hàn, anh ấy hiểu ý mình sao? Đi đến rửa mặt, Tư Dĩ Hàn cởi áo khoác ra đặt trên giường, cứ để lộ cánh tay như vậy mở cửa đi ra ngoài.

Không phải ở đây chỉ có 15 độ thôi sao? Tư Dĩ Hàn cứ như vậy đi ra ngoài, đàn ông là một cái lò lửa sao?

Tư Dĩ Hàn rất nhanh trở lại, còn bung thêm một chậu nước nóng:

“Rửa mặt xong rồi?”

Du Hạ đưa gương mặt oán hận ướt nhẹp qua:

“Giúp em lấy khăn mặt trong vali với.”

Trong túi xách của Tư Dĩ Hàn cũng có khăn mặt, dù sao anh cũng là nghệ sĩ. Anh tỉ mỉ lau khô mặt Du Hạ.

“Em có mang mỹ phẩm dưỡng da theo không? Trong núi sẽ làm khô da.”

“Dùng của anh.”

“Anh không dùng. Bộ phim này phải quay ở trạng thái thô ráp.”

Tư Dĩ Hàn lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Lưu Hân, nói hân ngày mai lên thành phố mua.

“Em ở đây mấy ngày?”

“Anh muốn em ở đây mấy ngày?”

Em muốn ở với anh cả đời.

Tư Dĩ Hàn nhìn Du Hạ, hầu kết khẽ động, giọng nói có chút khàn.

“Có muốn anh rửa chân cho em không?”

Trong lòng Du Hạ nói: Anh trai à, anh đây là phạm quy.

“Có thể chứ?”

“Đến đây.”

Thanh âm của Tư Dĩ Hàn rất nhẹ.

Tư Dĩ Hàn đối với cô quả thực rất tốt. Muốn sao hái sao, muốn ánh trăng hái ánh trăng.

Tay của anh rất lớn, bao lấy chân của cô. Tiếng nước róc rách. Ngón tay của Tư Dĩ Hàn chậm rãi xẹt qua da thịt Du Hạ, có chút ngứa, nhưng nhiều hơn chính là sự ôn nhu.

Du Hạ cúi đầu xuống nhìn anh, trái tim phảng phất như được ngâm trong rượu ô mai, bốc lên mùi men, ngà ngà say. Trong cơn say có chút chua xót.

Tư Dĩ Hàn ngồi xổm phía trước mặt, tựa như quý một gói xuống. Trước đây lúc Tư Dĩ Hàn cầu cô, anh cũng quý gói như vậy. Du Hạ không tìm được người cùng cô lĩnh chứng, khi đó người mà cô quan hệ tốt nhất là Thương Duệ cũng không liên lạc được. Tư Dĩ Hàn bỗng nhiên đến cầu hôn cô. Không có nhẫn kim cương cũng không có hoa tươi. Anh đến trung tâm thương mại gần đó mua một chiếc nhẫn vàng, ở trước giường bệnh của mẹ cô quý gói xuống cầm tay cô.

Du Hạ cũng không hy vọng xa vời đó là sự thật nhưng cô rất rõ ràng đây là anh bị lừa mang đi.

Đây là kết quả mà mẹ cô muốn nhất, Tư Dĩ Hàn là người trọng tình cảm, Du gia lại có ân với anh. Nếu Du Hạ kết hôn với anh, với tính cách của Tư Dĩ Hàn, cả đời này anh sẽ không phụ cô, trên thế giới này sẽ luôn có một người yêu thương cô.

Tư Dĩ Hàn thông minh như vậy làm sao có thể không biết rõ? Một điểm thôi đã có thể nhìn thấu.

Giống như năm mười tám tuổi ấy, anh đột nhiên vứt bỏ sự nghiệp học hành để đi kiếm tiền. Anh biết Du gia xảy ra vấn đề. Anh cầu xin rất nhiều người nhưng không có ai nguyện ý giúp đỡ. Anh đã sớm trù tính dùng hết toàn lực bảo vệ chu toàn hai mẹ con Du Hạ.

Anh chủ động cầu hôn Du Hạ, hứa hẹn với mẹ Du Hạ cả đời này sẽ đối tốt với cô, cả đời sẽ không phụ cô.

Lúc mẹ mất, Du Hạ vừa viết xong một cuốn tiểu thuyết nhỏ về tình yêu. Cô già vờ như trời yên biển lặng. Tư Dĩ Hàn không đề nghị ly hôn cũng không liên hệ gì với cô. Bốn năm, không gặp không nhớ, cô tựa như một tên tử tù đợi lên đoạn đầu đài.

Cô vẫn một mực chờ đao phủ hạ đao xuống, đao phủ dễ dàng cho cô một đao.

Nước mắt Du Hạ chảy xuống rơi trên bàn tay của Tư Dĩ Hàn. Tư Dĩ Hàn ngẩng đầu. Nước mắt Du Hạ lại từng giọt từng giọt rơi xuống.

Tư Dĩ Hàn nhíu mày đứng dậy muốn lau nước mắt cho cô nhưng anh nhớ đến tay anh vừa mới rửa chân cho cô nên nhanh chóng hạ tay xuống:

“Khóc cái gì? Hừm?”

Anh cúi người nhìn thẳng vào mắt Du Hạ:

“Hạ Hạ.”

“Em muốn hỏi anh một câu.”

“Em hỏi đi.”

“Nếu như, em nói nếu như, nếu như chính là giả thiết, không có ý nghĩa thực tế và hiện tại tất cả mọi vật hay sự việc đều không có quan hệ gì.”

Du Hạ ngẩng đầu, lau khô mắt nhìn Tư Dĩ Hàn:

“Anh hãy tưởng tượng, ngàn vạn lần đừng xem nó là sự thật. Nếu có một cô gái thích anh trai của cô ấy, chính là tình yêu nam nữ, người anh trai đó không có quan hệ máu mủ gì với cô ấy, một chút cũng không có, chính là anh trai hàng xóm ấy. Cô ấy cảm thấy tình cảm mà người anh trai đó đối với cô ấy là tình thân, đặc biệt thân.”

Tư Dĩ Hàn đứng dậy đi đến chậu khác rửa tay, rồi rút tờ khăn giấy ra lau sạch từng ngón tay, sau đó đi về kéo cái ghế qua ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt Du Hạ.

“Sau đó thì sao?”

“Cô ấy rất thích người anh trai đó nhưng lại không dám mở miệng. Sau đó trong nhà cô gái kia xảy ra biến cố rất lớn, tất cả đều đi, chỉ còn lại người anh trai kia bên cạnh cô gái. Cô gái lợi dụng cơ hội lừa người anh trai kia giả kết hôn lĩnh chứng thật. Người anh trai kia xuất phát từ thân tình và đồng tình nên đồng ý. Hai người ước định ly hôn nhưng cô ấy không làm, không muốn ly hôn nên trốn chạy.”

“Sau đó?”

“Bây giờ bọn họ lại gặp nhau. Người anh trai kia không có bạn gái, cũng không nói ly hôn.”

“Tiếp đó?”

“Cô ấy là người hèn hạ như vậy, có xứng đáng với tình thân đó không? Có xứng đáng được người tha thứ? Nếu như cô ấy theo đuổi anh trai, có phải là rất vô si hay không?”

Bàn tay của Tư Dĩ Hàn đặt trên tóc Du Hạ, chậm rãi vuốt ve. Tóc của Du Hạ mềm mại bóng loáng, tựa như tơ lụa.

Cô ấy sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi. Tư Dĩ Hàn dịch người về phía trước một chút. Cái ghế ma sát dưới nền nhà phát ra tiếng vang. Hai chân anh kẹp lấy chân cô. Mặt anh tiến đến rất gần đụng vào chóp mũi của Du Hạ.

Lại gần thêm một chút nữa, anh cúi đầu, môi anh chạm vào môi cô, cực kỳ khắc chế căng thẳng trong lòng. Anh nhắm mắt lại, ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve tóc Du Hạ.

Môi Tư Dĩ Hàn mềm mại, có một chút lạnh. Trái tim Du Hạ nóng cháy. Đôi môi anh cực kỳ giống kem ô mai, lạnh lạnh nhưng ngọt ngào.

“Tư Dĩ Hàn.”

Đầu óc Du Hạ trống rỗng, cô sắp hít thở không thông rồi. Lúc cô gọi tên anh, môi cô cạ vào môi anh. Cô vênh miệng:

“Có phải anh quên mất bước tiếp theo phải làm như thế nào khôn?”

Nụ hôn nồng cháy, rồi cản trở hung mãnh ập đến. Hôn đến mức Du Hạ hoàn toàn hít thở không thông. Cô thở dốc, bàn tay nắm chặt áo quần của Tư Dĩ Hàn:

“Tư Dĩ Hàn!”

Tư Dĩ Hàn ôm cô vào lòng, hít thở nặng nề. Anh hôn nhẹ lên môi Du Hạ một cái. Đợi cho mình tỉnh táo lại, tay anh đặt lên đôi vai gầy Du Hạ, khàn giọng nói:

“Có muốn nghe phiên bản của người anh trai không? Hừm?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28

Edit: Meimei

Lông mi Du Hạ ẩm ướt, Tư Dĩ Hàn hôn lên đôi mắt cô, ngón tay thon dài lau nước mắt trên gò má cô.

“Là anh cầu xin mẹ gả em cho anh.”

Tư Dĩ Hàn cúi đầu, chỉ trong chốc lát liền ngẩng lên, ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy.

“Thực ra người hèn hạ chính là anh, người không muốn ly hôn cũng là anh. Chỉ cần anh không xuất hiện, em liền không có biện pháp ly hôn.”

“Anh đã sớm phát hiện tình cảm của anh đối với em biến chất, không phải tình thân mà là tình yêu nam nữ. Anh đối với em, có dục vọng.”

Tư Dĩ Hàn không phải là người ừ ừ cạc cạc tham gia chương trình hẹn hò. Tư Dĩ Hàn cao ngạo mới không thay Lâm Hạo tham gia chương trình này. Tư Dĩ Hàn cướp thông cáo từ tay Thương Duệ. Loại chuyện mất mặt này, Lâm Hạo đáng giá để Tư Dĩ Hàn đi thay?

Trên đời này chỉ có một người đáng giá để Tư Dĩ Hàn liều lĩnh.

“Anh tận lực bảo trì quan hệ với em cũng bởi vì anh sợ không khống chế được tình cảm của mình, làm thương tổn em.”

Tư Dĩ Hàn ôm Du Hạ đến trên giường, cầm áo khoác bọc người Du Hạ lại.

“Anh là người trưởng thành, ai cũng không thể lừa anh đi được, trừ phi anh cam tâm tình nguyện.”

“Du Hạ, anh cam tâm tình nguyện cầu hôn em, không phải bị lừa.”

Tư Dĩ Hàn dùng một loại thái độ thận trọng đối mặt Du Hạ, nói từng câu từng chữ rõ ràng:

“Anh rất vui vì em cũng thích anh. Lúc này nhìn thấy em, anh không tự chủ bước đi nghiêm. Anh luôn nghĩ anh nên ăn mừng hạnh phúc bất thành linh ập tới này như thế nào. Loại cảm giác này giống như trước mặt người sắp chết đột xuất hiện một bữa tiệc mãn hân vậy, không xác định được đây là mơ hay thực.”

Du Hạ nâng cằm, gương mặt xinh đẹp phát sáng, cười:

“Vậy bây giờ anh nghĩ đây là thực hay mơ?”

Tư Dĩ Hàn cúi đầu, nhẹ nhàng nắm lấy cằm của Du Hạ xoay về phía mình.

Lại cúi đầu, ấn môi mình lên môi cô. Nụ hôn tinh tế thương thức trong chốc lát liền bùng ra. Giọng nói khàn khàn trầm thấp, hàm chứa tình cảm nồng đậm:

“Thứ nhất, mùi vị thật ngọt.”

Trước đó chưa từng hôn Tư Dĩ Hàn bao giờ, Du Hạ nghĩ có phải cô nên bỏ nhào qua, cho anh một nụ hôn nhiệt tình như lửa không? Nhưng lúc môi Tư Dĩ Hàn chạm vào môi cô, Du Hạ giương như mê muội.

Nhiệt tình như lửa.

Du Hạ vẫn muốn ôm anh như vậy, dùng tứ chi treo người trên Tư Dĩ Hàn, không muốn cho anh chạy. Lần đầu tiên ngủ không mộng mị. Lúc Du Hạ tỉnh dậy trời đã sáng choang, trong phòng có động tĩnh nho nhỏ, ngoài cửa sổ là tiếng mưa rơi.

Du Hạ nghiêng đầu lơ mơ nhìn thấy bóng sáng Tư Dĩ Hàn bận rộn đi lui đi tới trong phòng. Làm xong thì anh đi đến trước giường, Du Hạ lập tức nhắm mắt lại.

“Tỉnh rồi thì nên dậy, không được giả bộ ngủ.”

Du Hạ mở mắt ra nở nụ cười, đưa tay vào trong chăn tìm nội y. Tư Dĩ Hàn cứng nhắc rời mắt, đưa tay lên miệng ho nhẹ.

“Trời mưa, anh sắp xếp xe hôm nay đưa em về.”

Du Hạ ở trong chăn mặc áo quần, cô ngủ rất không thành thật, mỗi lần ngủ đều tự động đem nội y cởi bỏ.

“Em không đi.”

Du Hạ chỉnh sửa tóc tai, muốn xuống giường tìm dép thì cảm nhận được cái lạnh thấu xương, cô vội vàng thu chân lại, rúc vào trong chăn.

“Mang tất vào.”

Giọng của Tư Dĩ Hàn rất trầm, gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Du Hạ đưa chân ra, không kiên nhẫn nói:

“Anh mang cho em”

Tư Dĩ Hàn tìm tất rồi trở lại mang vào cho Du Hạ. Du Hạ nhìn gò má của anh, liếm môi, cúi người nói nhẹ bên tai Tư Dĩ Hàn:

“Lỗ tai của anh đỏ.”

Tư Dĩ Hàn quay đầu lại, trong đôi mắt như có ánh lửa, anh lẳng lặng nhìn Du Hạ.

Cửa phòng bị mở ra:

“Hân ca ...”

Lưu Hân ngay tại chỗ đứng nghiêm xoay người lại, đứng ở góc tường:

“Em cái gì cũng không thấy!”

Sắc mặt Tư Dĩ Hàn âm trầm:

“Cậu cũng muốn đi Châu Phi gặp sư tử?”

“Vinh đạo nói hôm nay không quay, hỏi anh, có muốn qua đó đánh bài không?”

Lưu Hân đứng ở góc tường, nội tâm điên cuồng thét chói tai. Không ai nói cho hắn biết Du Hạ ở đây a! Tư Dĩ Hàn nói hắn đi mua mỹ phẩm dưỡng da, hắn còn cảm thấy kỳ quái tại sao muốn mua đồ mỹ phẩm của phụ nữ! Vì sao? Bởi vì đại bảo bối của Tư Dĩ Hàn đến!

“Không có thời gian.”

Tư Dĩ Hàn nói:

“Đóng cửa lại.”

Ai muốn chơi cái trò lưu manh kia chứ, ăn no rùng mỡ.

Quả thực Tư Dĩ Hàn thật muốn đưa cho Lưu Hân một bọc áo quần, tổng cậu ta đi du lịch.

Du Hạ chôn mặt trên vai Tư Dĩ Hàn, ở góc độ khác sẽ nhìn thấy cô đang cười. Cười đủ rồi thì Du Hạ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt ý vị thâm trường của Tư Dĩ Hàn.

Cô thu lại nụ cười, nghiêm túc nói:

“Anh nhìn như vậy rất dọa người.”

Tư Dĩ Hàn nhìn Du Hạ:

“Làm sao lại dọa người?”

“Cảm giác như anh đang âm mưu chuyện xấu.”

Tư Dĩ Hàn cười thành thành tiếng. Anh cười lên rất đẹp. Trong nháy mắt cả thế giới đều bừng sáng. Sau khi cười, anh nhìn Du Hạ rồi chìa tay ra về phía cô:

“Đến đây, rồi giường.”

Bên ngoài trời mưa xối xả, bọn họ không thể làm chuyện gì được.

Du Hạ kiên quyết không quay về. Buổi chiều Tư Dĩ Hàn mới khoan thai đưa Du Hạ đi nhìn cuộc sống lạnh lẽo của cầu độc thân trong tổ kịch. Anh mặc thường phục hàng ngày của bộ đội, cổ áo để mở, thong thả đi bên cạnh Du Hạ, giống như đại thiếu gia mang theo bà xã của mình đi ra ngoài, đáng về

hào sảng không chịu được.

Vinh Phong miệng ngậm điều thuốc đánh bài, quay đầu qua thì thấy hai người đi vào. Kinh ngạc kêu:

“Đại thiếu gia mang em gái đến truân tra sao?”

“Là bà xã.”

Điều thuốc đan ngậm trong miệng Vinh Phong rơi xuống đất, toàn bộ nhân viên tổ kịch đều quay đầu lại nhìn Tư Dĩ Hàn. Tư Dĩ Hàn kéo cái ghế qua cho Du Hạ ngồi xuống, anh quét mắt nhìn một vòng quanh bàn:

“Vinh đạo, ván này ông muốn thua thảm.”

Vinh Phong hung hăng ho khan, lại châm một điều thuốc khác. Chớp mắt nhìn Tư Dĩ Hàn từ trên xuống dưới, ý bảo: Cậu đây là có ý gì?

Tư Dĩ Hàn cũng không giải thích, hỏi:

“Có ai không chơi nữa không?”

Nhân viên đạo cụ đứng dậy, vị trí ngay bên cạnh Du Hạ. Tư Dĩ Hàn bước chân dài ngồi xuống, dựa người ra sau ghế, nghiêng đầu hỏi Du Hạ:

“Em biết chơi không?”

Lần đầu tiên Du Hạ thấy bộ dạng này của Tư Dĩ Hàn. Cô rất ngạc nhiên, không nhận được nhìn anh:

“Không biết.”

“Ngồi gần lại đây, anh dạy em.”

“Đại thiếu gia, cậu có thể dạy thứ tốt cho Hạ Hạ chứ.”

Vinh Phong đánh xuống một con bài, Tư Dĩ Hàn liền cồng*, lấy bài*, lại cồng*, lại lấy bài, so lucky*. Họ chơi tổng cồng* thua lớn hơn tổng hồ*. Trong tay Vinh Phong có rất nhiều bài cồng*.

*Cồng (杠), lấy bài (摸牌), tổng cồng (送杠), tổng hồ (送胡), so lucky (杠上开花): đây là những từ trong chơi mạt chược. Mei không biết cái này, bạn nào biết thì giúp mei lý giải với nha.

“Hạ Hạ công việc không bận sao? Sao lại tới đây?”

Đôi mắt Vinh Phong lộ vẻ bất quái, hận không thể lập tức biết được bí mật của Tư Dĩ Hàn.

“Không bận lắm, tới thăm Hàn ca.”

Lưu Hân chân chó mang đến một thau quýt. Mấy người đàn ông trong tổ kịch này thật sự quá cầu thả. Ngay cả một cái đĩa đựng trái cây cũng không có, vì vậy hẳn chỉ đành có thể lấy cái thau xinh đẹp nhất để đựng trái cây.

Chủ yếu là Du Hạ quá xinh đẹp, là tiểu công chúa cao cao tại thượng, nếu mà cầm túi nilong thì cũng thật khó coi.

“Cám ơn.”

Du Hạ cầm cái thau quýt, cũng không đặt xuống mà cầm trong tay như vậy. Tư Dĩ Hàn đánh bài, tay khác đưa qua vũng vàng cầm cái thau quýt.

“Thảo nào ngày hôm qua Tư Dĩ Hàn đắc sắc* như vậy.”

Vinh Phong cười nói một tiếng.

*Đắc sắc: là một từ địa phương của khu vực phía Bắc Trung Quốc, hiện tại được xem như một từ ngữ mạng, dùng để miêu tả một người có tính cách rất kiêu ngạo, đắc ý, bình thường mang nghĩa xấu, hoặc có ý chế nhạo. Trong ngôn ngữ địa phương có nghĩa là khoe khoang, khoe mẽ.

Ngón tay trắng nõn non mềm của Du Hạ bóc vỏ quýt, ngay cả xơ quýt cũng được cô gỡ sạch sẽ. Sau đó ngay trước mặt mọi người thoải mái đút cho Tư Dĩ Hàn ăn. Ngón tay trắng trẻo chạm vào đôi môi của Tư Dĩ Hàn, trắng đỏ đối lập, đặc biệt diễm lệ.

Nhất thời da đầu của mọi người trong tổ kịch đều tê rần, lia ánh mắt khẩn cầu nhìn Vinh Phong ngụ ý: Có thể mang vị đại gia này đi không? Quá chương mất rồi.

Hiện tại đều thịnh hành giết cầu độc thân trước mặt mọi người sao!

Nội dung chủ yếu của bộ phim này nói về giai đoạn nửa sau chiến tranh quốc gia. Tư Dĩ Hàn đóng vai chính các tình tiết quay ở trong nước, không có

cảnh phối diễn quan trọng nào cho nên đại bộ phận người ở đây đều là nhân viên công tác.

Cũng không có gì phải cảm kị.

Quýt lạnh lẽo vừa chua vừa ngọt. Tư Dĩ Hàn chậm rãi ăn xong, nói:

“Quýt năm nay thật ngọt.”

Đúng không? Hôm qua Vinh Phong ăn một múi quýt kém chút nữa bị chua chết, có phải là Luru Hàn đã giấu quýt ngon đi?

Vinh Phong hướng Du Hạ lấy một quả quýt, vừa ăn vừa đánh bài. Mới ăn vào một miếng thì trong nháy mắt vị chua lan khắp miệng khiến hắn phải dựng lông mày lên. Mạnh mẽ nhìn xuống vị chua, cười nhạt đưa một múi quýt sang cho nhà sản xuất:

“Thật ngọt, cậu nếm thử đi.”

Tư Dĩ Hàn, con mẹ nó, vị giác của cậu bị hỏng rồi!

Nếu không phải thì người này chính là cố ý lừa người khác ăn!

Du Hạ còn chưa đưa quýt vào miệng mình thì Tư Dĩ Hàn đã cầm miếng quýt còn lại trong tay Du Hạ đi, thân nhiên nói:

“Quýt này lạnh, đổi món khác.”

Luru Hàn chân chó lại vội vàng mang đến một thau hạt dẻ luộc.

Tư Dĩ Hàn ăn xong quýt, lấy khăn giấy lau sạch tay mới tiếp tục đánh bài. Lúc đánh bài, Tư Dĩ Hàn rất ít khi ăn đồ gì đó, chủ yếu là do anh ngại bẩn.

Mọi người đều biết thói quen này của anh, cho nên cũng không dám phạm vào điều kiêng kỵ.

Du Hạ không giống như vậy. Luru Hàn chân chó mang đến rất nhiều đồ ăn vặt. Du Hạ vừa ăn vừa đút cho Tư Dĩ Hàn.

Đánh bài đến ba giờ chiều thì nghỉ, chủ yếu là do Vinh Phong ăn thức ăn cho chó quá nhiều, sợ bị bệnh tiểu đường.

Bốn giờ rưỡi, tạnh mưa, Vinh Phong và Tư Dĩ Hàn nhìn sân bãi quay phim, thay áo quần giày dép đi mưa rồi ra ngoài. Không khí trên núi lạnh lẽo, sương mù lượn lờ quanh sườn núi. Trời cao biển rộng.

“Các cậu đã xảy ra chuyện gì?”

Vinh Phong nhìn Tư Dĩ Hàn:

“Tư Dĩ Hàn, cậu có biết cậu đang làm gì không? Đầu óc bị hỏng rồi? Đó là em gái của cậu, vậy là cũng ra tay?”

“Bốn năm trước chúng tôi đã kết hôn. Dì — Mẹ Du Hạ, bà ấy là người làm chứng.”

Tư Dĩ Hàn nắm chặt các đốt ngón tay, ánh mắt nhìn về dãy núi xa xa. Trong không khí tràn ngập hơi lạnh sau cơn mưa, xen lẫn là mùi vị của bùn đất.

“Tôi không phải là anh trai của cô ấy. Lúc mười bốn tuổi tôi được đưa đến Du gia, vốn chính là con rể nuôi từ bé.”

“Chuyện này vẫn chưa được công khai. Sợ cô ấy không tiếp nhận được. Sợ hù dọa cô ấy. Cô ấy cái gì cũng không biết.”

Tư Dĩ Hàn quay đầu, đuôi mắt nhướng lên, khoe môi tràn đầy ý cười. Gương mặt tuấn mỹ vô song của anh lúc cười lộ thực sự làm cho người khác tâm tình nhộn nhạo.

Vinh Phong mở mắt nhìn Tư Dĩ Hàn, mày nhíu thành một đường:

“A?”

“Ca ca là tình thú. Ông là chó độc thân, không hiểu.”

Tư Dĩ Hàn trào phúng, khó nén ý cười.

“Vậy tình thú này của cậu cũng quá cao rồi. Truyền thông và fans đều biết cậu có một em gái. Bây giờ công khai quan hệ tình yêu với em gái, tôi thấy cậu chính là muốn tìm chết.”

Vinh Phong then quá thành giận, chỉ có cậu là có vợ chắc!

“Không sao, bây giờ cô ấy là Summer, là bà xã của tôi.”

Vinh Phong nín nửa ngày, mắt thấy Tư Dĩ Hàn ngày càng khoe khoang:

“Hay là trước tiên cậu gọi cô ấy là bạn gái đi, chưa hẹn hò mà trực tiếp gọi là bà xã, cậu cũng không sợ cô ấy thấy cậu quá gấp rút.”

“Tôi đang hẹn hò với cô ấy, theo đuổi cô ấy trong chương trình thực tế, hẹn hò với cô ấy ở trước mặt toàn bộ thế giới.”

Nhắc tới chương trình kia, Vinh Phong càng muốn chết đi cho rồi. Tư Dĩ Hàn từ khi xuất đạo đến nay, chuyện không lý trí nhất chính là tham gia cái chương trình thực tế kia. Sau khi biết người hợp tác là Du Hạ, Vinh Phong chỉ muốn nói Tư Dĩ Hàn điên rồi.

“Thật điên cuồng!”

“Đã rất khác chế lý trí rồi.”

Tư Dĩ Hàn lấy một điều thuốc ra, ngâm trên miệng, lấy tay che gió châm điều thuốc. Anh nghiêng đầu, tâm tình trong đôi mắt chợt lóe lên, rồi bình tĩnh lại:

“Tôi thích cô ấy mười năm rồi, tròn mười năm. Tôi thực sự có thể làm ra những chuyện điên cuồng hơn. Bỏ đi, chuyện gì cũng sẽ từ từ đến thôi.”

Vinh Phong neho mắt nhìn anh. Tư Dĩ Hàn cầm điều thuốc xuống, ngẩng đầu, híp mắt, giọng nói âm trầm:

“Tôi nghĩ, hiện tại tôi có thể tạm biệt bác sĩ tâm lý được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Edit: Meimei

Buổi tối mưa tạnh, lại phải quay đêm.

Trước đây Du Hạ cảm thấy ban đêm thực nhàm chán, luôn cảm thấy nó đối lập với sinh mệnh. Cô mặc áo khoác quân đội núp bên cạnh đạo diễn xem máy quay. Cảnh Tư Dĩ Hàn đang quay là phải vượt chướng ngại vật 400m.

Vừa mới mưa, nhiệt độ trên núi càng xuống thấp. Tư Dĩ Hàn một thân đồng phục chiến đấu, cả người ướt đẫm. Chướng ngại vật 400m của quân nhân chân chính không dễ vượt qua. Anh đã quay ba lần rồi mà Vinh Phong vẫn chưa thấy hài lòng.

Hắn cũng không nói là không hài lòng chỗ nào, chỉ là cảm giác chưa đến.

Cảm giác chưa đến, Tư Dĩ Hàn lại chạy thêm hai lần nữa. Sau khi thêm một lần nữa thì hô dừng. Luru Hân và Du Hạ đều đồng thời chạy về phía Tư Dĩ Hàn. Du Hạ cầm tay anh, lạnh cóng.

“Nếu không thì trước tiên đừng quay nữa.”

Từ lúc quay cảnh này đến bây giờ vẫn chưa thể thay quần áo. Bùn trên mặt không thể chùi sạch. Du Hạ đưa nước ấm cho Tư Dĩ Hàn súc miệng, hai mắt đều đỏ.

“Em đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Tư Dĩ Hàn hút một ngụm nước ấm, rồi phun ra. Lúc này anh té ngã rồi lại lập tức đứng dậy leo lên dọa Du Hạ sợ hãi khóc sụt sùi, không chú ý trong miệng toàn là bùn đất.

“Hiện tại cậu không nhập vai.”

Vinh Phong đi đến đưa kịch bản đến trước mặt Tư Dĩ Hàn, nói:

“Cậu vẫn còn là Tư Dĩ Hàn, không phải là Trương Hạo hai mươi bốn tuổi, hoàn toàn không có nhuệ khí của người độc thân.”

Tư Dĩ Hàn xoay người ngồi xuống, nâng mắt lên nhìn:

“Tôi cũng không phải là độc thân.”

Cậu cút đi!

Nhất thời mọi người đều nhìn về phía Du Hạ. Tư Dĩ Hàn cũng ý thức được lời nói của mình sai rồi, nhanh chóng quay đầu nhìn Du Hạ nói:

“Không liên quan đến em. Lại quay thêm một lần nữa. Không sao, đừng lo lắng.”

“Trạng thái này của cậu không đúng, một chút cũng không thấy cậu là người độc thân!”

Vinh Phong thờ phỉ phò nói.

Tư Dĩ Hàn thật muốn đem Vinh Phong đá ra ngoài.

Du Hạ chân chừ mấy giây giữa việc chơi chết Vinh Phong hay rời khỏi đây. Cô đứng dậy, cảm lý giữ nhiệt, cố nén tâm tình:

“Chờ phim được chiếu, em sẽ đi rạp chiếu phim xem. Em đi về nghỉ ngơi đây.”

Cô có đau lòng cũng không làm được gì. Hôm nay quay không xong, ngày mai cũng phải tiếp tục quay. Vinh Phong là người nổi tiếng biết cách làm khổ diễn viên, đối với yêu cầu quay phim đặc biệt cao. Chỉ cần chưa đạt tiêu chuẩn của hắn, diễn viên có bị lấn chết cũng sẽ không ngừng quay diễn lặp đi lặp lại đoạn đó.

Du Hạ đi được một đoạn thì quay đầu lại, đưa nắm đấm lên:

“Cố lên! Tư Dĩ Hàn! Cho phép anh vì công việc mà làm người độc thân, này cũng không tính là phản bội!”

A, thông suốt!

Du Hạ đi rất nhanh, cũng không quay đầu lại. Tư Dĩ Hàn không nghỉ ngơi nữa. Thực sự rất lạnh, không lập tức vận vớ, hắn sẽ bị đông lạnh chết mất.

Du Hạ không về ký túc xá mà tìm chỗ cao, lấy điện thoại di động ra, phóng to màn hình thành kính viễn vọng xem hiện trường. Rất nhanh Tư Dĩ Hàn quay đến lần thứ sáu. Du Hạ che miệng cố nén nước mắt. Trước đây cô đi đều nhìn thấy anh quay phim tương đối dễ dàng, bộ phim thuần túy về người đàn ông trong quân đội này, quá khó khăn rồi.

Du Hạ đăng nhập vào tài khoản phụ của mình, đăng tin mới nhất lên weibo.

Anh tôi là nữ Vương đại nhân:

Trong nháy mắt phía dưới nhảy lên bình luận:

Bình luận này vừa mới đăng lên, trong nháy mắt phía dưới lại tuôn ra không ít bình luận.

Du Hạ cũng không biết còn phải quay bao lâu nữa, bởi vì đã quay đến lần thứ sáu rồi lại tiếp tục quay thêm một lần nữa.

Du Hạ không dám nói loạn cái gì nữa. Tài khoản nhỏ cũng rất dễ bị đưa lên hot search. Dù sao Tư Dĩ Hàn cũng quá nổi tiếng.

Lần thứ tám, cuối cùng cũng qua, toàn phim trường hoan hô. Du Hạ xoa xoa bàn tay lạnh lẽo, nhảy xuống đài cao nhanh chóng chạy về ký túc xá. Ba giờ sáng Tư Dĩ Hàn mới trở về. Tắm rửa. Du Hạ ngủ thấy mùi hương sữa tắm. Anh nằm xuống phía đối diện. Tắt đèn. Du Hạ mở mắt ra nhìn người đối diện.

Mười phút sau, người đối diện hô hấp nhẹ nhàng, lại không có động tĩnh gì. Du Hạ xuống giường, không mang dép, lặng lẽ đi đến bên cạnh giường của Tư Dĩ Hàn. Hít một hơi lấy can đảm. Tư Dĩ Hàn ngủ trên giường. Du Hạ bò qua người anh, nằm xuống phía trong.

Lại đợi năm phút, vẫn không có động tĩnh. Du Hạ xốc chăn của Tư Dĩ Hàn lên. Người nọ mạnh mẽ đè lên người cô, nụ hôn mang theo hơi thở nóng cháy của người đàn ông ập đến. Môi của anh lạnh lẽo nhưng nụ hôn rất nóng cháy.

Du Hạ ôm lấy cổ Tư Dĩ Hàn, thẳng cho đến khi không thở nổi mới buông ra, thở hổn hển:

“Tư Dĩ Hàn.”

“Dùng mũi mà hít thở.”

Tư Dĩ Hàn hôn lên mũi Du Hạ, khàn giọng nói:

“Hiểu chưa?”

“Du Hạ vĩnh viễn, cổ họng có chút khô:

“Em không có kinh nghiệm phong phú như anh.”

“Em...”

Tư Dĩ Hàn cắn răng, lại nằm xuống:

“Anh chỉ hôn qua em.”

Du Hạ mò lấy bàn tay lạnh như băng của Tư Dĩ Hàn, nắm chặt, cầm dựa vào vai anh:

“Em cũng vậy.”

Tay của Tư Dĩ Hàn rất lạnh, chính anh cũng tự cảm nhận được nhưng lại không muốn buông tay Du Hạ ra. Anh liền kéo tay Du Hạ đặt lên ngực mình, vùi trong lớp áo quần.

“Em”

“Cái gì nha?”

Du Hạ dựa sát, dán mặt lên cổ Tư Dĩ Hàn:

“Dĩ Hàn ca ca.”

“Em với Thương Duệ.”

Tư Dĩ Hàn cảm thấy mình so bì những chuyện này thật không có ý nghĩa, đổi đề tài:

“Không có gì, ngủ đi.”

“Em với Thương Duệ làm sao?”

Trực giác của Du Hạ cảm thấy Tư Dĩ Hàn đang che giấu cái gì đó.

“Không có gì, ngủ.”

Du Hạ gác chân lên đùi Tư Dĩ Hàn. Trong nháy mắt hai người đều cứng đờ. Cái tư thế này. Du Hạ phát dục rất tốt, cả bộ ngực của Du Hạ liền hoàn toàn dán lên cơ thể lạnh lẽo của Tư Dĩ Hàn.

Tư Dĩ Hàn cũng trực tiếp đáp lại.

Không gian yên tĩnh, hô hấp của hai người quấn quýt nhau. Tay của Du Hạ đặt ở vị trí trái tim của Tư Dĩ Hàn, theo nhịp tim của anh đập thình thịch. Một lúc sau, Du Hạ thu chân về, gương mặt nóng hổi.

Người đàn ông không giống như cậu bé. Vào lúc này, cô cực kỳ cảm nhận được Tư Dĩ Hàn là một người đàn ông 28 tuổi khỏe mạnh. Bọn họ ở cùng một chỗ, là phải làm chuyện đó. Cô đã xem trên TV, đọc thấy trong sách, nhưng mà Du Hạ hoàn toàn mờ mịt. Không biết hiện tại bộ dạng của Tư Dĩ Hàn như thế nào?

“Tư Dĩ Hàn.”

“Ừ?”

Du Hạ nhịn khô nóng trên mặt, siết chặt ngón tay Tư Dĩ Hàn, dựa sát vào gần lỗ tai Tư Dĩ Hàn rồi dừng lại.

“Hạ Hạ?”

Tư Dĩ Hàn khàn giọng hỏi, tay trượt xuống bóp eo nhỏ của Du Hạ một cái. Thắt lưng mềm mại tinh tế. Tư Dĩ Hàn cong ngón tay lại:

“Cái gì?”

“Không có gì, thật là nhột.”

Du Hạ rút thắt lưng lại, nói:

“Đừng có sờ.”

Tay của Tư Dĩ Hàn đã nóng lên. Anh ôm chặt Du Hạ vào lòng.

Ngủ thẳng một giấc đến trưa hôm sau mới tỉnh dậy. Tô Minh gọi điện thoại đến muốn cô trở về chuẩn bị cho kịch bản chương trình tiếp theo. Hơn nữa hạng mục mới chậm chạp không thấy động tĩnh, đứa con thứ ba của Du Hạ khi nào mới có thể sinh ra đây?

“Cậu gửi kịch bản chương trình vào hòm thư của mình đi. Tôi đã mở máy tính ra rồi, đang viết dàn ý.”

“Bên cô tín hiệu thật tệ. Cô đang ở đâu vậy?”

Du Hạ tắt điện thoại, gửi định vị cho Tô Minh.

“Thứ năm cậu nói Tiểu Á mang đồ của tớ đến biệt thự Trường Đào thành phố H, tớ sẽ đến thẳng nơi quay tiết mục.”

“Cậu vẫn còn ở bên chỗ Tư Dĩ Hàn!!!!”

Tô Minh gầm gừ.

Du Hạ trả lời, kéo màn hình xuống dưới. Hôm qua Thương Duệ gửi email hỏi cô có thời gian hay không, nhưng Du Hạ đang ở trong núi, tín hiệu rất kém, hôm nay mới nhận được.

“Không có.”

Du Hạ không chút lưu tình trả lời.

Thương Duệ gọi điện thoại đến. Du Hạ đi ra cửa nghe điện thoại, tín hiệu ở đây cực kỳ kém. Cô dựa vào lan can nhìn mấy anh lính đang huấn luyện trên sân, lười biếng hỏi:

“Có chuyện?”

“Cậu đang ở cùng với Hàn ca?”

Thương Duệ trực tiếp hỏi.

Du Hạ chần chừ trong chốc lát, nói:

“Không phải bọn tớ đều luôn ở cùng một chỗ sao?”

“Tớ nói là chuyện yêu đương.”

“Đúng vậy, tớ và anh ấy đang hẹn hò.”

Du Hạ có thể thừa nhận mấy năm không theo đuổi Tư Dĩ Hàn được không? Không thể! Đặc biệt là sau khi đạt được Tư Dĩ Hàn, cô càng thêm hùng hồn nói:

“Nếu không thì là gì chứ? Chúng tớ lẽ nào không thể ở cùng với nhau bồi dưỡng tình cảm sao?”

Thương Duệ: “...”

Thương Duệ: Xin lỗi, hấn sai rồi, là hấn đang cùng Du Hạ bồi dưỡng tình thân.

Lúc tham gia tiết mục, Thương Duệ cảm thấy hấn còn có cơ hội. Quay tiết mục xong, hấn vừa muốn gọi điện cho Du Hạ hẹn cô ấy tối nay cùng đi uống rượu, thì bên phía Tư Dĩ Hàn phóng ra tin tức Du Hạ và Tư Dĩ Hàn cùng nhau đi ăn cơm. Sau đó tin tức Du Hạ và Tư Dĩ Hàn cùng nhau trở về biệt thự Trường Đào lên hot search.

Tư Dĩ Hàn, cái người chó má này!

Chó phách lỗi, chó không biết kiêng nể gì.

“Tớ có thể mạo muội hỏi cậu một câu, bây giờ cậu đang ở đâu?”

Thương Duệ hỏi.

Du Hạ không trả lời ngay. Cô đang suy nghĩ có phải Tư Dĩ Hàn đã gửi cái gì không, còn có cả định vị.

“Có chuyện gì sao?”

“Không có gì, chỉ là muốn chúc mừng cậu. Lúc nào về mời cơm?”

“Cũng được, để tớ mang theo anh rể đến ra mắt các cậu.”

Du Hạ nói:

“Tuần này quay xong tiết mục, tớ sẽ nói với anh ấy, buổi tối chúng ta tụ tập ở thành phố H.”

Con mẹ nó, anh rề. Thương Duệ nhìn không được mở miệng:

“Tur Dĩ Hàn có nhiều fans hơn tớ. Với loại lưu lượng như anh ấy chắc chắn sẽ không đơn giản công khai chuyện tình cảm. Cậu nói các cậu ở cùng một chỗ rất lâu rồi, lâu như vậy mà không công khai, anh ấy chính là không dám. Cậu có nghĩ tới chuyện đó hay không? Du Hạ, cậu ở cùng với anh ấy. Khi anh ấy nổi tiếng, hai người cũng không thể công khai. Các cậu hẹn hò, kết hôn, đều làm ở những nơi không ai biết. Cậu không cảm thấy ủy khuất sao?”

“Du Hạ, cậu kiêu ngạo như vậy, có thể chịu được ủy khuất này không? Còn có, tớ nghĩ nhân phẩm của Tur Dĩ Hàn thực sự không được, quá kém. Muốn yêu đương hẹn hò thì phải quang minh chính đại. Cướp hợp đồng của tớ, bên ngoài tuyên truyền thay người khác, anh ấy thay ai? Anh ấy chính là muốn làm kỹ...”

“Không phải là cậu đang trách anh ấy cướp hợp đồng của cậu đó chứ? Sau này tớ có tài nguyên sẽ bồi thường cho cậu. Cậu còn mắng người, tớ liền trở mặt.”

Điện thoại di động đột nhiên bị cướp. Du Hạ bất ngờ quay đầu lại nhìn thấy Tur Dĩ Hàn một thân xanh biếc. Mặt anh không chút biểu cảm hộp com giữ nhiệt đưa cho Du Hạ. Du Hạ mở hộp com ra, hơi nóng của món cháo bốc lên phủ vào mặt. Cô cảm cái muống khuấy.

Tay Tur Dĩ Hàn lướt qua người Du Hạ vịn lên can lan, ôm Du Hạ vào trong ngực. Du Hạ muốn đi, anh nhắc chân lên chặn Du Hạ lại. Điện thoại màu hồng nhạt của Du Hạ ở trên ngón tay thon dài của anh, càng lộ ra vẻ nhỏ bé của nó. Đôi mắt đen thâm trầm sâu không thấy đáy của Tur Dĩ Hàn nhìn Du Hạ, giọng nói lạnh lùng:

“Cướp hợp đồng của cậu thì sao? Cậu tự xem mình có đủ tư cách mà cướp đồ của tôi hay không.”

Giọng nói đầu dây bên kia đột ngột dừng lại, Tur Dĩ Hàn nâng cằm, ánh mắt sắc bén, giọng nói lãnh đạm nhưng lười biếng:

“Nếu lại thổi mấy loại gió không yên lòng này bên tai Tiểu Hạ, lần sau sẽ đánh gãy không chỉ là chân cậu đâu.”

Bị khiêu khích bởi chuyện bị đánh gãy chân – nỗi đau vĩnh viễn của Thương Duệ, hấn nghiêng răng nghiêng lợi, hít sâu lấy hết can đảm:

“Con mẹ nó! Tur Dĩ Hàn, đừng có quá đáng! Lúc đó còn nhỏ tôi không đánh được anh, hiện tại có bản lĩnh thì đến đây! Đánh một trận! Chúng ta cạnh tranh công bằng.”

Tín hiệu kém làm chất lượng cuộc gọi điện thoại kém. Người ngoài đều có thể nghe thấy âm thanh trong điện thoại.

Du Hạ ngẩng đầu:

“Thương Duệ muốn sống chết tranh giành hợp đồng hạng ba sao? Liều mạng như vậy?”

Tur Dĩ Hàn nhấn vào mở cuộc gọi video trên điện thoại, giờ bàn tay thon dài lên, cúi đầu xuống hôn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Edit: Meimei

“Tur Dĩ Hàn, anh là con người sao? Con mẹ nó!”

Tur Dĩ Hàn nâng mắt lên nhìn màn hình điện thoại:

“Người không có năng lực mới điên cuồng hét lớn.”

Ngón tay thon dài ấn nút tắt video cũng tắt điện thoại luôn, không cho Thương Duệ nhìn. Đưa điện thoại di động cho Du Hạ:

“Cảm giác không có người khác thật tốt.”

Đôi mắt to sáng ngời của Du Hạ tràn ra ý cười, lập tức cười thành tiếng:

“Xuất sắc.”

“Bất cứ lúc nào cũng có thể công khai. Thương Duệ đúng là đồ nào tàn.”

Một tay Tư Dĩ Hàn chen vào, mở chân ngăn Du Hạ lại, không để cho cô đi. Anh nhướn mày cười khê, có mấy phần vô lại:

“Cạnh tranh công bằng, mơ đi. Tình yêu vốn dĩ không có sự công bằng.”

Du Hạ cười, nhìn Tư Dĩ Hàn chăm chú.

“Nhìn cái gì?”

Du Hạ nghiêng đầu, đôi mắt to trong suốt:

“Ý của Thương Duệ, muốn cạnh tranh công bằng với anh bởi vì em?”

“Cậu ta đang nằm mơ.”

Tư Dĩ Hàn cười lạnh, ánh mắt trầm xuống, lạnh lẽo nhìn Du Hạ. Chân bước lên phía trước, đầu gối chạm vào chân Du Hạ. Tư Dĩ Hàn rũ mi, khi không trang điểm đậm, nước da của anh trở lại trắng trẻo, lông mi dày và dài rũ xuống.

Du Hạ trầm mặc một lúc lâu:

“Gãy chân là ý gì?”

Tư Dĩ Hàn nhướn mắt, ánh sáng lạnh lẽo trong mắt bỗng chốc sắc bén như lưỡi dao, nhưng anh nhanh chóng thu lại:

“Lúc bọn em học cấp 3 năm đó, Thương Duệ bị gãy chân phải nằm viện ba tháng, em biết không?”

“Ừ.”

“Là anh làm.”

Tư Dĩ Hàn thông thả nói, từng câu từng chữ.

Du Hạ: “...”

“Vì sao?”

“Cậu ta muốn yêu đương với em.”

Du Hạ: Ai muốn yêu đương với cô? Vì sao không có nói với cô? Vì sao cái gì cô cũng không biết? Vì sao? Sau đó Tư Dĩ Hàn và Thương Duệ đánh nhau một trận. Thương Duệ vào bệnh viện.

Thương Duệ trốn tránh Tư Dĩ Hàn nhiều năm như vậy, là sợ hãi.

Không biết còn tưởng giữa hai người đó có cái gì nữa a.

Du Hạ thực sự khiếp sợ, trầm mặc tròn một phút đồng hồ:

“Cậu ta muốn yêu đương với em, có thể nói với em không được sao? Đây là cậu ta uống rượu không ăn rau? Là sao?”

Cephalosporin* hết hàng sao?

(*Cephalosporin: là một loại thuốc kháng sinh. Sau khi uống cephalosporin thì không được uống rượu. Ý chị Du Hạ là Thương Duệ muốn yêu đương hẹn hò các kiểu với chị sao không nói cho chị mà lại chạy đi nói với anh Hàn để bị đánh nằm viện uống thuốc, rồi còn muốn đi uống rượu.)

Tư Dĩ Hàn đưa tay lên chỉnh cổ áo len cho Du Hạ, ngón tay thon dài quét qua da thịt trên cổ cô, thờ ơ nói:

“... Lúc bọn em học cấp 3, như thế nào lại ở cùng nhau?”

“Em với cậu ta? Lúc nào ở cùng nhau?”

“Không có?”

“Làm sao em có thể ở cùng với cậu ta chứ.”

“Đêm tốt nghiệp cấp ba, em uống say, gọi tên cậu ta.”

Ngũ lôi oanh đỉnh. (Năm tia sét đánh vào đầu.)

Cho nên, hôm đó Tư Dĩ Hàn trói cô lại để cô ngủ trên ghế salon cả một đêm.

Du Hạ khuấy cháo, ho một tiếng, cố gắng dời trọng tâm câu chuyện:

“Bên ngoài rất lạnh, cháo cũng đã lạnh, em muốn vào trong ăn, anh có thể nhường đường cho em không?”

“Đến, nói một chút.”

Tay dài của Tư Dĩ Hàn lướt qua người Du Hạ chống trên lan can, từ trên cao nhìn xuống cô:

“Đều đã đứng đây nói chuyện, đứng đây nói tiếp, thế nào?”

Du Hạ vui đầu ăn cháo, lỡ tai phỉm hồng. Tư Dĩ Hàn đột nhiên phát hiện lúc Du Hạ xấu hổ, lỗ tai sẽ cực kỳ đỏ.

Một lát sau, Tư Dĩ Hàn tránh đường:

“Đi thôi.”

Du Hạ đi hai bước, quay đầu lại:

“Đó không phải là ...”

Giọng nói mơ hồ không rõ.

“Cái gì?”

“Đó không phải là sợ anh phát hiện ra em muốn ngủ với anh, muốn bị anh làm chết a! Em lại không dám! Rõ ràng lần đầu tiên em gọi tên anh. Anh hung dữ với em, em mới sửa miệng. Chiều hôm đó em trở về lại thành phố S, anh đi rồi!”

Tốt nghiệp trung học, Du Hạ đi Anh học đại học. Cô muốn mượn rượu uống say để tỏ tình với Tư Dĩ Hàn hoặc là ngủ với Tư Dĩ Hàn. Cô chạy đến khách sạn mà Tư Dĩ Hàn ở, rượu làm con người can đảm hơn.

Sau đó Du Hạ bị Tư Dĩ Hàn bó trong chăn cả một đêm.

Bọn họ ai cũng không dám đi lên phía trước một bước, vạn nhất thua cuộc, bọn họ sẽ mất đi tất cả. Đó là Tư Dĩ Hàn, cho dù anh ấy không phải là người yêu, anh ấy cũng là người thân.

Bỏ mất rồi, Du Hạ càng không muốn đánh cuộc, không dám không kiêng nể gì.

Kiều ngạo, phóng túng đều bị chôn sâu vào trong.

Cô không thể mất đi thứ khác nữa. Sau khi kết thúc kì nghỉ hè, cô bị ép buộc phải đi xa. Bình tĩnh tiếp nhận sự sắp đặt đi du học của Tư Dĩ Hàn, một mình kéo hành lý to lớn đến một đất nước xa lạ.

Nếu như người cô thầm mến là người khác, cùng lắm thì không ở cùng với nhau thôi. Nhưng Tư Dĩ Hàn, cô không thể đánh cuộc được.

Người đàn ông từ phía sau ôm lấy cô, cầm đặt trên đỉnh đầu cô, giọng nói khàn khàn:

“Xin lỗi.”

Du Hạ ngẩng đầu lên, Tư Dĩ Hàn hôn lên trán cô:

“Anh cũng giống như em, có rất nhiều sự lo lắng. Anh chỉ có một mình em là người thân. Du Hạ, anh không đánh cuộc được.”

Tiếng gõ cửa vang lên. Tư Dĩ Hàn buông Du Hạ ra, quay đầu lại hỏi:

“Có việc?”

Lưu Hân nhắm mắt ló đầu vào:

“Cánh quay tối nay có chút vấn đề, muốn họp thảo luận. Vĩnh đạo nói em mời anh qua.”

“Đã biết.”

Tư Dĩ Hàn kéo khóa áo khoác ngoài lên, xoa nhẹ tóc Du Hạ:

“Buổi chiều nói Lưu Hân đưa em trở về, anh đi làm việc trước.”

Du Hạ phun một ngụm máu. Không phải sau khi hai người xin lỗi nhau thì phải làm chuyện gì đó điên cuồng sao? Cứ như vậy mà đi? Đi như vậy?

Du Hạ bái phục.

“Em...”

“Có chuyện gì thì gọi cho anh. Không có chuyện gì cũng có thể gọi cho anh.”

Tư Dĩ Hàn đi đến cửa, xoay người lại. Thân hình anh cao ngất chắn ánh sáng, anh nhìn Du Hạ chăm chú:

“Anh là của em.”

Dưới một câu nói giải thích xấu hổ, Du Hạ mơ mơ màng màng về thành phố S.

Du Hạ tức giận muốn chết. Tư Dĩ Hàn đang họp, cô không kịp nhìn anh đã bị Lưu Hân lái xe đưa đến thành phố S rồi.

Lúc đến thành phố S, cơn tức giận của Du Hạ mới tiêu tan. Ai muốn ở cùng với anh tại cái nơi quý quái đó chứ, về nhà sống cuộc sống của Bạch Phú Mỹ không tốt hơn sao? Về đến nhà, Du Hạ ném ba lô, nằm trong bồn tắm, ngâm mình trong hương hoa lướt weibo.

Đã mấy ngày rồi cô không đăng nhập vào tài khoản chính, có hơn hai trăm vạn nhắc nhở, tag tên cô rất nhiều, tin nhắn riêng tư cũng rất nhiều. Có không ít fans của Tư Dĩ Hàn nhắn tin cho cô, nói thân thể Tư Dĩ Hàn của bọn họ không tốt để Du Hạ buông tha anh.

Du Hạ nhắc chân lên khỏi bọt nước, sóng nước rung động, lấy điện thoại di động ra chụp chân dài. Chụp xong thì vào phần mềm chỉnh sửa ảnh, chỉnh 3 lần mới gửi cho Tư Dĩ Hàn.

Đúng vậy.

Thân thể Tư Dĩ Hàn của bọn họ không khỏe, phương diện kia không được.

Tin nhắn cá nhân nhiều lắm, có mắng cô, cũng có khuyên cô quay đầu là bờ. Tô Minh gọi điện thoại đến, Du Hạ nhấn nghe:

“Tô tổng.”

“Tổ tiết mục bên đài truyền hình nói thứ tư tuần sau sẽ công chiếu tập đầu tiên. Các tin tuyên truyền đã xuất hiện, cậu chỉ cần chuyển phát.”

“Được.”

“Nói trước với cậu là đài truyền hình cắt nội biên tập sẽ tương đối kích động. Cậu trước đừng kích động. Fans làm phiền thì đừng trả lời. Có thể không?”

“Biết rồi.”

“Vậy thì được, không làm phiền cậu nữa.”

Du Hạ tìm kiếm trang weibo chính thức của chương trình, nhìn thấy tám ảnh tuyên truyền mới đăng cách đây 10 phút. Người xuất hiện đầu tiên trên video giới thiệu là Thương Duệ. Cậu ta mặc một bộ quần liền áo, một thân cuồng ngạo, mười phần lãng tử:

“Tại sao muốn tham gia chương trình này? Muốn thoát FA.”

Hắn cười, mười phần tà khí:

“Độc thân từ trong bụng mẹ 25 năm rồi.”

Tám ảnh thứ hai là Lâm Họa, Lâm Họa rất trực tiếp:

“Hướng tới tình yêu.”

Ở giữa là cặp đôi phú nhị đại, tổ hợp tiểu minh tinh, và cuối cùng là Tư Dĩ Hàn. Tư Dĩ Hàn mặc áo sơ mi trắng ngồi trước cây đàn piano, khí chất sạch sẽ xuất trần:

“Khi tiến tới tình yêu thì yêu thôi.”

Giọng nói của anh du dương, nhàn nhạt giống như thần tiên phiêu dạt giữa nhân gian. Weibo đều vỡ tung. Đạn mạc* lấp đầy màn hình, toàn bộ đều là lếm màn hình.

*Đạn mạc: Mưa bình luận dội lên màn hình như đạn bay khi đánh trận và là tính năng hot nhất trên UI của nhiều nền tảng stream.

Người cuối cùng xuất hiện là Du Hạ. Đây là lần đầu tiên Du Hạ lộ diện.

“Ấn tượng lần đầu tiên gặp Tư lão sư là gì?”

Cô dừng lại, chợt nở nụ cười, trong mắt như có sao, vừa xinh đẹp vừa minh diệu.

“Tư lão sư rất đẹp trai.”

Đạn mạc không ngừng hiện:

Du Hạ chuyển phát weibo:

Thoát ra khỏi tài khoản phụ.

Anh trai tôi là nữ vương đại nhân chuyển phát: A a a a a Hàn ca, giá trị nhan sắc này, tôi có thể!!!!!! Muốn là phím đàn dương cầm dưới ngón tay anh!!!!!! Tôi có thể!

Chuyển phát xong liền hấp dẫn hơn hai ngàn bình luận phía dưới. Du Hạ tự biên tự diễn. Weibo chính bị fans của Tư Dĩ Hàn nói quá khó nghe, fans của Summer đánh không lại. Cô quanh năm đều bị chửi. Một khi Summer bị bạo, fans của cô vùng vẫy rồi sau đó phe phẩy cờ trắng chạy còn nhanh hơn thỏ.

Chính chủ nhỏ bé, dẫn đầu trong việc đánh sập CP của chính mình.

Anh trai tôi là nữ vương đại nhân chuyển phát:

Kỹ năng diễn xuất đỉnh cao. Du Hạ tâm thần phân liệt vô cùng nhuần nhuyễn suy diễn.

Weibo được phát ra, ngay sau đó các bình luận liên tiếp xuất hiện. Sau đó, có một fan bự xông ra khẩu chiến với Du Hạ, nói rằng Du Hạ không phải fan của Tư Dĩ Hàn. Fans của tài khoản phụ của Du Hạ không thể ngồi yên nói là fan sớm nhất của Tư Dĩ Hàn, từ cái lúc mà chưa có cái gì mà Trạm tỷ*. Cô ấy là hội trưởng của hội chi viện người hâm mộ của Thành phố S và cô phụ trách tất cả các hoạt động ngoại tuyến.

*Trạm tỷ (站姐) ý chỉ những người hâm mộ chuyên dùng những máy ảnh thuộc loại cao cấp để chụp thần tượng hoặc là trang mạng được họ đăng tải những hình ảnh và thông tin liên quan đến thần tượng.

Sau đó trên weibo chậm rãi có các doanh nghiệp đứng lên nói Vương ca là fans lớn nhất sớm nhất của Tư Dĩ Hàn.

Hai bên phong sinh thủy khởi, mắt thấy cách một cái màn hình sắp đánh nhau.

Điện thoại di động vang lên, là tin nhắn weixin Tư Dĩ Hàn gửi đến:

Du Hạ:

Tư Dĩ Hàn gửi một bức ảnh qua: <Đây là em phát?>

Weibo đầy dấu chấm thang.

Anh trai tôi là nữ vương đại nhân chuyển phát: A a a a a Hàn ca, giá trị nhan sắc này, tôi có thể!!!!!! Muốn là phím đàn dương cầm dưới ngón tay anh!!!!!! Tôi có thể!

Tư Dĩ Hàn:

*Không bình: Có nghĩa là kiểm soát các bình luận trên một bài viết nào đó, đưa ra các bình luận tích cực trên Weibo để đánh giá tốt, đồng thời báo cáo những bình luận tiêu cực hoặc không hợp lý.

Du Hạ giả ngu:

Tư Dĩ Hàn: <Đuôi của em không có thay đổi. Hiện tại trong vòng bạn bè rất ít người dùng cái hình thức này.>

Tư Dĩ Hàn:

Tài khoản Weibo này được Châu Đình gửi cho Tư Dĩ Hàn vào tối hôm qua. Người đi quay cảnh bổ sung rất ít. Weibo của Lưu Hàn thường đăng tin công việc. Tài khoản nhỏ này rất đáng nghi. Điều tra một chút, chỉ có điện thoại của Du Hạ là khoản mới nhất.

Tư Dĩ Hàn mất hai tiếng đồng hồ để xem tài khoản phụ của Du Hạ. Du Hạ vừa đăng bài mới. Nếu tài khoản này bị phát hiện, chắc chắn Du Hạ sẽ bị bôi đen.

Du Hạ:

Du Hạ nhanh chóng chuyển tất cả bài đăng mới nhất trên Weibo sang chế độ hiển thị cá nhân. Cài đặt khác của Weibo đặt ở chế độ hiển thị trong nửa năm. Weibo của cô giờ trống trơn.

Tư Dĩ Hàn:

Tư Dĩ Hàn: <Điểm thi cấp ba tệ như vậy. Điểm thi đại học là 270 điểm, là vì cái này sao?>

Anh đang nói chuyện với ai vậy?

Du Hạ nhìn một loạt tin nhắn của Tư Dĩ Hàn, đứng dậy bước ra khỏi bồn tắm, tắm rửa đơn giản rồi mặc áo choàng trở về phòng. Cô định nằm lên giường nhưng bước chân đột nhiên thay đổi phương hướng, đi thẳng đến phòng của Tư Dĩ Hàn.

Mở tủ quần áo của anh ra, lấy một cái áo sơ mi trắng mặc vào. Trở về phòng thì Tư Dĩ Hàn gọi điện thoại đến. Du Hạ ấn nút nghe:

“Thật sự không phải là tài khoản phụ của em. Anh tin hay không thì tùy anh.”

“Anh đuổi em về, còn gọi điện thoại cho em làm gì?”

Du Hạ ngồi trên giường, bởi vì mới tắm xong nên giọng nói đặc biệt lười biếng.

“Ở đây vừa khổ vừa mệt, em ở lại làm cái gì?”

Tư Dĩ Hàn nói:

“Không phải là tài khoản phụ của em sao? Tại sao lại biết nhiều chuyện riêng tư của anh như vậy?”

“Không nên xem thường năng lực của fans.”

“Vì sao gọi là nữ vương đại nhân?”

Giọng nói của Tư Dĩ Hàn lạnh lùng, mấy chữ này phát ra từ miệng anh liền có cảm giác kì dị, ớn lạnh:

“Anh? Nữ vương?”

“Tô Minh, anh trai của cô ấy là nữ vương.”

“Muốn là phim đàn dương cầm dưới ngón tay anh??”

Giọng nói của Tư Dĩ Hàn trầm xuống, khàn khàn:

“Muốn anh đàn cái gì? Căng thẳng sao?”

Du Hạ cài cúc áo sơ mi, đem ve áo cởi ra, một ý nghĩ xấu xa hiện lên.

“Có ai ở bên cạnh anh không?”

“Không có.”

“Bên ngoài thì sao? Người không quen biết, có không?”

“Đang ở trong phòng thay quần áo. Hôm nay quay phim. Ở đây chỉ có một mình anh nên bớt chút thời gian gọi điện thoại cho em.”

“Anh bật video lên đi.”

Du Hạ dựa lưng vào giường, kéo áo sơ mi của Tư Dĩ Hàn xuống một chút, để lộ bờ vai trắng nõn và gợn cảm. Cảm thấy có chút hơi quá. Cô lại cài cúc áo. Cô đang cố gắng kìm lại nhịp tim. Video vừa kết nối xong, Du Hạ giờ điện thoại lên:

“Tư Dĩ Hàn, anh có hứng thú đàn một bản trầm luân không?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.